

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"SON ZAMANLARDA
ÇİN'DEN ÇIKAN
EN YETENEKLİ YAZAR."
BEİ DAO

A Yİ

KUSURSUZ CİNAYET

ÇEVİREN: GİRAY FIDAN

AYi

1976'da doğdu. Beş yılını polis memuru olarak geçirdikten sonra iki ayda bir yayımlanan edebiyat dergisi *Chutzpah*'ın genel yayın müdürü olmak için istifa etti. Beijing'de yaşayan Çinli yazar, iki öykü derlemesine imza attı ve eserleri *Granta* ve *Guardian*'da yayımlandı.

Giray Fidan

1980 yılında Ankara'da doğdu. Lisans, yüksek lisans ve doktorasını sinoloji alanında tamamladı. Çince'den Türkçeye yaptığı çevirileri Çin'de 10. Kitap Özel Ödülü dahil olmak üzere çeşitli ödüller aldı. Halen AHBV Üniversitesi Mütercim-Tercümanlık Bölümünde öğretim üyesi olarak görev yapmaktadır.

Çınar Yayınları: 172
Dünya edebiyatı: 16

Özgün adı: 下面，我该干些什么
(A Perfect Crime)

© 2012, A Yi
© 2019, Çınar Yayınları

Türkçe yayın hakkı People's Literature Publishing House Co., Ltd. ile yapılan anlaşmayla alınmıştır.

Supported by the B&R book program

Yayın yönetmeni: Derviş Şentekin

Çince aslından çeviren: Giray Fidan
Editör: Yankı Enki
Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu
Sayfa tasarımı: Rüveyda Kul

1. basım: Ekim 2019, İstanbul
ISBN 978-975-348-444-2
Çınar Yayınları sertifika no: 40620

ÇINAR YAYINLARI
Ömer Avni M. Emektar S. No:18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
Telefon: (0850) 277 04 15

Baskı: Optimum Basım
Tevfikbey Mahallesi Doktor Ali Demir Caddesi No 51/1 34295
Küçükçekmece/ İstanbul
Tel: 0212 463 71 25 Sertifika no: 41707

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Çınar Yayınları, Kırmızı Kedi Yayınevi'nin tescilli markasıdır.

KUSURSUZ CİNAYET

A YI

ROMAN

Çeviren: Giray Fidan

BAŞLANGIÇ

Bugün gözlük almaya gittim. Önce bir güneş gözlüğüne gitti elim fakat kendimi gizlemeye çalıştıkça daha da fazla açığa çıkıyordum. Ben de güneş gözlüğü yerine normal gözlüklere yöneldim. İnsanların dikkatini dağıtmak için bu çok daha iyiydi. Benim miyop olduğumu düşüneceklerdi ve insanlar miyopların daha güvenilir olduğunu düşünürlerdi.

Ayrıca koli bandı da satın aldım ve biraz elime sardım. Koli bandı yapışkan bir şeydi. Elime yapıştırdığım koli bandından kalan yapışkanlığı temizlemem çok uzun sürdü.

Aslında günlük planımda kıyafet almak yoktu ama nasıl olduysa kendimi bir mağazaya girerken buldum ve mağazanın sahibine de acıdım. Bu kadın otuzlu yaşlarında, kısa boylu ve kurutulmuş portakal kabuğu gibi bir yüze sahipti.

Yakışıklı bir müşteri onu aşağılamıştı. Herkes güzel şeyleri sever, neden kendi mağazası olsun istemesin ki? İçimden bunları düşünmüştüm. Ama bana baktığı anda bu düşüncüklerime pişman olmuşum. Gözleri dayanılmaz şekilde itaatkârdı ve nereye gitsem bakışları üzerimdeydi. Tam ayrılmak üzereyken komik bir tonla bana seslendi: “Sana iyi bir indirim yaparım. Başka bir yerde binden aşağı alamazsın. Ama sana birkaç yüze bırakacağım. Bire bir aynı ürün. Bende ne ararsan var.” Bir tişört çıkardı ve konuşmaya devam etti. “Bunu dene. Denemezsen nasıl göründüğünü bilemezsin. Sen önce dene, fiyatı sonra konuşuruz.”

Sesinde bir keskinlik vardı. Aynaya doğru yöneldim ve tişörtü üzerime tuttum fakat normal halimden belirgin bir fark göremedim.

“Sana çok yakıştı,” dedi ve tişörtü bir kenara attı. “Neyin peşindesin?”

“Peşinde olduğum şey sende yok.”

Kapıya doğru yöneldim.

“Bir dene.”

“Bunu açıklayamam.”

Dışarı çıktım. O ise hayal kırıklığına uğramış bir köpek gibi beni takip etti. Tam o anda, Batı’dan gelmiş son moda bir takım elbiseyi, bir çift parlak deri ayakkabıyı ve bir evrak çantasını elinde tutan birisi yanından geçti.

“Sende böyle bir şey var mı?” dedim.

“Evet, evet,” diyerek nefes aldı.

“Ayakkabılar ve evrak çantası da dahil mi?”

“Hepsi.”

Profesyonel gözükürsem güvenilir biri gibi görüneceğimi düşünmüştüm. Yakalanmamalıydım.

İçeri girdi ve karton bir kutunun etrafında dolandı. Bu sırada sürekli beni izliyordu, tekrar oradan ayrılmamdan korkuyordu. Hepsi oradaydı. Yalan söylemiyordu. Sadece evrak çantası kahverengiydi. Eşyaları giyinme odasına taşıdım, giydim ve neye benzediğimi görmek için aynaya baktım. Masada biraz jöle vardı.

“Biraz alabilir miyim?”

“Elbette. Buyur.”

Elime biraz sıktım ve saçlarıma parlaması için sürdüm.

“Şimdi kaç yaşında görünüyorum?”

“Yirmi.”

“Doğruyu söyle.”

“Yirmi altı, yirmi yedi.”

Cevabından memnun olup olmadığıma karar verememişti. Giyinme odasına doğru yöneldiğimde endişeyle bana bakıyordu. Gerçek şu ki, ben henüz bir öğrenciydim. Yirmi altı yaşında gösterdiğim için şanslı sayılırdım.

Tekrar dışarı çıktım ve giysileri bir tarafa attım. Ona yaklaşık beş saniye kadar baktım ve sonra “Ne kadar?” diye sordum.

Sanki ona bir can yeleği fırlatmışım gibi fırladı ve hesap makinesinde rakamlara basmaya başladı.

“Sana çok iyi bir indirim yapacağım. Aslında bunlar en son altı yüze olur ama sana beş yüz seksene bırakacağım.”

“Çok pahalı.”

“Bir yirmi daha düşürebilirim yoksa hiç kâr edemem.”

“Yine de çok pahalı. Buna param yetmez.”

“O zaman sen bir fiyat söyle.”

Annemin söylediklerini hatırladım: Her zaman fiyatı yarı yarıya düşür. Ama ben daha da serttim bu konuda.

“İki yüz.”

“Çok az.”

“İki yüz.”

“Biraz mantıklı ol. Dört yüze anlaşılm.”

“Bende sadece iki yüz var.”

“Hepsini iki yüze satsaydım bir işim kalmazdı. Sadece bir ürün satın almak istiyorsan, konuşabiliriz.”

Oradan uzaklaşmaya başladım. Arkamda sessizlikten başka bir şey yoktu. Hiç kimsenin mutlu olmadığı, kötü bir ayrılık gibi garip bir duyguydu. Yürüdükçe ona daha çok inandım ama geriye bakmaya utanıyordum. Tam köşeden dönmek üzereyken ve şansımı kaybettiğimi düşünürken arkamdan bağırdığını duydum: “Dur, dur! Tamam, senin için iki yüz olsun.”

Bana el salladığını gördüm. Ben de ona el salladım. Alaycı bir şekilde gülümsedi ve sonra uzaklaştı.

İstedikimi almıştım. Zaten üzerimde sadece 10 yuan vardı.

O akşam saat 18.30’da, yengem ve amcamla birlikte yaşadığım askeri akademi yerleşkesine geri döndüm. Aptal komşumuz Bay He da o sırada evine dönüyordu. Ordu sayesinde sefil bir hayat yaşamıştı. Bütün yerleşke boş bir mezardı. Ben ve yaşlı Bay He dışında yaşayan kimse olmamasına rağmen kapıda 7 gün 24 saat nöbetçiler bulunuyordu. Akademi askere alınan kişileri eğitimlerinin son aşaması olarak buraya gönderirdi. Hepsi görevlerini başarıyla tamamlardı. Nöbetçilerin veya Bay He’nın beni

yakalayacaklarından endişe ederdim ama hepsi robotlaşmış aptallardı.

Yaşlı Bay He'yı yukarıya kadar takip ettim. Kapısını kapatana kadar bekledim ve sonra kendi evimin kapısını açtım. İçerideki ruhlar üzerime atlamışlardı gerçi dairenin sadece hiçlikle dolu olduğunu biliyordum.

Oturup boşluğa baktım, planımın bir sonraki aşamasını uygulamak için ne yapacağımdan emin değildim. Üç veya beş gün içinde nasıl hapishanede olabileceğimi hayal ettim. Mahkûmlara bir meslek öğretilirdi. İçeride zamanlarını çalışarak harcarlardı ki dışarı çıktıklarında ellerinde bir meslek olsun – ayakkabıcı, marangoz, terzi veya oymacı. Benim tek öğrenebileceğim şey ise mastürbasyondur. Oda- ma gittim ve perdeleri kapadım. Çok çabuk olup bitmişti.

Uykuya daldım ama çok geçmeden uyandım ve tekrar uyuyamadım. Yapacak bir şey bulmalıydım. Şansımı denemeye karar verdim, ışığı açtım, boş bir karton kutuyu kenara ittim, bazı saksıları, dergileri ve cansız çiçeklerle dolu bir vazoyu taşıdım ve nihayet yengemin kasasını ortaya çıkarmak için masa örtüsünü çıkardım. Anahtarı içeri sokup kilidini açmaya çalıştım. Bir süre sonra ışığı kapattım ve denemeye devam ettim: Karanlık odaklanmamı keskinleştirir.

Yengem kasanın boşaltıldığını öğrendiğinde deliye dönebilirdi tabii. Ama onu taşımak için bir umudum varsa paraya ihtiyacım olacaktı. Belki ağlayacaktı. Yengem bunu hak etmişti. Ben ve ailem ona ya da amcama tek kuruş borçlu değildik. Onlarla yaşamak için şehre gelmeme karar verildiği gün, ailemiz tarihinde bugüne kadarki en önemli

iş anlaşımlarından biri gerçekleşmişti. Küçükken babam okulda amcamdan daha iyiymiş. Ama sadece biri üniversiteye gidebilecekmiş ve babam da kardeşinin gitmesini istemiş. Sonunda bir madende, akciğer kanserine yakalanıp ölmüş. Birinin suçluluk duygusunu üstlenmesi gerekiyordu ama yengem sadece bir otobüs muaviniydi. Bana bakabilecek biri değildi. Eyaletimizin başkentinde doğduğu için kendini hep bizden daha üstün sanırdı. Annem beni memleketimizden hediye dolu çantalarla birlikte onunla yaşamam için göndermişti ama yengem hepsini geri vermişti, gururla “Sizde kalsın, sizde kalsın,” demişti. “Senin işin çok zor.” Ona bağışlamak istemiştım: “Annemin senden daha çok parası var!” Taşındıktan sonra günlerimi balkonda kıvrılıp yatarak geçirdim. Her şey o kadar aşağılayıcıydı ki ölmeyi diliyordum. Ben duş alırken gazı kapatırdı. Bazen ben televizyon izlerken topuklu ayakkabılarıyla ortalıkta gezinirdi. Bana kanepede oturamayacağımı hiç söylememişti ama kalktığımda gelir ve kanepeyi silerdi. Tarlasına gübre almak için sığır besleyen bir köylü gibiydi ve ben de onun için aynı şeydim: bir gübre yığını.

Yine de dikkati son zamanlarda benden uzaklaşmıştı. O ve amcam yeni bir ev yaptırıyorlardı. Eve gidip bakmak zorundaydı. Amcam bu arada, başka bir üsse gönderilecekti, bu yüzden sık sık tek başıma kalmam gerekecekti ki bunun harika olduğunu düşünüyordum. Yengemin ensemde olmaması rahatlatıcı olurdu. Ama çabucak fark ettim ki nerede ya da nasıl yaşadığınızın önemi yok, sonunda ev her zaman sizi yener.

Hâlâ anahtarla uğraşıyordum. Sıkışmıştı ve zaman hızla akıyordu.

Aniden dışarıdan gelen ayak sesleri duydum. Sesler kapının önünde kesildi. Sonra anahtardan çıkan tıngırtılar duyuldu. Kilide bir şey sokulmuştu. Metal dış kapının madeni sesi geldi. Anahtarla uğraşmaya devam ettim, çılgınca çekmeye çalıştım ama çıkmadığını fark edince hayal kırıklığına uğradım. Kırılmıştı. Yengem şimdi iç kapıyı açmak üzereyken örtüyü tam zamanında kasanın üzerine atıp köşeye yerleştirmeyi başardım. Eski dergileri ve vazoyu tekrar üstüne koyduğum sırada kapıyı kapattı. Doğru yerde değillerdi, ben de saksıyı yerden kaldırmadan önce hepsini karıştırdım. Ellerim öyle titriyordu ki neredeyse yere düşürecektim. Şükürler olsun ki perde kapının önüne doğru çekilmişti.

Bir saniye sonra yengem ışığı açtı ve benim odama yöneldi. Yerde yatmış nefes nefese bir halde sayıyordum: “Kırk dört, kırk beş...” Perdeyi kaldırıp kafasını içeri uzattı, o sırada ayaklarımla kutuyu yerine itmeye çalıştığımı görmüyordu.

“Neden ışığı kapattın?”

Perdeyi çekti, sarı ışıltının içeri girmesine izin verdi.

“Şınav çekiyorum.”

“Bir başka deyişle ders çalışmak yerine zamanını boşa harcıyorsun.”

Beni ayağa kalkmaya zorladı. Bir şeyler arar gibiydi. Sonra gelişigüzel biçimde karton kutuyu kenara itti ve vazoyu aldı. Muhtemelen saksı ve dergileri taşımak üzereydi. Örtüyü kaldırıp kasanın içini kontrol edecekti. Acilen bir şey söylemem gerekiyordu, herhangi bir şey.

Ama o anda döndü ve, “Sorun nedir? Sana gidip ders çalışmanı söylemedim mi?” diye sordu.

Bir anda yüzüm kıpkırmızı oldu ama hareket etmedim.
“Git.”

Talimatı vermişti ve oradan ayrıldım. Terden sırılsıklam olmuşum. Kanepenin kenarına kafasını giyotine uzatmış bir mahkûm gibi oturdum, dışarı fırlayıp cezamı vermesini bekliyordum.

Onu boğarak öldürdüğümü hayal ettim. Kimi öldürecekimden henüz emin değildim ama eğer birini öldüreceksem bu neden o olmasın? Gerçi bu çok kolay ve beklendik bir şey olurdu. Ondan nefret ediyordum. Ama o harcayacağım enerjiye değmezdi.

Ortaya çıktığında eski giysileri bir torbaya dolduruyordu.

“Yarın amcanı ve anneni ziyaret edeceğim. Biraz para getirmemi ister misin?” diye sordu.

“Hayır,” dedim.

Yere yığıldım ve o da o sırada gitti. O gittikten sonra uzun bir süre sanki hâlâ oradaymış gibi hissettim. Odama gittim, ama örtüye dokunulmuş gibi görünmüyordu.

GİRİŞ

Ertesi sabah anahtarın kilidin içinde kırılıp kırılmadığını kontrol ettim. Bir vajinanın dişleri arasına sıkışıp trajik şekilde ölmüş küçük bir penis gibiydi. Bir kerpetene ihtiyacım olduğunu anladım. Okuldan dönerken alabilirdim.

Bugün mezuniyet fotoğraflarımızı çektiirecektik.

Işık yumuşak ve lekeliydi, bu da kampüsün olağandan daha temiz hatta neşeli görünmesini sağlıyordu. Fotoğraflar bir sıra ağacın altında çekildi. Herkes bir araya toplanmış sohbet ediyordu. Ben tek başıma duruyordum. Önce tek sonra da toplu fotoğraf çekildi. Sınıf arkadaşım Kong Jie'yi izledim. Beyaz ipekten yapılmış, pembe bir etek ve mavi bir boyun bağından oluşan sahne kıyafetlerinden birini giyiyordu. Ellerini terli saçlarının arasında dolaştırıp duruyordu. Güneş tepemizdeydi, güneş ışığı onun daha da beyaz görünmesini

sağlıyordu, sanki bir kış harikalar diyarında fotoğraf çektiyor gibiydi.

Kong Jie'nin okul dışında olduğu zamanlarda annesi her yere zavallı bir köpek gibi peşinden giderdi. En azından bana öyle anlatmıştı. Babasının ölümünden sonra annesinin her şeyi olmuştu. Annesi onu eve kapatmış, bir üretim hattında gibi ona durmadan piyano çaldırıyordu. Annesi Kong Jie'nin her performansında en ön sırada yerini alır, kızını alıp götürmeden önce seyircinin tepkisini ölçerdi. Ta ki bir seferinde tüm seyirciler Kong Jie'yi ayakta alkışlayana kadar. Annesi sonunda ona sarılıp mutluluktan ağlamıştı.

Kong Jie'nin annesinden sakladığı tek sır, küçük bir köpek yavrusu satın almaktı. Ya da en azından konuyu açmanın bir yolunu bulmaya çalışırken öyleydi. Ama ertesi sabah köpeğe bakmasına asla izin verilmeyeceğini anlamıştı. Her gün sıra bana gelene kadar ona bakması için farklı bir arkadaşına verirdi. Yengem o kadar uzaktaydı ki farkına varması mümkün değildi. Mükemmeldi. Ta ki ben onu öldürene kadar. Çok sinirlendim ve onu tekmeledim. Sonradan Kong Jie'nin kollarında ölmüştü. Kaşık kullanarak bir mezar kazdı, kazarken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Ona başka birinin yaptığını söylemiştim.

Tam o anda beni bakarken yakaladı ve onunla konuşmak istediğimi düşünerek geldi. Gözlerinde tatlı bir empati vardı. Tıpkı bir dilsizin bir diğer dilsiz, bir sağırın bir başka sağıra baktığı gibi bakıyordu. İkimiz de babalarımızı kaybetmiştik. Belki de ondan böyle bakmıştı.

“Mutsuz görünüyorsun,” dedi.

“Yengem yüzünden,” dedim.

Onu bacakları açık bir halde yatarken ve ben de üzerindeyken hayal ettim. Kalbim hızla çarpıyordu. Kömür gözlerinin içine bakmaya dayanamıyordum ama rahat görünmeye çalışıyordum.

“Artık dayanamıyorum,” dedim ve sonra yürüdüm.

Fotoğrafların çekildiği yeri beyaz kumaşlarla süslemişler ve önüne bir sandalye koymuşlardı. Birisi oturur ve diğerleri de gözleriyle onu selamlardı. Sıra bana gelmişti. Fotoğrafçının bana bakıp, “Saçlarını düzeltmelisin, çok dağınık,” demesiyle kendimi çok tuhaf hissetmiştim.

Etrafımda kahkahalar duyuluyordu. Dudaklarım titriyor, yanaklarım kızarıyordu. Buna rağmen dik durup çenemdeki tüyleri kameranın merceğine doğru çevirdim. Soğuk ve acımasız bir halde fotoğraf makinesine baktım. Bunun bir sabıka fotoğrafı gibi görünmesini istedim. İyi görünmeye çalışmıyordum, bu herkesin beni hatırlayacağı görüntü olacaktı. Gazetelerde çıkacak bir resim. Yengem ve annem için.

Fotoğraf çekimi bitince oradan ayrıldım. Burayı bir daha asla görmeyecektim.

Kerpeten aldıktan sonra 100 yuan’im kalmıştı. Hazır oradayken ipi ve bıçağı da alabilirdim. Büyük bir bıçak alabilmek için izin almak gerekiyordu o nedenle önce bir meyve bıçağı satın almayı düşündüm. Dükkân sahibi bana komplocu bir edayla gülümsedi ve ben de o kadar dikkatli olmak zorunda olmadığımı anladım. Beni arka odaya götürdü ve

bir kutu dolusu ordu işi sustalı bıçak gösterdi. En ucuzunu seçtim. Kurbanımı iple boğacaktım ama karşı koyarsa bıçağa da ihtiyacım olabilirdi. Ayrıca sustalı bir bıçak bütün olaya törensel bir hava verirdi.

Çantama sakladım ve kalabalığın arasında yürümeye başladım. Yürürken elimi çantamın içine sokup düğmeye basma cazibesine karşı koyamadım. Bir basışla açılıyor bir basışla kapanıyordu. Bu başımı döndürmüştü. Ben Ölüm Meleğiyim. Bu insanlardan herhangi birini öldürebilirim. Öldürülenler çaba göstermeye değer olanlardı benim için. Bu insanlar iyi değildi. Bana doğru yürüyen cılız adam saçını mı tarıyor? Hayır, o da iyi biri değildi. Hiçbiri iyi değildi.

Eve dönünce kırılmış anahtarı çıkarmak için kerpeteni kullandım ama ne kadar uğraştıysam da yerinden oynatamadım. Bir saat sonra öfkelen dim ve kasaya kerpetenle vurmaya başladım. Ta ki başparmağım ve işaretparmağımın arası zonklamaya başlayana ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülene kadar. Devam etmek zorundaydım. Para olmadan bunu yapamazdım.

13.30'da komşunun kapısı kapandı. Bu ihtiyar Bay He idi, dışarı çıkıyordu. İşler iyi gitmemiş olabilirdi ama planım henüz tamamen mahvolmamıştı. Çantamı aldım ve kapıyı açtım. Onu takip edecektim.

Bay He'nın bacaklarını tuhaf bir biçimde kaldırarak yürüyen isteksiz ve bitkin bir av köpeği vardı. Bay He her yerine sıçrayan pireler yüzünden kolunu kaşımak istediğinde arada bir yürürken dururlardı. Köpek düzenli aralıklarla yere yatar, devam etmeyi reddederdi. Yaşlı adam balgamla dolu bir tükürük savurur ve hayvanın midesine

bir tekme atardı. “İşe yaramaz köpek, bir an önce öl.” Köpek buna homurdanarak cevap verir ve Bay He ona tekrar deri kemeriyle vurmadan önce dengesiz ayaklarının üzerinde dururdu. Bay He köpeğin yürümeye devam etmesini sağlamak için yürüdükleri yolda önüne bisküvi kırıntıları atmaya devam ederdi.

Adamın kendine has özel yalnızlığını anlamıştım. Askeri akademide önemli biriydi ve insanlara tepeden bakmaya alışmıştı. Onu korkutan ölüm değil, zamanın sonsuz bir şekilde uzamasıydı sanki. Zar zor uyurdu. Her sabah erkenden köpeği gezdiriyor, güneş doğarken geri dönüyor, kahvaltıda büyük bir yaygara çıkarıyordu. Sonra nöbetçi kulübesine gider gazetesini alırdı. Sonra da bütün bir sabah her bir kelimesini öğle yemeğine kadar titizlikle okurdu. Sonra bir saatlik şekerleme ve yaşlı köpekle bir yürüyüş daha. Bay He iyi bir adam değildi, yengemden daha iyi biri değildi, ama o doğru kurban da değildi.

Onu daha fazla takip etmeye dayanamadığım için eve döndüm. Kilide sabunlu su döktüm ve kerpetenle bir deneme daha yaptım. Orada ayakta dururken adeta bir şişe içinde sıkışmış gibi öfke yavaş yavaş beni esir aldı ve sonunda bu baskı altında dayanamayıp patladım. Kerpetenle kilide saldırdım ama direniyordu.

Yatağa uzandım ve sakinleşmeye çalıştım ama panik bütün vücudumu kaplamıştı.

Kalktım ve tekrar yattım, döngüyü tekrarlamaya başlamıştım, her ayağa kalktığımda bir çözüm bulabileceğimi düşünüyordum ama bu beni daha da fazla kaygının içine gömmekten başka bir işe yaramıyordu. En son

kalktığım da o kadar güçsüz hissettim ki tek düşünebildiğim onu ne kadar cezalandırmak istediğimdi. Bu yüzden kilide işedim. Sonra kasayı tabanından kavrayıp omzumun üstüne aldım, üç kez kükreyip ters çevirdim. Yere düştü. Bu hareketle yere düşüp açılacağını düşünmek fazlasıyla iyimserlikti ama altında sıkıca yapıştırılmış plastik bir torba olduğunu fark ettim. Torbayı yırttım ve içinde eski gazete kâğıtlarına ve balonlu naylona sarılmış, yeşim taşından yapılmış bir Buda heykelciği buldum. Bir ayna gibi parlaktı. Oda karanlıktı, bu nedenle ışık bulup geldim ve Buda'nın ışığın altında dans eden ışınlar çıkarmasını izledim. Ağzıyla, gözleriyle ve kaşlarıyla gülüyordu. Kırmızı doğum lekesi bile gülüyordu; vücudunu kaplayan yağ kitelleri ve elbisesi dalgalanıyordu.

Ben de güldüm, güldüm... Böylece gözyaşlarım gözlerimde toplandı. Telefonu alıp birine, herhangi birine, aşağılık yengemin gizli yerini ve tuhaf aklını açmayı nasıl başardığımı anlatmak istedim. Neredeyse aptal bir şekilde zekiydi. Kimseye güvenmiyordu, kendine bile. En tehlikeli yerin en güvenli olduğuna inanıyordu. En kıymetli hazinesini kasanın en altına koymuştu.

Tam o sırada yaşlı Bay He dönmüştü, cep telefonumda saate baktım: 18:30. Akşam yemeği zamanı. Doğru, lanet olası ordu adamı.

GELİŞME

Ertesi sabah pazar yerine gittim ve antikalar hakkında bir şeyler biliyor gibi görünen bir dükkân sahibini seçmeden önce bir süre dolaştım. Kemikli bir yüzü ve bembeyaz saçları vardı. Kalın gözlüklerinin ardından dışarıyı izliyordu. Bana makul bir fiyat verirse ona satacaktım. Hiçbir şey söylemeden Buda'yı inceledi. Değerinin ne kadar olduğunu sordum. Biraz kem küm ettikten sonra bir şeyler geveledi. Rahatsız edici bir şekilde bana baktı. Konuşana kadar onu zorladım.

“Genç adam, sence ne kadar eder?”

“Sana soruyorum. Uzman sensin.”

Buda'nın hatlarını başparmağıyla takip ederek, “Evet yeşim taşından yapılmış ama biraz hareli,” dedi.

“Ne düşünüyorsun?”

“500.”

Buda’yı geri aldım. “Beş yüz mü? Git kendine biraz hazır noodle al.”

“O zaman sence ne kadar eder?”

“10.000.”

“Ne!”

“Bana inanmıyorsan 20.000’e satayım da gör!”

Güldü. “Sen komik bir delikanlısın.”

Benimle alay ediyordu, ben de yürümeye başladım, ta ki arkamdan bağırdığını duyana kadar: “3000. Hadi ciddi olalım. 3000 makul bir fiyat.”

“10.000.”

5000 teklif etmeden önce tekrar kendi kendine mırıldandı. Yaşlı adamın gözlerinin içine baktım ve “15.000” dedim.

“Al işte, 10.000’le başladın şimdi 15.000 istiyorsun.”

“20.000.”

Çaresizce elleri titriyordu. Arkamdan mırıldandığını duydum. Kafasını toplamaya çalışıyordu, dışarı çıktım ve bir ağacın arkasına gizlendim. Bulunduğum yerden dükkânının kapısını görebiliyordum. Birkaç saniye sonra kafasını uzattı ve bir fare gibi etrafına bakındı. Beni fark edince çılgınca elini sallamaya başladı.

“Sen! Buraya gel!”

“Almak mı istiyorsun?”

“Evet, 10.000 veririm.”

“Beni ne sanıyorsun?”

Yürüyüp gittim. Sert oynuyordum, ama dürüst olmam gerekirse ne kadar edeceğini bilmiyordum. Eğer peşimden gelmeseydi, bir kaybım olmazdı. Aldırış etmezdim. Ama davranışlarından anladığım kadarıyla ciddi bir para ediyordu. Yaşlı adam peşimden koşuyordu. Paslı bir bisiklet zinciri gibi sesler çıkarıyordu. Bana yetişemeyince durdum.

“Eğer ciddiysen, git parayı getir. Seni burada bekleyeceğim.”

Haysiyetini arkasında bırakarak dükkâna koştu. Kapıda durdu ve hâlâ bekleyip beklemediğimi kontrol etmek için baktı. Müstehcen bir gülümseme yüzüne yayıldı ve bir parmağını kaldırdı. Başparmağımı ve işaretparmağımı bir araya getirerek ona karşılık verdim. *Anladım.*

Parayla döndükten sonra, sahtesiyle değiştirmedğimden emin olmak için yeşim taşı Buda’yı tekrar kontrol etmek istedi. Sonra bana bir tomar para verdi. 10.000. Onu ittim ve bir tomar daha aldım. Bir tomarı çantama koydum diğer tomarı da cebime tıktırdım.

“Saymayacak mısın?” diye sordu.

“Hepsi burada. Sadece fikrimi değiştireceğim diye endişeleniyorsun.”

O anda elinde metal kâse taşıyan bir dilenci geldi. Metal kâsenin içine baktım, sadece birkaç bozuk para vardı. 10.000 yuan’lık bir tomarı kâsesinin içine attım. Dilenci boynu tutulmuş gibi bana baktı. Bir an için sanki ağlayacakmış gibi oldu ama hiç gözyaşı yoktu. Ben de ona tekme attım, attığım tekme onu uyandırmıştı. Sopasını düşürdü ve rüzgâr gibi ortadan kayboldu. Dükkân sahibi hayrete düşmüştü. Buda’nın ne kadar değerli olduğunu

umursamadığımı anlamış olmalıydı. Sadece 10.000'e ihtiyacım vardı.

Öğle yemeği yedim. Birkaç kuruş tasarruf etmeye karar verdikten sonra tren istasyonuna giden otobüse bindim.

İstasyonun önündeki meydanın bir tarafında bir duvar vardı ve duvarın üzerine dev bir Çin haritası çizilmişti. İnsanlar bu duvarın önünden balık sürüleri gibi kalabalıklar halinde geçiyorlardı. Onların arasına katıldım, sanki zaman nehrinin önünde ayakta duruyormuş gibiydik. Yarın polis şefi de belki burada ayakta duracaktı. Tam da benim şu anda düşünmekte olduğum soruyu düşünüyor olacaktı: Kaçmaya çalışan birisi nereye giderdi? Benim için bu, sonsuz olası cevapları olan bir soruydu. Polis Şefi haritayı iki temel seçeneğe göre ikiye ayıracaktı: ilki, duygusal olarak gidebileceği, ikincisi tanıdığı kişilerin olduğu yerler.

Bir süre düşündüm ve tüm dünyada tek bir kişiyle bile güçlü bir duygusal bağım olmadığını fark ettim. Bir kuzenim vardı, sanıyorum baba tarafından. Ama gerçekten duygusal bir bağ hissettiğim tek kişi kendimdim. Yıllardır ünlü bir dağa tırmanmayı ve güneşin doğuşunu seyretmeyi hayal etmiştim. Gerçekten bir süre için bitkin bir yüreği tedavi etmenin tek yolunun bu olduğunu düşünmüştüm.

Bilet salonuna gittim ve sıraya girdim. Ertesi gün, öğleden sonra 16.30 seferi için bir bilet alacaktım. Sırada yarım saat bekledikten sonra, trenin sadece bu istasyondan geçeceğini fark ettim, bu yüzden gecikme olasılığı vardı. Seçeneklerimi tekrar düşünmek için sıradan çıktım. Ertesi

gün saat 16.10'da kalkan ve şehirden geçen bir tren için bilet satın aldım. Daha sonra tren istasyonundan oldukça uzakta bir uçak bileti bürosu buldum ve aradım. Cep telefonumun videolu arama özelliğiyle nüfus kâğıdımı gösterdim ve birkaç yüz yuan'e ertesi gün akşam saat 21.00 için indirimli bir bilet aldım.

Öğleden sonra kıyafet satılan mağazaya tekrar gittim. Sahibi eski bir tayyör giymiş; kafasını tezgâhın üstüne koymuş kestiriyordu. Ağzının kenarından salyalar süzülüyordu, gözleri tamamen kapalı değildi ve yüzünde beyaz yarıklar gibi duruyordu. İçeri girerken kapının üzerindeki zil çınladı. Geçen sefer denediğim gömlek, takım elbise, deri ayakkabılar ve evrak çantası bir yığın halinde öylece duruyordu.

Tezgâha vurarak onu çok uzaklardaki rüyalar diyarından geri getirdim.

“İlgini çeken bir şey var mı?”

Orada duran dört şeyi işaret ettim. Önce orada duranlara, sonra da bana baktı ve sonunda beni hatırladı.

“Sana 200'e bırakmıştım ama istemedin.”

“Hayır, istiyorum. İki takım.”

Para tomarından dört banknot çektim. Yüzünde bir şemsiye gibi aniden bir gülümseme açılıp harekete geçinceye kadar paralara şüpheli bir şekilde baktı. Kadının adeta Tanrı tarafından üzerine tatlı nektar serpilmiş gibi bir halde olduğunu hissettim.

Bana çay koyarken, “Senin iyi bir genç olduğunu anlamıştım,” diyordu.

Ona bir liste verirsem, onda olmasa bile diğer dükkânlardan benim için malzeme tedarik edebileceğini düşündüm: bir deri kemer, ayakkabı cilası, parfüm, şapka ve yarısı kullanılmış saç jölesi... Tabii ki hepsi ücretsiz olacaktı. Şapkayı daha büyüğüyle değiştirmesini sağladım.

Eşyaları bir torbaya koyduktan sonra, ödülünü bekleyen bir çocuk gibi ellerini ovuşturdu. 200 daha çıkardım.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Sen çok önemli bir adam olmalısın.”

Ayrıca yaşlı He’nın köpeğinin icabına bakmak için fare zehri, birkaç paket kraker ve su aldım. Eve döner dönmez bir paketi yırttım ve hepsini silip süpürdüm. Sonra diğer kraker paketinin içine fare zehri döktüm. Plastik torbanın içinde hepsi un ufak olana kadar ezdim. Bu bittikten sonra, tatile çıkan normal bir turist gibi heyecanla çantalarımı hazırlamaya başladım. Parayı çantamın en altına tıktırdım. Sonra üstüne iç çamaşırları, ayakkabı boyası, diş fırçası, diş macunu, havlu, şampuan, sabun, daha fazla kraker ve su; üstüne gözlükleri, evrak çantasını, gömlekleri, takım elbiseleri, çorap, deri kemer, deri ayakkabılar, saç jölesi, tarak ve bunların en üstüne de bir şişe parfüm koydum. Tren biletlerini ve iki kimlik kartını cüzdanıma koydum. Birisi sahteydi. Sırf biraz gülmek için sakallarım henüz çıkmıyorken yaptırmıştım. Sahte belgeler konusunda uzmanlaşmış bir adama bu kimlik için 100 yuan vermiştim. Beijing’den¹ Li Ming’e merhaba deyin.

¹ Beijing: Pekin (ç.n.)

Şapkayı alıp takmadan önce düzelttim. Sonra bir şey unutup unutmadığımı kontrol ettim. Kendime güvenilemedim, bu yüzden çantamı açtım ve her şeyi çıkardım. Tıraş bıçağımı almayı unuttuğum için haklı olduğum ortaya çıktı. Tıraş bıçağını unutmak ölümcül bir hata değildi, aşağı inip bir tane alabilirdim. Ama bu, bana üzerinde tam sorumluluk ve kontrol sahibi olmam gereken şeyleri hatırlattı. Yakalanırsam her şey biterdi.

Sonra evi toplamaya başladım. Oturma odası küçüktü ve yengem buradayken odayı her türlü işe yaramaz şeyle doldurmuştu. İki taraftaki camları ve perdeleri kapattım. Televizyon sehpası, kanepeler, ayakkabı rafı ve bonsai'yi bir köşeye itmeye başladım. Sonra zemini temizledim ve banyoya çamaşır makinesinin yanına gittim. Onu dışarıya doğru ittim ve kapının yakınına yerleştirdim. Sustalı ve ipi odanın başka bir köşesine koydum. Koli bandının ucunu buldum ve ruloyu duvara yapıştırdım.

Yere uzandım, kaygımın son kalıntılarını da söndürüp annemi aradım. Bu onu ilk kez kendi isteğimle aramamdı. Her zaman kavga ederdik.

Babam öldüğünde annem tek bir gözyaşı dökmemişti. Gazlı içecekler ve atıştırmalıklar satmaya başlamıştı. Cimriydi annem, sadece kaynamış su içer ve ağır kaldırma işini de kimseye para vermemek için kendisi yapardı. Onun ürünlerinden herhangi birini yemeye çalışsam beni uzaklaştırır, hijyenik olmadığını, kötü yağla kızartıldığını söylerdi. Bu tür ünlü markaların müşterilerinin sağlığını böyle bir şekilde tehlikeye atamayacağını; kâr kaybını göze alamayacaklarını söylemiştim.

“Para kazanmayı neden bu kadar önemsiyorsun?” diye sordum.

“Senin için elbette.”

“Benim için mi? Yine de tek bir paket bile yemem yasak?”

“İki yakamız bir araya gelsin diye uğraşıp duruyorum. Senin için, evet.”

“Peki ya kanser olursam? Hepsi bir hiç uğruna olmayacak mı?”

Zalim bir şekilde, “Hiçbir şeyin yok,” diye cevapladı.

Para onun tek aşkıydı. Parmaklarımdan geçen her kuruş gözlerinin acıyla şişmesine neden olurdu. Eğer benimle 1000 yuan arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydı seçiminin ne olacağını tahmin edebilirsiniz. Daha sonra her şeyi farklı bir şekilde görmeye başladım. Hayatının tek ölçüsü para kazanma çabası olan bu cahil kadın bu komik konuşmaları sadece benim büyüdüğümü görmekten korktuğu için yapmıştı. Beni kontrol etmesinin tek yolu buydu.

Bunu anladıktan sonra onunla daha az tartıştım. Artık ne isterse yapabilirdi. Ama şimdi, telefonun diğer tarafından bana ulaşan sesini duyunca bu dünyadan sonsuza kadar ayrılacağım gerçeğini düşündüm ve gözlerim yaşardı. İnsanın sadece bir annesi olur. Bunu bir kitapta okumuştum. Sessizce oturup ciddi nasihatlerini dinledim.

“Oğlum, hayatında önemli bir aşamayı tamamladın, bu yüzden amcanın ve yengenin sana söylediklerini dinle ve çok çalış.”

“Hı,hı,” diyerek cevapladım.

Birbirimize söyleyecek çok şeyimiz yoktu, ben de, “Yengem geldi mi?” diye sordum.

“Evet, burada. Bana çok iyi davranıyor. Bana bir sürü pahalı kıyafet getirdi.”

“Ne zaman dönecek?”

“Yarın öğleden sonra.”

Bu kadarı yeterliydi, telefonu kapattım. Şimdi sadece bir günüm kalmıştı. Zamanı gelmişti. Kong Jie’ye mesaj atmaya karar verdim. Yanıma gelebilecek tanıdığım tek kişi oydu.

Yengem beni deli ediyor, artık dayanamıyorum. Onu öldürebilirim.

Ne oldu? Sakin ol, bir şeyler düşüneceğiz, diye yanıtladı.

Sesi vücudumun üzerine dökülen cennetten bir şela gibi idi. Dakikalar sonra bu his yok olmuştu. Tereddüt ettim. Vücudumun her noktasında heyecanı hissedebiliyordum. Sesini tekrar duydum; yumuşak, dürüst. Endişeli. Sadık. Bu sevginin sesiydi, tek duyan ben olmasam da. Hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladım.

O kadar ağladım ki gerçek olmadığı anlaşıyordu. Sefil bir haldeydim çünkü şimdi onu öldürebileceğimi biliyordum. Çünkü yapabilirdim.

Bir defter buldum ve tarihi yazdım, ancak yazacak bir şey bulamadım, bu yüzden bazı cümleleri rastgele not ettim ve sonra şunları yazdım:

Bu o, bu o, bu o.

Bu o, bu o, bu o.

Ama o sayfayı yırttım ve yaktım. Bunu çözmeyi polise bırakmam gerekiyordu. Tekrar başladım:

Kuzen kuzen kuzen kuzen
Kuzen kuzen kuzen kuzen

Elim ağrımaya başlayıp bırakana kadar sayfalarca yazdım.

EYLEM

Alarm saat 9.00'a ayarlıydı ama ben 8.00'de uyanmıştım. Kong Jie'ye bir mesaj gönderdim.

Birbirimize tahammül edemiyoruz. Gidebilecek hiçbir yerim yok. Eşyalarımı toplayıp öğleden sonra saat ikide buradan ayrılıyorum. Gelebilir misin?

Durumu düzeltemez misin? diye cevap verdi.

Hayır, bu akşam için memlekete bir tren bileti aldım.

Uzun zaman cevap gelmedi. Telefona bakıyordum, planım bozulmuştu. İlişkiler asla yürümez. Bir kişi için önemli olan bir başkasına bok atmaktır.

Tam o sırada cevabı ekranda belirdi.

Çok aceleci olma, önce işleri düzeltebilir misin ona bak. Konuşabilir miyiz?

Elbette, diye cevap verdi.

Onu aradım. “Gelebilir misin?”

Diğer uçta hiç ses yoktu. Gelmek istemiyordu. Herkese iyi davranırdı ama onu korkutmuştum. Ben bir rahatsızlık-tım onun için.

“Söylediklerimi unut. Önemli değil,” dedim ve kapattım. Bir süre sonra bir mesaj gönderdi.

Orada olacağım. Üzülme. İşler ne kadar kötü olursa ol-sun, her zaman düzeltilebilir. Güven bana.

Teşekkürler.

Cevabım kasten soğuktu. Ama rahatlamıştım. Geliyordu.

Yaşlı Bay He yan tarafta kızartma yapıyordu, metal ka-şığın wok tavanın dibini kazdığını duyabiliyordum. Bu ses dişlerimi kamaştırıyordu. Aptal köpeğinin yakında öleceği-ni bilmek beni çok mutlu etti.

Tişörtümü değiştirdim, şapkamı taktım ve aşağı indim. Neredeyse nöbetçilerin vardiya değiştirme zamanıydı. Par-mak arası terliklerimi asfaltın üzerine birbirine vurdum, böylece ses yankılandı. Nöbetçi yan gözlerle bana baktı. Elleri pantolonunun dikiş yerlerine yapışmış halde vücudu bir heykel gibi duruyordu. Bakmak için daha yakına yürü-düm. Ter şapkasından, saçaklardan dökülen yağmur suları gibi aşağı iniyordu. Parmak uçları ve kalçaları gerginlikten titriyordu.

Söyleyecek bir şeyler düşünürken birkaç kez öksürdüm.

“Hey, dostum, bu öğleden sonra görevde misin?”

Bana bakmak için bir robot gibi yüzünü doksan derece çevirdi ve beni selamladı.

“Evet, saat üçe kadar.”

“Saat ikide bir arkadaşım gelecek. Onu içeri alabilir misin?”

“Neye benziyor?”

“Bir kız.”

Anlamlı bir şekilde gülümsedi.

Şapkamı çıkardım ve yelpaze gibi kullanarak kendimi serinletmeye çalıştım. “Ortalık yanıyor,” dedim.

“Gerçekten öyle,” dedi, sonra biraz rahatladı.

Belli ki sohbet etmek istiyordu ama ben uzaklaştım. Onun hayatıyla ilgili her şeyden tiksiniyordum. Onunla arkadaş olmayacaktım.

Öldürmek için hâlâ birkaç saat vardı. Batmak üzere gibi görünen bir berber dükkânına girdim ve “Saçlarım berbat halde. Saçımı kestirmek istiyorum,” dedim.

Serçeler gibi fırladılar, vantilatörü açtılar, çay yaptılar ve sandalyeleri düzelttiler. Nasıl yıkanmasını isterdim? Hangi tarz düşünüyordum? Bir dergiyi karıştırdım ama hepsi birbirinden çirkindi.

“Daha normal bir şey var mı?”

Pırıl pırıl Japon ve Koreli gençlerle dolu bir dergi daha getirdiler. El hareketleriyle onlara nasıl bir şey istediğimi anlatmaya çalıştım ama beceremedim. O anda televizyonda yaşanmayan bir haber sunucusu belirdi.

“Böyle,” dedim ve televizyonu işaret ettim.

Televizyona baktım ve birdenbire sunucunun her hareketinin, her kelimesinin işe uygunluğunun mükemmel bir göstergesi olduğunun farkına vardım. Kalem ile kâğıt istedim ve not almaya başladım. İnsanların saygısını ve güvenini hızlı bir şekilde kazanmak istiyorsanız aşağıdaki prensiplere uymanız gerekir:

- 1- Temiz, sade ve ağırbaşlı renklere sahip kıyafetler giyin.
- 2- Saçınızı sağdan ayırıp arkaya doğru tarayın. Tek bir saç teli bile bunun dışına taşmamalı. Sağlıklı ve parlak görünmesini sağlamak için düzenli olarak yıkayın.
- 3- Çok etkileyici olmayın.
- 4- Tüm hareketleriniz ağırbaşlı, doğal ve ılımlı olsun.
- 5- Kafa dik tutulmalı, çene çok hafifçe geri çekilmeli ve her zaman samimi bir gülümseme benimsenmelidir.
- 6- Gözleriniz ne çok açık ne de kapalı olmalıdır. Bakışlarınız parlak, hafif ve dümdüz ileriye odaklanmış olmalıdır (şayet hafif aşağı doğru bakıyorsanız). Önünüzdeki kişi daima odadaki en önemli kişidir.

Aynada kendimi inceledim, bana bakan yüz bu tarifi tam tersiydi. Gözlerim soğuk ve mesafeliydi, ağzımın köşeleri aşağıya doğru sarkmış, sakallarım fırça gibi olmuş, saçlarım ise darmadağınktı. Yıllar boyunca içimde büyümüş gibi görünen uyuşukluk ve can sıkıntısı yüzüme kazınmıştı. Henüz bir suçlu olmayabilirdim ama bir şüpheliye çok benziyordum.

Sunucunun tavırlarını taklit etmeye çalıştım ancak bu kolay değildi. Yakalanması en zor olanı onun edepli haliydi. Bir süre için berber ve ben bu çabamın dünyanın en komik şeyi olduğunu düşünmüştük. Ama berber işini bitirince gözlerim parlamıştı. Bana bakan onurlu adamı neredeyse tanıyamayacaktım.

Hâlâ erkendi. Ben de bilardo oynamaya gittim. Sabahın köründe kimsecikler yoktu, ben de patrona birlikte oynamayı önerdim.

Bana yan yan baktı ve bana sakince cevap verdi: “Nasıl oynanacağını bilmiyorum.” Elinde bir bilardo sopası tutuyordu.

“Ben de bilmiyorum.”

Bir ara verdi, ben de tekrar başlamasına izin verdim ama, “Kural, kuraldır. Burada kimseye ayrıcalık yoktur,” dedi.

“Tamam,” diye cevap verdim, bilardo sopasını aldım, atışımı yapmak için masanın üzerine beceriksizce eğildim.

İlk maç için 50 yuan’ine iddiaya girmiştik ama ben kazanmak istememiştim ve o da isteksiz oynuyordu.

“İşe yaramazın tekiyim,” diyordu sürekli.

Rol yaptığını biliyordum, en mükemmel ânı bekleyip masayı temizleyecekti. Beklediğim gibi yapmış, iki maçı da kazanmıştı.

Üçüncü maç için bahsi yükseltmek istedi, ben de “Tamam,” dedim.

“Bu sefer düzgün bir oyun istiyorum,” dedi, ben yine “Tamam,” dedim.

Henüz hırslanmadığımı biliyordu, rol yapmaya devam etti, her bir atışını dikkatlice yaptı, her atışını sayıya dönüştürebileceği halde şansa bırakmıyor, elinde bilardo sopası uzun uzun düşünüyordu.

Buzdolabından bir bira kaptım, kapağı açtım ve kafama diktim. Gözlerimi kapattım. Dürüst olmak gerekirse, bıkmıştım. Ne zaman bilardo oynasam böyle olurdu. İlk başta oynamak isterdim ancak üçüncü maçtan sonra ilgim tamamen kaybolur ve rakibim de daha çok kafamı ütülerdi.

Bu adam gerçek atışlar yapmıyor, sadece benim atışlarımı zorlaştırmaya çalışıyordu. “Kazanmama izin veriyorsun,” dedi gülümseyerek.

Bakmaya gittim. Hiçbir topu deliğe sokamayacağımı düşünüyordu. Sadece siyah top kalana kadar beyaz topla masadaki bütün topları temizledim. Savaşta kellesi gidecek bir asker gibi görünüyordu. Bilardo sopasını bir kenara bıraktı ben de bilerek beyaz topu deliğe soktum. Şimdi onun sırası gelmişti.

“Bu dikkatsizceydi, kardeş.”

“Bana bir bira ısmarla,” dedim.

Bir oyun daha oynamak istedi. Bu sefer parasına değil ama ben reddettim.

“Söylemek istediğim bir şey var. Benden büyük olsan bile anlayıp anlayamayacağını bilmiyorum.

“Dene bakalım.”

“Ne zaman bilardo oynasam midem bulanıyor ve ölsem daha iyi olur diye düşünüyorum.”

“Anlıyorum. Seni çok iyi anlıyorum.”

Elbette anlamıştı. Dünyada hayatını bir bilardo salonu işleterek harcamaktan ve her gün bilardo toplarının masalarda hareketini tekrar tekrar izlemekten daha kötü ne olabilirdi? Dostoyevski'nin *Ölümler Evinden Anılar*'da yazdığı gibi: Bir mahkûmu bütün gün boyunca sadece bir kovadan diğerine su dökmeye ve sonra tekrar diğerine dökmeye zorlarsanız birkaç gün içinde intihar etmeyi planlamaya veya bir idam cezasını nasıl alacaklarını düşünmeye başlarlar.

Öğlen yemeği için kızarmış tavuk kanadı yedim, bu benim son yemeğimdi ve sonra ucuz bir tıraş bıçağı aldım. Eve döndüm ve her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak istedim. Yaptığı işe hayran olan bir zanaatkâr gibi hissettim kendimi.

Gözlerimi kapattım ve Kong Jie'yi loş bir ışıkta hayal ettim. Saçlarını özgürce savuruyor, ipek eteğini çıkarıp yatak örtüsünün altına kıvrılıyordu. Gerilirken dudaklarını birleştiriyor, derisi gerginleşiyor, vücudu inip kalkıyordu. Şafak vakti baskın yapan bir asker gibiydim, silahımla yağmurlu gecede ilerliyordum.

Bir parça tuvalet kâğıdı aldım ve yapış yapış olan ellerimi sildim. Üstüme bir kasvet çöktü. Sanki gri renkli moleküller yerden göğe yükseliyor ve aynı anda gökten de yere düşüyor gibiydi. Bütün dünyayı kaplıyorlardı.

Sonrasında tek düşünebildiğim o anın yaklaştığıydı. Sabırsızlanıyordum. Başka bir tişört ve eşofman altı giydim, sustalıyı kaptım ve volta atmaya başladım.

İNFAZ

14.30'da onu nöbetçiyle konuşurken gördüm. Yarım saat gecikmişti ve ben artık gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Kong Jie beni gördü ve bana doğru yürümeye başladı. Saçlarını atkuyruğu yapmış, ağartılmış beyaz bir tişört ile açık mavi bir etek giyiyordu. Parıldayan kristallerden bir kolye boynunu, değerli taşlarla kaplı küçük kare bir saat ve üç kez sardığı kırmızı tespih bileğini süslüyordu. Ayakkabılarında narin lotus çiçeği işlemleri vardı. Onun için hayat bu kadar düzgün ve ince detaylıydı. Gözleri siyah inciler gibi, yüzü allıkla kıpkırmızı olmuş, dudakları neredeyse saydam ve göğüsleri şuh bir haldeydi. Nefessiz kalmış ve paniklemişim. Resim gibi bir bakire.

“Geç kalmadım, değil mi?” dedi.

“Önemli değil,” dedim.

Birdenbire onu öldürmem için bana inanılmaz bir güç verdi. Bu benim kararım değildi. Kontrol ondaydı, önümde yürüyor, beni kendi ölümüne doğru yönlendiriyordu.

“Neden hâlâ şapka takıyorsun?” dedi.

“Bu planın bir parçası,” dedim.

Anlamamıştı, ben de, “Bu planın bir parçası,” diye tekrarladım.

Küçücük, terden incilerin parıltılı ve yarı saydam kolundan aşağı süzülüşünü izledim. Parlak porselenden yapılmış gibi görünüyordu ve yağmurdan sonra orman yaprakları gibi kokuyordu. Durdum. Arkasını döndü ve beni bekledi. Bu uzun ve tembel anda ellerini gözlerine siper ederek gökyüzüne baktı. Gökyüzünde hiç bulut yoktu; gökyüzü derin mavi bir kubbe ve güneş de kıvılcımlar saçan dev bir top gibiydi. İnci dişlerini gösterdi, şu aptal gülümseme. Sonra yürümeye devam etti.

Bu tam bir işkenceydi ama dişimi sıkıp dayanıyordum. Ona bağırmak istemiştım: *Buradan olabildiğince hızla uzaklaş!*

Sonunda kapıya ulaştı.

“Yengenle konuşmak gerçekten bu kadar zor mu?”

“Neyse ne,” dedim.

Kapıyı açıp içerideki mürekkep gibi karanlığı ortaya çıkardı.

“Neden perdeleri açmıyorsun?”

İçeri girdim ve ışığı açtıktan sonra evin metal dış ve ahşap iç kapılarını kapattım.

Titrek bir sesle “O nerede?” diye sordu.

Kem küm ettim ve yatak odasına doğru yürüdüm, perdeyi açtım ve içeri baktım.

“Uyuyor,” dedim.

Neden hâlâ bu hikâyeyle uğraşıyordum?

Odayı dikkatlice inceledi, gözleri valizime takıldı. Sonra çamaşır makinesini gördü.

“Bunu da mı alıyorsun?”

Sert bir şekilde başımı salladım.

Tuhaf konuşmamıza devam ettik. Sanki hiç yapmayacakmışım gibi hissettim. Bu duvarda asılı saatin yayı aniden harekete geçene kadar sürdü. Kalbimi delip geçen bir mermi gibi saatin çanı üç kez çaldı. Arkasında sendeledim ve el yordamıyla belini kavradım. Bir elimle ağzını diğer elimle de burun deliklerini kapattım.

Nefes nefese karşılık veriyordu. Parmaklarımla sıkıca elmacık kemiklerine bastırdım. Elimi çekmeye çalıştı ve tırnaklarını etime geçirdi. Evcilleştirilmeyi reddeden inatçı bir taymış gibi beni tekmeledi. Bu kadar güçlü olacağını ve bütün gözeneklerimden ter akacağını hiç düşünmemiştim.

Hızlıca kulağına fısıldadım: “Sessiz ol lütfen. Sana yalvarıyorum.”

Aniden durdu, yumuşadı. Koli bandını duvardan çıkardım ve dişlerimi kullanarak yaklaşık 15 santim uzunluğunda bir parça kopardım. Şaşkınlık içindeydi. Koli bandı ağzını ve burun deliklerini kapatmak üzereyken çekmeye ve yırtmaya çalışıyordu. Sanki bir meyve kabuğunu tükürüyormuş gibi koli bandını tükürdü. Telaşlandı ve çığlık attı. Delici bir sestti. Dışarıdaki caddeye ve bir başkasının kalbine giderken havada mükemmel bir yay çizen mermi

sesi gibi. Silahlı askerlerin ve endişeli vatandaşların birkaç dakika içinde kapıma geleceğini hayal ettim. Çığlık atmaya devam etti ama onu susturdum.

Sonra sustalı bıçağımı çıkardım, açtım ve onu belinden bıçakladım.

Bu benim ilk cinayetimdi. Ellerim, tıpkı ruhum gibi bomboştu. Bıçak onu kesiyormuş gibi hissetmedim. Sanki onun cıvık ve çamursu eti bıçağı yutuyordu.

Kafamı toplayamıyordum. Korkunçtu, kendimi durdurmak istedim ama bunun yerine ipi onun boynuna sardım. Doğru yapıp yapmadığımdan emin değildim. Bıçağı tekrar alıp onu göğsünden üç kez daha bıçakladım. İğrenç bir çiğ et kokusu dalga dalga odanın içini dolduruyordu. Onu pencereye doğru ittim ve bıçağı kullanarak perdenin bir köşesini kenara çektim.

Nöbetçi görev yerinden birkaç adım ötede duruyordu. Dikkatle dinliyordu, bir şeyler duyup duymadığından emin değildi. Çığlık yerleşkenin içinden mi gelmişti? Bir insanın çığlığı mıydı? Onu duymuş olmalıydı. İsteksizce görev yerine dönüşünü ve her zamanki pozisyonunda ayakta durmasını izledim.

Nefes nefese kalmıştım. Kong Jie kollarımdan kayıyordu, ben de tamamen yere doğru yığılmasına izin verdim. Ağzı açık, gözleri şişmiş, kaşı, göz yuvaları, burnunun köprü kemiği, elmacık kemikleri – normalde yüzünün saklı olan bu kısımları gözlerimin önündeydi. Tişörtü parlak ve koyu kırmızıydı, kırmızı üzerine kırmızı, taze bir lekeydi, tıpkı bir şakayık gibi kızgındı. Bu gördüğüm en büyük şakayık çiçeğiydi. Korkunçtu.

Onu yok etmiştim. Sonsuza dek gitmişti. Yüksek bir bî-
nadan atılan büyük bir cam levha gibi artık onu geri getir-
menin bir yolu yoktu.

Çömeldim ve bıçakla yüzünü çizmeye ve vücudunun
her yerini bıçaklamaya başladım. Bıçak olduğu yerden çık-
tı ve yüzüme kan sıçradı. Sonra onu kollarıma aldım ve
kafasını önce çamaşır makinesinin içine soktum ve sonra
da sendeleyerek banyoya gittim.

Elbiselerimi çıkardım ve duşu açtım. Kan vücudumdan
kızıl bir ırmak gibi akıyordu. Aynada omzumun arkasında-
ki koyu leke gibi görünen yere bakmadan önce vücudumu
ovalarken derin bir sesle homurdandım. Bu beni sarstı. Vü-
cudumu kafamda yedi parçaya ayırdım ve yukarıdan aşağıya doğru düzenli bir şekilde temizlemeye başladım. Ama
durdum ve başıboş bir hayalet gibi duştan çıktım. Yatak
odamın zeminindeki kan gölünde aramaya başladım. Bula-
madım, bu yüzden çamaşır makinesinin yanına gittim. İşte
oradaydı telefonu. Hâlâ çalışıyordu. Bataryayı söküp attım.

Duşa geri döndüm ve her zaman giydiğim tişört ve
şortu giydim. Spor ayakkabılarımı giydim, şapkamı ve sırt
çantamı taktım. Hazırdım. Odanın köşesinde halatı ve kra-
kerleri bırakıp bırakmadığımı kontrol etmek için son bir
kez geriye baktım. Perdeleri kapattım, dışarıda birinin olup
olmadığını kontrol ettikten sonra kapıyı açıp dışarı çıktım.

Yürürken yol boyunca kraker ve fare zehiri karışımının
bir kısmını yola serptim. Bu, yaşlı köpeğin işini bitirecekti.
Ellerim titriyordu, gerisini attım.

Nöbetçinin arkası bana dönüktü, her zamanki gibi
dimdik ayakta duruyordu. Yürürken ses çıkarmamak için

ayakkabılarımın bağcıklarını çok gevşek bağlamıştım. Ama ona yaklaştıkça kendime güvenim aniden yok olmuştu. Ya sırtımdaki kan lekesi yayılmaya başladıysa? Giymeden önce kontrol etmiş miydim? Hatırlayamadım ve geri dönmek istedim.

O anda sağ bacağına kramp girdi ve seğirmeye başladı. Ayağını yerden hafifçe kaldırdı. Sonra arkasını dönerken gözlerimi olabildiğince açıp onu izledim. Donup kalmıştım, bacaklarım şiddetli bir şekilde titriyordu ve sadece benden gelebilecek korkunç bir ses duydum (neden pantolon giymemiştim ki?). Dudaklarım titriyordu. Ne diyeceğimi bilemedim. Yerinden ayrılıp beni yakalamasını bekliyordum. Ama şapkamın altında beni görüp tanır tanımaz sıcak bir gülümsemeyle selamladı. Sanki umutsuzca bir şeyler söylemeye çalışır gibi dudaklarım titriyordu ama bunun yerine sadece başımı sessizce sallayarak onu selamladım.

“İyi misin?”

Başımı salladım ve ona doğru yürümeye devam ettim. Büyük ihtimalle yalnızdım, sırlarını paylaşacak kimsesi yoktu.

Nöbetçinin yanından geçer geçmez uzuvlarım gevşemiş ve koşmaya başlamamı istemişlerdi. Bu tür bir içgüdüğü kontrol etmeye çalışmaktan daha acı verici hiçbir şey yoktur. Tekrar yere basmadan önce ayağımı sertçe havaya kaldırarak yürüyordum. Böyle devam ettim. Yeterince uzaklaşınca biraz daha hızlanmaya çalıştım ama beni hâlâ görebileceğinden korkuyordum. Benim çekip gidişimi izlediğini hayal ettim. Vardiyası yeni başladığı için kızın gelmiş olduğunu görmüş olamazdı, aksi halde çılgınlıkların benim

evimden geldiğini fark edebilirdi. Peşimden bir roket gibi gelir, beni bir tekmede yere serer, kolumu arkama doğru bükerek, beni yerde tutardı.

Bir taksi geldi. Valizimi bagaja atıp arka koltuğa oturup kapıyı kapattım. Aniden donakalmıştım.

Şoför arkasını döndü: “Nereye?”

Nefes nefese, “Tren istasyonuna, çabuk!” dedim.

Taksi tıpkı bir sürat motorunun suyun üzerinde hızla yol alması gibi sokakları ardı ardına hızla geçti ve anayola ulaştı. Şapkamla birlikte cep telefonumu ve bataryasını arabanın camından dışarı atmadan önce takip edilmediğimden emin olmak için birkaç kez arkaya baktım.

Dışarıda ışık daha önce hiç görmediğim kadar güzeldi. İnsanlar daha iyi ve nazik görünüyorlardı. Çiçeklerle dolu bir tarlada koşan, şarkı söyleyen ve dans eden masum çocuklar gibiydiler. Tren istasyonunda sakalımı tıraş ettiğimi, takım elbisemi giydiğimi hayal ettim. Plan işe yarıyordu ve yakında dönüşümüm tamamlanacaktı.

KAÇIŞ I

İstasyonun giriş kapısına sadece bir dakikalık mesafe vardı. Önümde güvenlik kontrolünden geçmek için sıraya girmiş neredeyse sonsuz sayıda acemi asker bulunuyordu. Sıraya aradan dalmayı düşündüm ama sonra yapmamaya karar verdim. Bunu ne için yapacaktım? Yolcular bir kum saatinden dökülen son kum taneleri gibi kapılardan geçiyor ve personel son kontrollerini yapıyor, koridorlarda yukarı aşağı yürüyor ve kapıları kilitliyorlardı.

Sonunda istasyona girince bekleme odasına doğru valizimi çekerek gittim ve planımın bozulup bozulmadığını anlamaya çalıştım. Yolcular hâlâ orada oturuyor ve bineceğim trenin numarası hâlâ tabelada görünüyordu. Ardından istasyon hoparlörlerinden yapılan anonsun farkına vardım.

Gecikmeliydi. Benim bineceğim tren.

Talih bana gülümsüyordu.

Tişırtümü, şortumu ve spor ayakkabıları tuvalete atıp gömlek, takım elbiseyi ve deri ayakkabıları giyip kemerimi taktım. Saçıma biraz jöle sürüp taradım. Birkaç kez parfüm sıktım ve gözlüklerimi taktım. Kolumun altındaki ince deri belge dosyasıyla ve arkamda bavulumla bekleme odasına geri döndüm. Omuzlarım istemeden çökmeye devam etti ve onlara düzleşmelerini emretmeye çalıştım. Kendimi tuhaf hissettim. Ama sonra orta yaşlı bir adamın beni izlediğini fark ettim ve kendimi o kadar da kötü hissetmedim. Onun gözünde düzenli bir işi olan eğitimli bir gençtim. Konuşmaya başladık ve ne iş yaptığımı sordu.

“Bir IT firmasında çalışıyorum,” diye cevap verdim. Oldukça inandırıcıydım. Bir kızı olsa benimle evlendirmeye hazır gibi görünüyordu.

Bekleme odasındaki gürültü daha da arttı. İçeri girdim tırabzanı tuttum, en az diğerleri kadar kızgın görünüyordum. İki personelin koridordan geçip kapıyı açması için daha uzun süre beklemek zorunda kaldık. İleri doğru koştum ama sonra geri döndüm. Buna gerek yoktu. Orada kimse yoktu: ne polis, ne güvenlik, ne de demiryollarından biri. Yolcuların geri kalanının geçmesini bekledim. Orada boş boş gezindim, sanki koridor boyunca bir ördek sürüsüne çobanlık ediyormuş gibi.

Yeşil bir tren platformda bekliyordu. Binmeye isteksiz gibi davrandım ve ikinci vagona geçtim.

İnsanlar oturuyorlardı, valizlerini baş üstü raflarına koyuyorlar, bazıları da ellerinde hazır noodle kutularıyla koridorda yürüyorlardı.

Yerleşmelerini bekledim ve sonra en arkadaki boş üç sıraya doğru yürüdüm. Vagonun ortasında fakir bir çiftçinin yanından geçtim, kaşı terle kaplanmış ve elleri titrer haldeydi. Elbiseleri sanki yeni yıkanmış gibi ıslaktı, inleyerek yana doğru yaslandı. Genç bir kız ona bir şişe paçuli yağı vermeye çalıştı ama o yüzünü buruşturup kafasını salladı. Muhtemelen ölüyordu. Son sıraya gidip oturdum.

Ama tren hareket etmedi. Kondüktör odasına döndü ve kapıyı kilitledi.

Ona gidip, “Ben zamanında geldim. Peki ya siz?” demek istedim. “Böyle bir gecikmenin ne kadar ciddi bir sorun olduğunu biliyor musunuz?”

Bir süre sonra, tren sessizce hareket etmeye başladı. Ya da en azından hafif bir esinti hissettim. Ama sonra dışarı baktım ve yandaki trenin istasyondan ayrıldığını gördüm. Bu optik bir yanılsamaydı. Adeta göğsüme saplanmış bir bıçağın içeride döndüğünü hissediyordum. Her an patlayacak bir haldeydim. Kapana sıkışmıştım. Yağmur yağarken inatla arabasını çamurda itmeye çalışan bir adam gibi.

Penceremin dışındaki platform boş ve sessizdi. Polis beni almaya gelseydi, “Teşekkür ederim,” diye bağıracaktım. “Teşekkürler demiryolu şirketi ve teşekkürler tren!”

Kong Jie’nin annesi şimdiye kadar polisi çoktan aramış olmalıydı. Okul saat beşte dağılıyordu ve saat altıydı. Polis uyduları kullanarak Kong Jie’nin izini evime kadar takip etmiş olmalıydı. Keşke hiç yapmamış olsaydım. Onun cep telefonunu yanıma alıp bir yere atabilirdim. Neden evimde sinyal vermesine izin verdim?

Oturup kendimi, Kong Jie'nin annesinin kızının yaklaşmakta olan mezuniyeti için çektirdiği fotoğrafa baktığına kendimi inandırmaya çalıştım. Arkadaşlarıyla dışarıdadır ve şarjı bitmiştir diye dışüneceğine inandırmaya çalıştım kendimi. "Kızım aramayı unutmuştur. Eve gelince onunla konuşacağım."

Saymaya başladım. 200'e kadar sayınca tren kalkmış olacak dedim kendime. 600. Hâlâ aynı platformdaydık. Tam kalkıp görevliye beni trenden indirip indiremeyeceğini sormaya karar verdiğim anda uzun bir dığük sessizliği bozdu. Dondum kaldım. Ardından saf bir sevinç duygusu geldi. Sanki o anda başka bir insan olabilecekmışim gibi hissettim. Güneş neredeyse yok olmak üzereydi ve gökyüzü koyu bir maviye dönüyordu. Ağaçların dalları ve evler görünmez oluyor, ay arkamızda kalıyordu. Dünya en sonunda hareket halindeydi.

Ama birden paniğe kapıldım. Oradan ayrılmıyordum, tamamen kopuyordum. Sonsuza dek bir veda.

Böylece kaçak hayatım başlamıştı.

Tren sesinin ortasında uyuyakaldım.

Adeta midemdeki bir taş gibi duran korkuyla güvenlik kontrolüne doğru yürüdüm. Yaşlı polis beni sakinleştirmek için omzuma dokundu ve gitmemi söyledi, sesinde bir sabırsızlık seziliyordu. Kollarımı kaldırıp bağırmak istedim ama o sırada bir başka görevlinin bana baktığını hissettim. Korkutucu bir görev duygusuyla dolu bir çift genç göz. Tam arkamda duruyorlar –güvenlik kontrolüne on adım var– şüphe altında yürümeye devam ediyorum.

Ta ki: “Sen oradaki! Kanaman var.”

Sirenler çalmaya başlıyor ve ben yaydan yapılmış bacaklarla kaçıp çatıya sığıyorum. Havada uçuyorum. Kaçtığımı sanıyorum ama geriye bakınca tam arkamda olduklarını görüyorum. O kadar kolay pes etmeyecekler. Yolun kenarındaki eski bir binaya kaçıyorum.

Büyük bir sesle uyandım. Hasiktir. Tren hareket etmeye başladı. Hasiktir, hasiktir. Etrafımdaki yabancıların yüzlerine odaklanınca ancak gerçeğe döndüğümü anlıyorum. Tuvalete gittim ama kapı kilitli, koridoru geçip bir sigara içtim. Tren, karanlık sulara süzülen bir balık gibiydi. Biraz şiirsel bir an yaşıyordum.

Koltuğuma geri döndüm. Sonra onları gördüm. Vagonun diğer ucunda iki polis duruyordu. Herkesin kimliklerini kontrol etmek için ellerinde cihazlar taşıyorlardı. Bütün bu masumlar mutlulukla çantalarında kimliklerini arıyorlardı. Bunun rutin mi olduğunu yoksa özel bir şey mi aradıklarını anlayamadım. Ama düşünecek zamanım yoktu. Tuvalete tekrar gittim. Bana baktıklarını hissedebiliyordum. Eğildim, karnımı tuttum ve kapıya vurmaya başladım.

İçeriden “Bekle,” diye bir ses geldi.

Bir sonraki vagonda tuvaleti arıyormuş gibi davrandım ama bu vagonun sonuncusu olduğunu yarı yolda fark ettim. Boş bir koltuğa oturdum ve öylece önüme baktım. Belki koltuğun altına saklanabilirdim. Hayır, bu aptalca bir fikirdi. Bir süre sonra birisi bana doğru sendeleyerek geldi. Yine o çiftçi. Omzu koltuklara ve vagonun duvarlarına çarpmaya devam etti. Bir yer arıyordu. Tuvalet kapısına geldi ve açılmadığı halde çekmeye devam etti.

“Geri çekil,” diye tısladım.

Bana baktı. Dudakları titriyordu.

“Geri git. Ciddiyim.” Kendi bölgemi koruyordum.

Bir şey düşünüyor gibiydi ve geldiği yöne doğru tökezledi.

Tam o sırada kapının açıldığını duydum. Koştum ve o sırada kemerini bağlayan genç kadını hafif itekledim. İçeri girmeden önce hafif bir kargaşa olmuştu. Kapıyı omzumla kapattım ve emin olmak için üç kez kilitledim. Trenden ayrılmaları için yarım saat bekledim. Dışarıdaki itiş kakış ve kısık sesli konuşmaları duyabiliyordum. Polis beni bulmuştu. Kendi kendime tuzağa düştüğümü fark ettim. Pencerenin alt yarısı kapatılmıştı. Üst kısmı açıktı ve buradan karanlık bir gökyüzü görünüyordu. Ne kadar uğraşsam da daha fazla açamadım.

Kapı öfkeyle çalınıyordu. Cevap vermedim. Tekmelemeye başladılar.

“Hemen dışarı çık.” Bu çok net bir emirdi.

İçimde patlamak isteyen bir şey vardı sanki. Bu şey, kaçmamı istiyordu ama yapamadım. Deliriyordum. Bağırışlar ve küfürlerin sesi gittikçe yükseliyordu. Anneme küfretmesi benim için kırılma noktası olmuştu. Bu şekilde gitmemesi gerektiğini düşündüm. Birini öldürmüştüm evet ama o bunu bilmiyordu. Neden anneme hakaret ediyor? Hakkımda ne derse desin ama anneme hakaret etmeye ne hakkı var?

Kilidi çevirip kapıyı açtım. Beni yakamdan yakaladı. Onu itmeye çalıştım ama benden daha güçlüydü. Sanki küçük bir kuşmuşum gibi beni havaya kaldırdı ve bir kenara itti.

Sonra içeri girdi, kapıyı kapatmadan pantolonunu aşağı indirdi ve sıçmaya başladı.

Koridorda sadece klimanın uğultusu duyuluyordu. Hayatımda hiç böyle bir koku almamıştım.

Kimse benimle konuşmaya gelmedi. Biraz hayal kırıklığına uğramıştım, sanki bir şeyleri yarım bırakmış gibiydim. Diğer yolcular çiftçiden bahsediyordu; aceleyle tuvalete gitmeye çalışırken polislerden birini yere düşürmüştü.

Yaşlı polis onu yumruklayıp yere düşürmüş, dirseğiyle bastırarak yerde tutup homurdanmıştı: “Sende bir tuhafılık olduğunu sezmiştim.”

Anlamıştım. Kalbim hızla çarpıyordu ama yüzüm ölü bir ağaç gibi sertti. Kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum. Çişim gelmişti. Bunca zaman orada olmama rağmen yapmamıştım ve şimdi altına işemek üzereydim.

Çişimi tutarak kapıyı çaldım. Cevap yoktu. Lavabonun yanına gittim. Etrafta kimse yoktu, ben de işemeye başladım. Başlayınca bitmek bilmezdi, 2 dakika, 10 dakika. Hâlâ devam ediyordu. Çok utanç vericiydi.

KAÇIŞ II

Trenin ilk durağında ben de kalabalığa karışıp trenden indim. Yakındaki çiçekliğin gölgesinde çömeldim. Demiryolu çalışanlarından biri trenin yakında kalkacağını duyurmadan önce uzun süre bekledik. Pazarcılar toplanıp ayrıldı, platformun kapıları kilitlendi ve ben de rayların olduğu yere indim. Koyu mürekkep gibi gecenin içinde yürüdüm, çok geçmeden ayaklarım pislik içinde kalmıştı. Bu çok aşağılık hissettirmişti. Neyse ki ışıklı bir yere ulaşmadan önce sadece on dakika yürümek zorunda kalmıştım. Hızlı yürüyordum.

Burası tanıdık gelmişti ama yaklaştıkça ve sokak ışıklarını, evleri, tabelaları ve hatta gölgeleri görünce sanki her şey bana doğrultulmuş keskin bıçaklardan yapılmış gibi

görünüyordu. Bilardo oynayan birkaç genç durdu ve bana baktı. Karanlıkta aniden ortaya çıkmama şaşırmışlardı. Yaşlı bir adam yanlarında oturmuş, yelpazeyle kendini serinletmeye çalışıyordu. Bana hiç diş olmayan ağzını kocaman açarak gülümsedi (beni öldürecekler ve o da bunu izlerken alkışlayacaktı sanırım). Birkaç dakika sonra etrafım motosikletlerle sarılmıştı. Yerel lehçede hızla konuşuyorlardı ve gözlerinde yanlış yorumlanması imkânsız olan bir vahşet görölüyordu. Cevabımı beklemiyorlardı. Bisikletlerden birini aldım ve şehri gezdim. Gezerken 50 yuan harcamıştım.

Bir elimde çantayla pansiyona girdim. Burası önceden birinin eviydi ve sonradan lobiye dönüştürülen ön taraftaki odada bir sunak ve yanan bir tütsü vardı. Sokak hizasındaki bütün pencereler parmaklıklarla kapatılmıştı, zemindeki karolar kaygan ve battaniyeler de kötü kokuluydu. Birinci katta bir oda istiyordum. Sahte kimliğimle kayıt yaptılar. Beijing'den geldiğimi gördüler, bu onların gururunu okşamıştı. Ama siyah beyaz televizyonu değiştirmelerini istediğimde kapıyı suratıma kapattılar. Televizyon ekranında sadece beyaz çizgiler görünüyordu. Perdeler düzensiz, çarşaflar soluk, yastıklar siyah ve kılıfsızdı. Bir çift parmak arası terlik hüüzün verici bir halde banyo zemininde duruyordu ve birisinin yarısı yoktu.

Kapıyı kapatıp sürgüledim ve pencereye doğru yürüdüm. Boş avluya ve sonsuz gökyüzüne baktım. O kadar yer varken neden burada olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sonraki birkaç gün, aşağıya inip yemek yemek dışında odadan hiç çıkmadım. Mutfak, alçak bir duvarla çevrili

avludaydı. Bir seferinde, akşam yemeğinden sonra bu duvardaki cam kırıklarını ezmiştim. Sonra pencerenin altında bulduğum bir merdiveni yerleştirdim. Önlem almaya çalışmış olabilirim. Ya da belki sadece can sıkıntısından bunu yapmıştım.

Uyumaya gittim. Aşırı uyku ve mastürbasyon. Duvardaki polis posterinin içeriğini ezbere söyleyebilirim. Üç ünlem işareti de dahil olmak üzere toplam seksen beş karakter. Bir noktada ölü bir fareninki gibi bir koku fark ettim. Onu aramaya gittim ve banyoda deterjanla ıslanmış kokan bir çorap keşfettim. Kendi dışkısı ve kendi yarattığı yalnızlıktan iğrenen asil bir hayvan gibiydim. Hayatımdan geriye kalanları bir araya getirmeye başlamıştım. Yerlere su döktüm ve paspasladım. Daha sonra dizlerimin üzerine çöküp bir bezle sildim. Sonra bir şişe cila alıp elimdeki kumaşla ayakkabılarımla parlattım; ay ışığının altında ayakkabımda kendi siluetimi görebilene kadar...

Çalışmakta mutluluğu bulmuştum ama bu duygu onu bulmam kadar hızlı şekilde yok olup gitmişti. Vücudum bana bir şey söylüyordu. Bana bir emir veriyordu: Dışarı çık.

Dışarıda hiç bitmeyen bir festival varmış gibi havai fişekler atılıyordu. Dışarıda maceraperestler için çok şey vardı. Ama yaklaştıkça tek görebildiğim elektrik direkleri, sokaklar ve farklı insanların yüzleriydi. Bir an için tanıdık görünenlerden aniden tamamen tanınmaz oluyordu. Ne bir araba kazası, ne bir kavga ne de en kibarından bir tartışma vardı. Bir internet kafe gördüm, ancak sahte kimliğimi kullanmak kolay olmayacaktı ve gerçekte kimliğimi kullanma riskini göze alamadım. SİNEMA yazan bir tabela yanıp sönüyordu. Ama

yaklaşınca tek gördüğüm bir moloz yığını ve birkaç kuruşa hurda satanların olduğu küçük bir pazardı. Yakınlarda hiçbir yeni gazete bulunmayan bir büfe vardı, bu yüzden artık sararmış halde olan “Haftalık Spor” ve “Haftalık Haberler”i satın aldım ve pansiyona dönüp okudum. Sayfalarında yer alan her şeyi okumam yedi saatimi aldı.

İkinci kez dışarı çıktığım zaman umutlu ruh halim daha da hızlı sönmüştü. Çok geçmeden, emir tekrar geldi: Geri dön. O anda, bu dünyada hiç kimsenin olmadığı kadar yaşlı Bay He’nın varoluşunda yaşadığı işkenceyi anlamıştım. Kışın yazın hayalini kuruyor, yazın kışı özlüyor; dışarıdayken eve dönmek istiyor, evdeyken ise tek düşündüğü dışarı çıkmak oluyordu. Ama onun için her şey hep aynıydı, her yerde. Bu yüzden yaşlı dul adam acınası hayatında kendini oyalamak için kendini böyle zorlu bir hayat düzenine maruz bırakmıştı.

İkimiz de en aşağılık çöp türleriyiz, ben ve o, bizim kaçamayacağımız kaderimiz de bu. Her gün gökyüzündeki uçaklara bir ip atıp bizi yukarı çekmesini, bizi daha doyurucu bir yere götürmesini istiyoruz. Bizi götürdükleri yerde özgürlük sağlamayacak olsalar bile. Ama mucize diye bir şey yoktur, bunun yerine zamanın bu acı verici geçişine katlanmak zorundayız.

İkinci kez dışarı çıktığımda bir dürbün aldım. Çatıda oturdum ve kasabaya baktım. Mutfaklarında bulaşık yıkanan insanlar gördüm. Yatağında oturmuş ayakkabılarının tabanlarını onaran birini. Perdeler çekilmeden ve ışıklar kapanmadan önceki son sahneleri. Kokmuş odama geri döndüm ve cep telefonumu bulmaya çalıştım. Nerede ol-

duğumu ele verebilecek son şey oydu; kaçmaya başladı-
ğımdan beni baştan çıkarmaya çalışan bir fahişe gibiydi.

Kendimi durdurdum.

Açmadım.

Ertesi gün parka gittim. Parkta korular ve şehitlerin mezar taşlarıyla bezeli golf sahası gibi bir höyük vardı. Tepenin önüne bir göl yapılmış, gölün ortasına bir köşk konulmuştu. Diğer tarafta bulunan meydana mermer bir köprüyle bağlanmıştı. Su bir arpın telleri gibi akıyordu. Şifalı otlar taşların üzerinde kurumaya bırakılmıştı. Bir çiftçinin kamyonu uzağa park edilmiş haldeydi. Arka tekerleri yoktu ve bir yığın tahta üzerine oturtulmuştu. Görünürdeki tek kişi bendim.

Şehit mezarlığına giden basamaklara yaklaştım, cep telefonumdaki pili değiştirdim ve açtım. Açıldıktan sonra ekranda “yeni mesaj” göründü. Bir umut ışığı hissettim ve mesajı açtım.

Sayın Bay/Bayan, Ben, Mutluluk Bulvarı Emlak'tan Zhang Bing. Lütfen tüm gayrimenkul ihtiyaçlarınız için benimle iletişime geçmekten çekinmeyin. Teşekkür ederim!

Ne bir kuş cıvıltısı. Ne de yaprakların hışırtısı. Güneş ışınları ağaçların arasından süzülüp hareketsiz bir şekilde çakıl yolun karşısına düşüyordu.

Bir zamanlar okuduğum kısa bir hikâyeyi hatırladım: Yazar, ıssız ve yalnız, bir mezarlıkta yürüyordu. Bir tabut getirilirken durup dinlemişti. Ya biri onu arıyorsa? Ama sadece sessizlik vardı. O anda ben de böyle hissettim. Oturup polisin gelmesini beklemek istedim. İdam edilecektim ve söyleyecek bir şeyim yoktu. Açıklayacak bir şey yoktu.

Ama ağlayarak kaçtım. Telefonun bataryasını fırlattım, şehit mezarlarının arasından uçarak aşağı indim ve üç tekerlekli bir arabaya bindim.

Uzakta bir tepeden dürbünle parka baktım. Göl, meydan ve parıldayan dallar. Çöp kovalarını boşaltan bir adam. Sonra gördüklerim de aynıydı. Solan ışıktaki biraz kestirdim. Uyanınca dürbüne doğru uzandım. Arabalar ve kalabalık. Öfkelerini bu kadar uzaktan bile hissedebiliyordum. Bakışları parka yayılan alevler gibiydi. Sanki benim çıkmamı bekliyormuş gibi ellerindeki sopaları sallıyorlardı. Bir polis köpeği sahibini çekiyor, dizginlerine vurulmuş bir at gibi nefes nefese salyalar akıtarak hareket ediyordu. Polisler o koklarken arkasından onu takip ediyorlardı.

Çok geçmeden tüm parkı kapladılar.

Ayağa kalktım ve tepeden aşağı koştum. Ayaklarım yere sertçe çarpıyor, dişlerim sıkışıyor, beynim kafamın içinde sallanıyordu. Yola varınca, üç tekerlekli bir arabayı çağırdım ve beni pansiyona götürmesini söyledim. Oraya varmadan adama parasını ödedim ama tam pansiyonun önünde duracakken ona devam etmesini söyledim. Ön tarafa park edilmiş beyaz bir minibüsün olduğunu fark ettim. Daha önce oraya park ettiğini hiç görmemiştim.

“Nereye gitmek istiyorsun evlat?” dedi sürücü.

Onunla tartışacak değildim. Bu yüzden ona umumi tuvalete devam etmesini söyledim. İçeri girdim, bulunduğum yerden pansiyonun kapısını izliyordum. Bir süre sonra, iki kıpkırmızı yanaklı adam ortaya çıktı. Arabaya doğru gittiler, pencereleri kapattılar, klimayı açtılar ve hareket etmeden önce bir süre beklediler. Etrafta kimse olmadığından

emin olunca pansiyona yaklaştım. Lobi boştu, tek hareket masanın üzerinde havanın etkisiyle çırpınan gazetelerin sayfalarından geliyordu. Kısa süre önce burada olmalıydılar. Merdivenlere gittim, koridordan yürüdüm, kapıyı açtım, içeri girdim, kapattım ve kilitledim. Hepsini en ufak bir ses çıkarmadan yaptım. Cep telefonumu ve dürbünü çantama attım, çantamı taktım ve kapının önünde durdum. Dışarısı o kadar karanlık ve sessizdi ki tüylerim ürperdi. Hareket etmedim. Ama çok geçmeden bir adamın ayak seslerini duydum. Yavaş ama amacından emin adımlar. Merdivenlerin sonuna yaklaşıyordu. Devam etmesini bekliyordum ama durdu. Belki yan odada kalıyordu. Ayak sesleri kayboldu. Kapıyı açmasını bekledim ama sadece sessizlik vardı.

Bir adım geri attım ve kapının altındaki çatlaktan ayaklarının gölgesini gördüm. Bir çift devasa deri ayakkabı giyen bir adam diğer tarafta duruyordu. Nefesimin durduğunu hissettim. Sonra ani bir rüzgâr çıkmış da onu alıp götürmüş gibi gölgesi kayboldu. Kesinlikle sabırlıydı.

Kısa bir süre sonra merdivenlerden ayak sesleri duyuldu.

“Neden bu kadar uzun sürdü?”

“Sana aşağıyı gözle demedim mi?” diye tısladı birinci adam.

“Neyi gözleyeyim?” İkinci adam bize doğru yürüdü. Sonra kapının çalınmasını duydum ve az daha yüreğime inecekti. “Kimse yok,” diye hırladı adam.

“Nereden biliyorsun? Kapıyı açıp baktın mı?” diye sordu birinci adam.

“Defol git buradan!”

İkinci adam kapıyı tekmelemeye başladı. Kilidi kapı çerçevesine sabitleyen vidalar gevşemeye başlamıştı. Hareket ettim –burası boğucuydu, patlamak üzereydim– ve pencereyi açtım. Nefes nefese kalmıştım. Arkadaki bahçe güneş ışınları tarafından parlatılan zemindeki kir öbekleri dışında bomboştu.

Çantamı sırtıma aldım, pencerenin pervazına tırmandım ve merdivene doğru hamle yaptım. Çabucak yere inmek istedim ama dizlerimin bağı çözölmüştü. Muhtemelen en alt katta beni bekliyor olacaktı. Ama lobide onları görmemiştim. Çantamı duvarın üzerinden fırlattım ve tırmanmaya çalıştım.

Arkama baktım ve bana bakan bir boğaninkiler kadar büyük iki göz gördüm. Bu aşçıydı. Kolları iki yanında, düşüncelerini toplamaya çalışırken ağzı açılıp kapanır bir haldeydi. Üst kattaki kapının kırılıp açıldığını duyabiliyordum.

“Şşş!” diye seslendim, cebimde bir şey hissediyordum.

Korkmuş görünüyordu. Aşağı atladım ve eline cebimden çıkardığım 200 yuan’i sıkıştırdım. Paraya baktı, başını salladı ama elini tuttum ve para içindeyken avucunu kapattım. Sonra onu uzaklaştırdım.

Ağlayacağını düşündüm ama o mutfağa döndü.

Duvarдан atladım, çantamı aldım ve çalılıklara doğru koştum.

KACIŞ III

Arabanın farları tıpkı Maymun Kral'ın altın asası gibi gökyüzünü tarıyordu, o sırada bir kurt köpeği uludu ve şehrin köpekleri ona cevap verdi. Her şey sessizleşti ve geriye kalan tek şey kurbağaların sesiydi. Ördek göletinin arkasındaki oluklu asbest çini yığınının altına kıvrılıp son insanların gidişini izledim.

Ben dağın etrafında yürürken şehrin ışıkları uzaktan parlıyordu. Patika bulunmayan yerlerde ana yolu takip ettim, yamacın eteğine geri döndüm. Bir nehre gelene kadar kaybolmuş gibi saatlerce yürüdüm. Suyun gürlemesi beni sakinleştirdi. Bir varil bulup onu büyük çabayla suya indirdim. Yoruldum, hareket etmek için bir şey yapmam gerekmediğini fark ettim ve karanlıkta evrenin derinliklerine doğru süzüldüm.

Şafak vakti gökyüzünde süzülürken, suda bir yüzücünün çıkardığı gibi beyaz kabarcıklar çıkaran bir gelgit olduğunu fark ettim. Sonra günün ilk teknesinin balıklı kokusu geldi. Kahvaltımı yaptım. Bu ruhumu canlandırdı ve gücümün geri geldiğini hissettim. Bir düdük sesi duyuldu. Bu güzel ses nehrin ortasına dikilmiş dev gibi duran, nefes alıp veren bir şeydi adeta. Bilet almaya gittim ve sonra güvertedeki yerimi aldım. Dalgaların teknenin kenarına çarpmasını ve yüzüme sıçramasını bekledim. Ama uykunun beni alıp götürmesini engelleyemedim. “Wulong Dağı’nın Haydutları”ndaki adamları düşündüm ve uyumadan önce bir sigara yaktım ki parmak uçlarıma gelince elim yansın ve uyanabileyim.

Ama gözlerimi açtığımda ellerim bomboştu. Kahretsin, uykumda sigarayı fırlatmış olmalıydım. Çantam hâlâ vücudum ve güverte bariyeri arasında sıkışmış durumdaydı. Yolcuların geri kalanı da çantaları arasında benzer şekilde sıkışmıştı. Güneş tepede tıpkı bir fırın gibi bizi eritiyordu. Her yanıma yağa bulanmıştı ve berbat kokuyordum.

Tekneyle birlikte balık kokan bir şehre vardım. Sahte kimliğimi kullanarak bir aşk moteline yerleştim ve ayak-kabılarımı çıkarmadan uykuya daldım, sanki evde kendi yatağımdaymışım gibi. Uyandığımda hava hâlâ karanlıktı. Muhtemelen sadece birkaç saat uyumuştum ki resepsiyondaki adam da bunu doğrulamıştı ve benden sadece dört saat için ödeme yapmamı istemişti. Üniversiteye gittim ve gece için bir öğrenci odası bulmaya çalıştım. Orada kendimi bir otelden daha fazla güvende hissediyordum.

Birkaç gün sonra, daha önce giydiğim kıyafetler gibi bir tişört, şort ve büyük bir şapka satın aldım ve Yangtze Nehri üzerindeki köprüye gitmek için korsan bir taksi ayarladım. Oradan bir sonraki eyalete geçtim. Şoföre karakola uğramasını söyledim.

İçeri girdim ve telefonumu şarj ettim. Pencerenin arkasında oturmuş bir kadın sessizce kâğıtları damgalıyordu. Gözlerimi ekrandan ayırmadan sordum.

“Ne zaman kapatıyorsunuz?”

“Saat beşte,” dedi kafasını kaldırmadan.

Telefonumu kapattım ve başka bir taksi bulmak için dışarı çıktım. Başka bir korsan taksi beni köprüye götürdü. 20 okunmamış mesaj vardı. Hepsi annemdendi ve hepsi aynı şeyi söylüyordu: Oğlum, geri dön ve teslim ol.

Bu bariz bir polis taktiğiymiş ve buna çok öfkelenmişim. Telefonunu kullanmalarına izin vermeyebilirdi. Tek oğluna, kendi canı ve kanına nasıl ihanet etmişti? Ne tür bir anneydi? Sonra onu zorlamamış olabilecekleri ama bunu kendisinin düşünmüş olabileceği aklıma geldi. Kızın ailesine ve bir bütün olarak bütün topluma karşı suçluluk duyuyordu. İşte annem böyle biriydi.

Televizyon kulesi için bir bilet aldım. Asansör yükseldikçe nehrin diğer tarafındaki kasabanın neon ışıklarının yandığını, arabaların farlarının yanıp söndüğünü gördüm. Detaylar bulanıktı, ben de dürbünümü çıkardım. Kovalamaktan yorgun düşmüş bir halde aşağıda beni arıyor olacaktı. Belki durup kuleye bakarlardı. O *nehirin diğer yakasında!* diye düşünebilirlerdi. Ama bu sadece nehri geçme meselesi değildi. İlçe, şehir ve eyalet makamları

yerel polise bilgi vermek ve bu taraftaki ilgililerle koordinasyonu sağlamak zorunda kalacaklardı. Bunun çok fazla sorun olduğunu düşüneceklerdi.

Bir sonraki yere bir tekneyle gitmek istedim ama sonra düşündüm ki eğer benim için gelmiyorlarsa neden kaçayım? Bu yüzden birkaç gün daha kaldım.

12 yaşında uzuvları ince dallara benzeyen cılız bir çocukla tanıştım. Bol, yeşil renkli bir ordu kıyafeti giyyordu. O sırada kaldığım pansiyonun yakınında wonton yiyordum, bana doğru yaklaştığında endişeli görünüyordu (yemin ederim ölmek üzereymiş gibiydi). Yüzü seğiriyordu ve rüzgâr gibi koşarak gelmişti. İzlemek için ayağa kalktım ama beni arkamdan duvara doğru itti. Köseleye benzeyen koyu tenli ve sert bakışlı dört genç adam koşarak geldi. Vücutları ejderha dövmeleriyle doluydu ve bıçak taşıyorlardı.

Tişörtümü tutan eli titriyordu, bunu hissedebiliyordum ama az sonra arkamdan çıktı ve karşıma sahte bir güvenle oturdu. Wontonumu yemeye devam ettim, ama kendimi pek rahat hissetmiyordum. Beni göğsüne bastırıldığı çocuğunu izleyen bir anne veya köylü bir çocuğun şehirden gelen kuzenine baktığı gibi izliyordu. Bir şekilde samimiydi.

“Hâlâ burada mısın?” dedim.

“Buralardan değilsin,” dedi ve gülümsedi. Yeni yıkanmış beyaz tişörtümü okşayarak “Güzelmiş,” dedi.

İğrendim, hesabı ödedim ve ayrıldım. Ama beni takip etti.

“Evine git,” dedim.

Güldü.

“Meşgulüm. Beni takip etme.”

Durdu. Kaldığım pansiyonun tam tersi yönünde yürümeye başladım. Ama onu düşünmeden edemiyordum. Belki de yetimdi? Belki kardeş gibi olabilirdik? Belki bana yardım edebilirdi? Ama ona kaybolmasını söylemiştim.

Ertesi gün aynı wonton yapan yere gittim ve yine o ortaya çıktı. İkimiz de bunun tuhaf olduğunu düşünmemiştik.

“Geri döneceğini biliyordum,” dedi.

Beni yemek yerken izledi. Sokağa doğru baktım ve onun için de bir kâse sipariş ettim. Ama o beni izlemeye devam etti. Sanki komik bir şekilde yiyordum, buralardaki insanlar gibi yemiyordum. Bu görülmeye değer bir şeydi.

Yemeği bitirdikten sonra, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

Ne diyeceğimi bilemedim. Kötü bir çocuktuk ama şirindi. Pazara gittik, orada su tabancalarına dokundu, bana bakıyordu. Uzaklaşmaya çalışırken tişörtümü çekti tıpkı utanmış, şımarık bir kız çocuğu gibi. Cüzdanımı çıkarmaya kadar buna devam etti. Birkaç şey aldıktan sonra atari salonuna gittik. Bir uçak oyunu oynadı, gözlerini kırpmadan sağ eliyle endişeyle joystick’i sallıyor, sol eliyle ara sıra makineye vuruyordu. Ben de birkaç kez oynadım ve kaybettim. Gitmek istediğimi söyledim ama bana aldırmadı. Tekrar söyledim ama oynamaya devam etti.

Dışarıda kalabalık, bir ilan panosu etrafında toplanmıştı. Bakmaya gittim. On yedi kişiyi öldürmüştü, sarkık gözlü, kaba, orta yaşlı bir adam için yeni bir aranıyor posterı çıkmıştı. Yanında küçük bir poster vardı, ana yemekten önce bir garnitür: sınıf arkadaşını öldüren genç bir adam. Sadece bir kurbanı olabilirdi, ama daha tüyler ürpertici görünüyordu: Resimde

saçları kabarık, sakalı fırça gibi, kirli bir tişört giymiş ve yanaklarını ısırır haldeydi. İfadesi kopuktu ama kışkırtıcı bir hali vardı. Üç haftadır kendimi ilk defa görüyordum.

KAYBOLDUĞU SIRADA ÜZERİNDE PARMAK ARASI TERLİK VE ŞORT BULUNMAKTADIR.

Bana 50 bin değer biçmişlerdi.

“Hey, bu sana benziyor,” dedi çocuk heyecanla, sanki tüm canlılar arasındaki gizli bağlantıyı keşfetmiş gibi.

Kafasının arkasını okşayarak onu uzaklaştırdım. Yemek yedikten sonra ikimiz de yolumuza gittik. Ama çok uzağa gitmedim ve karanlıkta onu takip ettim. Yürürken düşünüp duruyordu, ta ki aniden gülünceye kadar. Bir yokuşa geldi, yarı bitmiş bir yola atladı ve açık bir pencereden içeri girdi. Her iki taraf da neredeyse eski ev kadar yüksek olan yabani otlarla kaplıydı. Çatıya tırmandım, bazı kiremitleri yerinden oynattım ve küçük çatlaktan gözetlemeye başladım.

Çökmüş yaşlı bir adam büyükçe bir koltukta ayaklarını soğuk su dolu bir kovaya yerleştirmiş halde oturuyordu. Gözleri kapalıydı. Eski püskü bir radyoyu kulağına dayamış, ara sıra çeken istasyonları arıyordu. Bir kedi masada sessizce yatıyordu. Çocuk yaklaşıncı kedi hemen uzaklaştı ve yatmak için başka bir yer buldu. Çocuk hiç ses çıkarmamıştı. Elleri belinde dolaşmaya başladı.

Çocuk daha sonra dolaba gitti ve deri bir bavul çıkardı. Lambayı masaya taşıdı ve uzun bir tel parçasıyla oynamaya başladı. Kafasını eğdi, tıpkı benim gibi, dinliyordu. Gölgesi bütün zemini kaplamıştı. Mutfağa gitti, bir kaşık

dolusu yağ aldı ve dikkatlice kilidin içine döktü. Sonra tekrar telle kurcalamaya devam etti. Çok geçmeden kilit açıldı. Yaşlı adama bakmak yerine doğruca bana baktı. Gergin görünüyordu. Dondum ve geri çekilecektim, ama sonra düşündüm ki, eğer beni gördüyse yapacak bir şey yoktu. Bu yüzden izlemeye devam ettim. Lastik bantla bağlanmış bir çanta çıkardı ve içinde bir sürü not buldu. Parmaklarını yaladı ve saymaya başladı. Sonra tabureyi pencereye yasladı. Hâlâ çatıdaydım. Dışarı çıkmasını ve gecenin karanlığında kaybolmasını bekledim.

Ama bunun yerine içeri girdi. Kediye almaya gitti ve sanki samimi arkadaşarmış gibi onu kucakladı, kollarına aldı. Sonra cebinden bir şey çıkardı. Yiyecek bir şey diye düşündüm. Kedi gözlerini kapattı ve bir insan gibi esnedi. Bu bir ipti. Çocuk ipi kedinin boynuna sardı. Sonra iki ucunu ters yönlere çekerek onu boğdu. Kedinin ağzı açıldı, çığlıkları havada yüzen kalın bir nefese dönüştü. Gerçekten öldüğünden emin olmak için kediye havaya kaldırdı. Arka bacakları çocuğun kalçasına kadar uzanmıştı. Tüyleri diken diken olmuştu. Çocuk onu bıraktığında, çok yorgundu. Kedi de bir tahta gibi sertti.

Kan ter içinde kalmıştı, kediye dikkatlice yaşlı adamın dizine yerleştirdi. Sonra dışarı çıktı ve koştu. Bu mide bulandırıcıydı. Yaşlı adam hâlâ radyo dinliyor, komik bir şey söylendiğinde tüylü arkadaşını okşuyordu.

Bu şehri terk etmeye karar verdim.

Ertesi gün odamdan çıktığımda çocuk oradaydı ve beni bekliyordu.

“Burada kaldığımı nereden bildin?” diye kekeledim.

“Tanıştığımız ilk gün seni takip ettim.”

Gülümsedi. Beni çok rahatsız etmişti. Tüylerim diken diken olmuştu. Depozitoyu almadan sadece çantamı alıp ayrılmaya karar verdim. Ama kolumu tuttu.

“Oynayacak kimsem yok. Sen iyi bir adamsın. Kimse bana ilgi göstermiyor.”

Onu başımdan savmaya çalıştım ama gözyaşları ve kahkaha yüzünde birbirlerine karşı savaşıyordu. Ona vurdum ve gitmesine izin verdim, yaralıydı.

“Gideceğini biliyordum.”

Sözlerinin samimiyeti beni etkilemişti ve onun uzaklaşarak kaybolmasını izledim.

Kapıdan çıkarken ona seslendim. Arkasını döndü ve cevap verdi. Önce konuşması için ona elimle işaret ettim.

“Kardeşim, kim olduğunu biliyorum.”

“Ne kadar istiyorsun?”

“Param var. Dün gece birkaç yuan kazandım.”

“Öyleyse git ve eğlen, beni düşünme.”

“Sana bir şey almak istiyorum. TV’de senin gibi adamlar hep kravat takar. Kırmızı rengi sever misin diye sormaya geldim.”

“Gerek yok.”

“Bunu sana vermek zorundayım. Gitme.”

Geri çekilirken beni izledi, gideceğimden korkuyordu. Sonra döndü ve kaçtı. Odama gidip çantamı aldım. Sokağa çıktığımda o çoktan gitmişti.

Biraz yürüdüm ve bir ağacın gölgesinde saklandım. Ama gerçek kardeşliği bugünlerde bulmak kolay değildi.

Bu yüzden onu aramak için dürbünümü çıkardım. İnsanlar hareket eden bir bariyer oluşturarak ileri geri yürüyordu. Onu göremedim. Çocuk üç iri cüsseli polisle görüşe girdiğinde dürbünü elimden bırakmak üzereydim. Bir yaya geçidinde bekliyorlardı. Çocuk dikkatle yürüdü, ellerinin kirini üzerindeki ordu üniformasına sildi. Polise baktı ve onunla sohbet etmeye başladı. Utanmaz.

Ellerim titredi ve ter tıpkı aç sıçanlar gibi bütün vücuduma yayıldı. Benim yönümü gösterirken onun canlı ifadesini izledim ve altımdaki toprağa batıyormuşum gibi hissettim, o sırada çocuk, bir tanrı gibi başıma bir lanet musallat etmişti. Polislerden biri işaretparmağıyla yanağına vuruyordu. Baktı ve sonra el sallamaya başladı. Diğer iki polis doğruca bana yöneldi. Ancak o zaman, yakalanmak üzere olduğum gerçeğini anladım, dürbünümü bir kenara koyup çantamı sırtıma atıp hayatımı kurtarmak için kaçmaya başladım.

Kendimi güçsüz ve çok ağır hissediyordum. Pamuk üzerinde ya da derin bir suyun içinde koşuyor gibiydim. Ama kaçmaya devam ettim. Arkamdan bağılıyorlardı: “Bekle! Dur!” Çok telaşlıydılar. Nefeslerini duyabiliyordum. Olimpiyatlarda 100 metrelik finallerde koşuyordum: Kollarım makas hareketi yapıyor, başım havayı delerek geçiyordu. İnsanlar seyretmek için öylece duruyordu. Rüzgâr gibiydim.

Polis durdu ve nefes nefese, “Dur yoksa ateş ederiz!” diye bağırdı.

Devam et o zaman. Zaten zaman ve maddeyle ahenk içindeydim, vücudum koşmak uğruna koşuyordu.

Zamanın sınırında koşuyordum. Zaman bana her zaman yapışkan bir his vermiştir; geçmiş şimdi, şimdi ise gelecekti, dün, bugün ve yarın sınırsız, ezilmiş bir bütündü. Ama şimdi önümde hareket eden bir ok, fırlatıldığı noktaya giden bir oktu. Parlak, cesur ve korkusuzdu. Güneşin şeytani ışığında, olası tüm gelecekleri deldi, geçmişin siyah cüruf yığınınına ulaşana kadar yandı. Kaçmalı ve onu ezmeliydim. Yoğunlaştırılarak bir parça kurutulmuş et haline gelmiş bir inek gibi kokuyordu, her bir ter damlası havada asılı kalarak büyük bir ter damlasına dönüşüyordu.

Siyah bir araba çarptı ve bir serap gibi parçalara ayrıldı. Bütün eski arabalar gibi karbüratörü yanmış, eski ve perişan, adeta her an tamamen dağılacak ve bütün yaralarını sokağa saçacak gibi duruyordu. Aniden ortaya çıkmış belli bir mesafeden bana doğru savrulmuştu. Altı saniye. Bir ara sokağa girmek zorunda kalmıştım. Meşgul insanların arasına karıştım. Beni bir sürü halinde mobiletler takip etti. Polise gizlice gülümsediler, kahraman olmaya hazırdılar, ama acınacak haldeydiler. Beni kömür kovalarını, bira şişelerini, kırık sandalyelerini ve hatta içinde çocuk olan ve olmayan bebek arabalarını atmaya zorladılar. Her birkaç adımda sıcak bir endişeyle ahşap bir kapı açılıyordu, eski dolapların vaatleri, saklı küçük odalar, gizli tüneller beni davet ediyordu. Ama orada, sokakta ölmeyi tercih ederdim.

Trende gördüğüm rüyadan beri kimseye güvenmiyordum.

O öğleden sonra, ara yollardan oluşan bir labirentten geçtim. Sessizliği hatırlıyorum, saçakların arasından geçen güneş ışığı duvarlara yayılıyor, gölgem geçmişini fırçalıyordu.

Bir film kadar gerçeküstüydü. Bu mobiletler (modern makinelerin başyapıtları) toynaklarıyla tekmeleyip, dişlerini ve pençelerini kıcıma batırmak üzereydiler.

Aniden durdum. Sanki Tanrı benimle konuşmuş gibi. Karanlık bir köşeye daldım. Akıllı görünümlü bir polis tarafından kullanılan bir motosiklet bana doğru geldi. Dar geçitten sanki açık bir yoldaymış gibi yaklaştı. Bir siren bunu takip etti. Kasırganın üzerime gelmesini bekledim, sonra ileri doğru koştum ve onu ittim. Bisiklet kafası kesilmiş bir ejderha gibi duvara doğru yön değiştirdi. Ön tekerleği durmadan önce bir tuğla yığını parçalayarak geçti. Bisikletin gövdesi yüz seksen derece bükülmüştü. Polis düşmüştü; bir çuval çimento gibi ve orada duvarın yanında yatıyordu, hırpalanmış ve düzleşmişti. Olduğu yerde oturur pozisyona geldi, etrafındaki pisliği temizledi ve ayağa kalkmaya çalıştı. Ama gözleri kapandı ve düştü. Bir damla su gökten önüne indi. Gözlerini kapadı. İnsanlar aceleyle geldi.

“Birisi şu tarafa doğru koştu. Çabuk!” dedim.

Hızla uzaklaştım sonra kilidi açık bir bisiklet gördüm. Öfkeyle pazar yerine doğru sürdüm, kalabalığın arasından geçip işlek bir bakkal dükkânına girdim. Dışarıda duran bir taksi gördüm. Arka kapıyı açtım.

“Nereye?” diye sordu şoför.

Telefonumu çıkardım ve arka koltuktaki minderler arasına gizlice sokuşturdum. Bir mazeret uydurdum ve binmedim. Taksinin gitmesini bekledim ve sonra tren istasyonunun yük treni bölümüne doğru gittim.

Sırtım istasyona dönük şekilde rayları takip ettim. Bütün yolları kapatacaklardı ama tren raylarını düşünemeyeceklerdi. İşte benim gibi suçlular böyle kaçabiliyorlar. Şu an kendilerine aptalca bir soru soruyor olmalıydılar: Meslektaşlarını kurtarmak mı yoksa benim peşimden mi gelmek istiyorlardı?

Aniden, kendimi büyümüş hissettim.

BİTİŞ

Kaçak olmak, saklambaç oynamak gibi bir şey. Kapıları çalarak kaçıp, sonra arkamdan gözlerindeki vahşilikle beni kovalamalarını sağlayabilirdim. Ama bunun yerine onları hiçliğin ortasında bıraktım. Kaçarken ayakkabılarımdan birini kaybetmiştim. T-Şehri tabelasını görene kadar kaçtım. Kong Jie'yi öldürüp trene bindiğim günden beri aslında hedefim buraya ulaşmaktı. Burası kuzenimin yaşadığı yerdı. Plansız hareket ettiğimi sanıyordum ama bilinçaltım beni buraya çekmişti. O kadar yorgundum ki, kendimi zar zor kontrol edebiliyordum.

Kasabanın kenar mahallelerine giden bir otobüse bindim. Uzakta dolambaçlı bir yol ovayı kesiyordu. Batıda bir yetimhane vardı. Kuzenimin evlendikten sonra oturmaya

başladığı ev 6nceden sadece bir katlıydı ama şimdi ikinci bir kat daha ıkılmıştı. Ama 6st katı hen6z seramik karolarla kaplayamamışlardı. Koyu kırmızı tuğlaları ve al6minyum cam çerçevelerini g6rebiliyordum. Yolun yanında bir kul6be vardı ve d6rt çıplak g6ę6sl6 sağlam adam poker oynuyordu. Bana sivil polis gibi g6r6nd6ler. Birincisi kul6beden çektiği elektriğe bağlı bir vantilat6rle kendini serinletiyordu. Bir diğeri sırtı d6n6k, pembe ve narin g6r6n6ml6yd6.

Evin kapısı kapalıydı ve kimse yok gibi g6r6n6yordu. 6ęlen vakti evin bacasından duman çıkana kadar bekledim. B6cekler sıkıca gerilmiş yaylar gibi zıplamaya başlamışlardı. Sanki kırışlardan birinde asılıydım, ağzım bantlanmış, ailemin akşam yemeğinde masada oturup konuşmalarını izliyor gibiydim.

Her an 6lebileceğimi biliyordum. Onu g6rmek zorundaydım.

D6ę6n6 için son gelişimden beri hiç değişmemişti: G6ę6sleri iki b6z6řm6ř sert armut, buruşuk bir v6cut ve çarpık bacaklar. Bizi uğurlamak için bu yolda y6r6m6řt6, son kez arkasını d6n6p bize el sallamış, o sırada g6zleri dolmuştu. El sallaması yavaşlamış ve sonra tamamen durmuştu. Sonsuza dek bir veda... Ama babam 6ld6ę6nde kolunda halamla geri d6nm6řt6. Halamın kanseri babamınkinden daha k6t6yd6 ama o hayata daha sıkı tutunmuştu. Beyaz saçları ve kararlı ifadesiyle, asla teslim olmazdı. Kuzenim g6zleri bir şeftali gibi kabarıncaya kadar ağlamıştı.

Cenazede ne yapacağımı bilmiyordum ama isteğim dışında beni sahneye itmişlerdi. Ağlamalıydım, bunu biliyordum,

ama gözlerim kupkuruydu. Annem ve amcam da aynı durumdaydı. Amcam tabutun yanında oturmuş sigara üstüne sigara içiyordu (daha sonra bırakacaktı ama kanserinin nedeni sigara içmesiydi). Annem sendeliyordu, adımları ağırdı. Ailedeki diğer kadınlar onu görünce ağlamaktan utandılar. Cenaze bir zorunluluktan. Cenaze konvoyu köprüden geçecekti. Ancak o zaman gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Cenaze törenini izledim. Babam gitmişti. Benim biricik babam ölmüştü. Kuzenim sessizce gözyaşlarını tuttu, kafamı koltuk altına soktu ve beni korudu. O yeri, o insanları, o kara geceyi benden uzak tuttu. Bana sanki annemmiş gibi baktı. Sanki yetimmişim gibi. Gözyaşları içinde.

Onu görmek istedim.

Kulübenin yanındaki adamların oradan ayrılmalarını bekledim. Bir minivan geldi ve adamları alıp gitti. İşte o zaman onu gördüm, büyük bir saman yığını taşıyordu. Sırtı bana dönüktü ve başını öne doğru eğmişti. Dışarıda samanla uğraşıyordu. Evin her iki tarafında da tarlalar ekilmiş ve yolun kenarındaki bir bölüm çoktan hasat edilmişti. Böcekler sürülmüş çamurun içinde sığıyor, bir esinti ağaçların parlak yapraklarını hareket ettiriyordu. O kadar sessizdi ki, içimden bir ürperti geçti. Kuzenim hızlı bir şekilde çalışıyordu: bir hamlede otlar sepete giriyordu, sonra bir tane daha. Ritimde kaybolmuştu.

Kumlu toprakta tereddütlü ayak seslerimi duydum.

O bir yemdi. O anda tüm canlılar sanki adım adım bir tuzağa ilerlerken beni izliyordu. Yarı yola kadar yaklaştım ama sonra durdum. Soğuk bir enerji sırtıma yayılıyordu. O

anda, bir şeyler hissetmiş, yavaşça otları kesmeyi bırakmış ve bana doğru dönmüştü.

“Kimsin sen?” diye sormayı başardı. Çığlık atmak için ağzını açtı ama sanki felç olmuş gibiydi. Hiçbir ses çıkaramadı. Titreyerek geri çekildi ve arkasındaki yüksek masanın üzerinde duran samandan bir tutam yakaladı.

Kurutulmuş sapları bir silah gibi sallamasını izledim. Acınacak haldeydi ama hiçbir şey bundan daha fazla beni incitemezdi. Ellerimi uzattım ve ona doğru yürüdüm ama o donakalmıştı. Bunun böyle olacağını bilmiyordum.

Sonra anladım, her şeyi anladım. Burada, istenmediğim yerde kalmayacaktım. El salladım.

“Sadece biraz su isteyecektim.”

Suyu içip gidecektim.

Bu onun için bir çıkmazdı. Hareket etmedi. Güneş ışınları onun beceriksizce makyaj yapılmış kırıksıklıklarını aydınlatıyordu. Göğüsleri abartılı görünüyordu (iki tabak gibi), giydiği kot pantolon zorlukla kalçalarını tutuyor gibiydi ve sararmış baldırları ile ayak bilekleri görünüyordu. Tipik bir orta yaşlı kadındı.

“Bir şeyler içer içmez gideceğim. Seni rahatsız etmeyeceğim.”

Etrafa baktı, dudakları titriyordu. İlk başta korktuğunu sandım ama sonra bir şeyler söylediğinin farkına vardım. Yeni ruj sürülmüş dudaklarının arasından bir şeyler söylüyordu.

“Kaç. Çabuk.”

Şu andaki gerçekliğimin acı dolu bir hatırlatmasıydı bu, arkamı dönüp koştum. Çakıllı yüzeyde kaydım ve

neredeyse düşüyordum, sonra ana yola doğru koştum. Hırıldayan kurt köpeği sürülerinin sesini duyuyordum (nefesleri kötü kokuyordu). Bir araba yaklaşıyordu.

Neredeyse yoğun benzin kokusundan boğuluyordum.

Umutsuzca, beceriksizce bacaklarımı hareket ettirmeyi denedim ve yolun kenarındaki bir yamaca çöktüm. Çılgın zihnimde şimşekler çaktı. Araba bana doğru çığlık atarak geliyordu. Sanki kaçmaya çalışan oymuş gibi.

Yol boştu. Tek bir kişi bile yoktu. Tek bir canlı yoktu. Uzaklardan gelen siren sesleri yoktu. Uzaklara baktım: Evin kapısı çoktan sıkıca kapatılmış, panjurlar indirilmişti. Tarlalardaki saman rüzgârda dans ediyordu. Şişman, buruşuk bir anne olmuştu; küçük zenginliklere sahip, kocasını memnun etmek için her şeyi yapan bir kadındı. Sanki her şeyi kocasına borçluymuş gibi onun için yemek pişiriyor, ona vermek için para kazanıyordu. Ve ben onun bu huzurlu varlığını rahatsız eden bir şeytandım.

Yokuşa tırmandım ve izledim. Saatler sonra yuvarlak bir top gibi göbeği ve kabarık dudakları olan bir adam göründü. Ona sesleniyordu. Kapıyı korkuyla açtı, ona baktı ve aniden ona sarıldı. Kocasını sırtını okşadı; gözlerinden yaşlar aktı ve burun deliklerinde kabarcıklar oluştu. Kocasını onu bırakıp “Babacım!” diyerek ellerini çırpı. Güldü. Hareket onu şaşırttı ve ağlamayı bıraktı. Bir taş alıp yola fırlattı, bu onu daha da güldürdü. Dürbünümü bir kenara bıraktım.

Artık tamamen tek başımaydım, yapayalnızdım, sanki ameliyattan uyanıp bacaklarımın eksik olduğunu fark etmiş gibiydim. Ya da aletimin eksik olduğunu. Korktum

ve böyle bir boşluğa düştüğüme inanamadım. Hiçbir çıkış yolu yoktu. Ama bu noktada karnım acıktı ve yiyecek bulmaya gittim.

Süpermarkette, patron (aynı zamanda kasiyer olarak da bilinir) büyük bir termostan sıcak su içiyor ve bir şeyler yiyordu. Yanında en az dört ya da beş paket daha vardı. Yemeye devam ediyordu. Bu, bana annemi hatırlattı. Her zaman evde yalnız oturur, işten getirdiği tarihi geçmiş yiyecekleri yerdi.

“Bir saniyeliğine yemeyi keser misin?”

Çiğnemeyi bıraktı. 20 yuan çıkardım.

“Çıkar şunu ağzından.”

Parayı aldı ama şaşkıındı. Tam çıkarken döndüm. Bir yudum daha su içti ve kalan ekmeği ağzına doldurdu.

Bir noodle restoranına yaklaştım. Kapıdaki genç kız eğildi: “Hoş geldiniz.” Onun sıkıca kapanmış dudaklarına baktım. Ne kadar tuhaf diye düşündüm. Başka bir müşterinin gelişini izledim. Aynı sözleri tekrarlamış ama dudakları hareket etmemişti. Bu doğaüstü bir güçtü, tıpkı sokakta broşür dağıtan ve bir şekilde bu broşürleri insanların eline tutuşturmayı başaran o adamlar gibi.

Hayatın anlamı:

Can sıkıntısı.

Tekrarlama.

Düzen.

Tuzağa düşme.

Hapis.

Umumi banyoda duş almak için 20 yuan, geceyi orada geçirmek için de 10 yuan daha verdim. Ana salondaki

kanepede dinlendim ve çok uzun zamandan beri ilk kez televizyon izledim. Sunucu mavi giyinmiş ve hafif dalgalı saçlara sahip bir kadındı. Düzgün görünüyordu ama sesi mermi gibi sertti. Bir kutu dolusu mermi boşaltmıştı. Tek bir hata bile yapmadan konuşmuştu. Yıllarca diksiyon dersleri almış olmalıydı. Tüm haber yayınlarının bir şekilde onun beyninde filtrelendiğini hissettirmişti bana. Haber, mutlu, trajik, çirkin veya sıradan olmasına bakılmaksızın hep aynı tonda verilirdi.

İzleyicilere “iki yüz vatandaşın bir orman yangınında mahsur kaldığını” söylemeyi bitirdi, elindeki kâğıtları çevirdi ve devam etti. “Bugün otuzdan fazla insan intihar saldırısında öldü.” Onu dinliyordum, sonra gülümsedi ve programın bittiğini söyledi. Benimle ilgili hiçbir şey yoktu. Unutulmuştum. Haber yayıncılığını her zaman haklı bir girişim olarak görmüştüm ama artık bundan daha utanmaz bir şey olmadığını biliyordum. Gözlerinde sıcak gözyaşlarıyla kurbanları alır, içlerini dökmelerini dinler ve yeni bir şey gelir gelmez onları gündemden düşürür. Her şey tüketicileri en baharatlı bilgi ikramlarıyla beslemekle ilgiliydi. Satış tarihim geçmişti. Kötü şöhretimi kaybetmiştim. Ben de kendimden sıkılmaya başlamıştım.

Tam o sırada salonda birbirleriyle konuşan sesler duydum, birbirlerini zehirliyorlardı, bir su aygırı sürüsü gibi homurdanan sesler çıkarıyorlardı. Ayağı kalkıp etli boyunlarına dolayabileceğim bir tel aramak istedim (onları boğarak öldürmek istedim). Resepsiyondaki kız rahatsızlığımı fark etti ve huzur içinde yatabileceğim üst kata götürdü.

Bana tek kişilik bir oda verdi ve az sonra yaşlı bir anne figürü bir çantayla geldi. Bir enkaz halindeydim. Banyoya girip tişörtünü, sutyenini, pantolonunu ve külotunu çıkardı, sanki evdeymiş gibi. Onun sarkık sarı göğüslerini, göbek deliğini ve cinsel organını görebiliyordum. Benim için seks mistik olmalıydı, tanrılara adanan bir adak gibi. Ritüellerle başlamalıydı. Ama o mahremiyetini bir tabaktaki çekirdekler gibi sunuyordu.

Beni yatakta geri doğru çekti ve pantolonumu çıkardı. Durması için yalvardım ama dizlerini ovuşturdu ve yukarı doğru tırmandı. Daha sonra üstüme oturdu. Onu uzaklaştırmaya çalıştım ama beni bir silindir gibi dümdüz etti. Acı çekiyormuş gibi çığlık attı. Bir şeyler mırıldandım ama işine dalmıştı.

“Yeter!”

Sessiz kaldı ve devam etti.

“İşim bitti,” dedim.

“Ha,” dedi, karnını ovuşturarak kararsız bir halde toparlandı.

Hızla pantolonunu giydi. Uzanıp onu tutmaya çalıştım. Ama giyindi, çirkin topuklu ayakkabılarını giydi ve gitti.

İkinci kata çıktım, buradaki horlama sesleri gittikçe daha yüksek ve daha gürültülü bir koro oluşturuyor ve banyolara doğru yayılıyordu. Görevli elime bir havlu tutuşturdu ve gülümsedi. O gülüşte bir anlam vardı diye düşündüm. Yaşlı kadın herkese çok erken boşaldığımı anlatmıştı. “O çocuk, gelmeden önce zar zor içeri girdi!” Küçük düşürücüydü.

Geceyi yatakta kıvrılıp geçirdim ve uyuyamadım. Su borularındaki birleşim yerlerinde bazı vidalar gevşemiş olmalıydı. Gürleyen ses sürünen bir kertenkele gibiydi, sessiz banyoların içinde bu ses yankılanıyordu. Okyanusa düşen bir meteor yağmuru gibi. Yalnızlık bir katliama benziyordu.

Ertesi sabah Batı Tepeleri'ne giden bir otobüse bindim. Burası antik çağlarda Qin dağları olarak biliniyordu. Çin'in ilk imparatoru Qin Shihuang, diğer beylikleri fethettikten sonra bu noktaya ulaşmış, kılıcıyla yollar açıp, kılıcıyla dağları dilimlemişti. Güneşin doğuşunu yakalayabileceğim tepeden göreceğim manzara için buradaydım. Aynı düşünceye sahip olan tek kişi ben değildim, bu yüzden karanlıkta hep birlikte oturduk, tıpkı doktorun bekleme odasındaki yabancılar gibi.

Gökyüzü yavaşça maviden soluk kırmızıya döndü. Deniz tarafından geliyordu. Güneş bulutların arkasından yavaşça çıkarken, herkes sevinç içindeydi ama ben hayal kırıklığına uğramıştım. Dürüst olmak gerekirse kollarını gittikçe açarak, gittikçe daha yakın daha sıcak hale gelen portakal renginde bir pin-pon topuna benziyordu. Sanki muayene ediliyormuşum gibi korktum. Şeytani pençelerinden kaçamadım.

Aşırı coşkuyla, güneş ateşten dillerini tükürdü. İlk başta, yanmakta olan kuru bir çim topu gibiydi, ortasında bir ateş topu ve kuru yanmış dış kenarları vardı. Artık ona direkt olarak bakamıyordum. Sonunda ışınları erimeye ve

düşmeye başlamıştı. Bizi terk ediyordu, sanki gökten kaçmaya çalışıyormuş gibi. İçinde parlak kara bir delik yanıyordu. Sonra donmuş bir çerçeve. Ve her gün gördüğümüz normal güneş olmaya başlamıştı. Cildim yağlı, giysilerim ıslaktı. Her yerim kaşınıyordu. Yeterince uyumamıştım ve kendimi hasta gibi hissettim.

Çantamı alıp hâlâ gölgenin olduğu tepenin diğer tarafından yürüdüm. Etrafta kimse olmadığından emin olunca, çantamı yere koydum ve aniden “Buradayım!” diye bağırdım.

Ses, suyun yüzeyinde kayan bir taş gibiydi, bulutun her katmanından geçip gökyüzüne doğru ilerledi. Sonra elimde kalan son üç banknotu çıkardım. Seri numaraları 1, 2 ve 3 ile bitiyordu.

1. Kaçmaya devam et.
2. Teslim ol.
3. İntihar et.

Tanrı’yı dinlemeliydim. Onları katladım ve karıştırdım, ta ki artık ayırt edemeyene kadar. Birine uzandım ama diğerini açtım. HQ24947723. Tükenmez kalemle yazılmış çarpık bir isim: Li Jixi. Bir zamanlar fakir bir köylünün elindeydi. Ve şimdi kendimi öldürmemi istiyordu.

Çantamdan bir naylon ip çıkardım (bunu planlamıştım) ve yakındaki ağaçları bir marangoz gibi kontrol etmeye başladım. Sakin bir şekilde dolu, şimşek ve kar fırtınasıyla karşı karşıya kalan ve bir süre daha bunu yapmaya devam edecek olan en az yüz yaşında olan birini seçtim.

İki taş taşıdım, ipi düğümledim ve yukarıdaki kalın bir dala bağladım. Etrafıma baktım. Yoğun ormanın ve onu çevreleyen yolun ötesinde küçük kutu gibi evler ve onların etrafında böcekler gibi sürünen insanları görebiliyordum.

Ayağa kalktım ve ipi boynuma sardım. Taşları tekmeledim ve vücudumun düştüğünü hissettim. Sonra sarsıldım, sanki bindiğim bir asansördü ve kontrolden çıkmıştı. Her şey ağır çekimde oldu, ama farkında olmasam bile kendimi asmıştım, ip boynumdaydı. Kanın yukarı doğru çıkıp hızla tekrar geri çekildiğini hissettim. El ve ayaklarımda bir ağrı ve kaşıntı vardı, ardından bir uyuşukluk geldi. Hissedebildiğim tek şey boynumun üst kısmıydı. Sanki içim dışıma çıkmış gibiydi.

Dalda sallanırken gökyüzü daha da yüksek görünüyordu. Uzaktan gelen odun kesme seslerini duyabiliyordum. Birkaç dakika daha sallanmaya devam ettim ve sonra domuz eti dolu bir çanta gibi yere düştüm. Orada yatmış nefes almaya çalışıyordum. Ama ipi gevşetemedim ve sürünmeye başladım. Ölmüyordum ama ipi çıkarmalıydim. Deliriyordum.

İpi kimin kestiğini hatırlamıyorum, elinde bıçak olan biriydi. Ama vücudumun özgürlüğe ilk tepkisinin şiddetli bir nöbet gibi olduğunu hatırlıyorum. Ancak kan uzuvlarıma dönünce sakinleşmişti. Ayağa kalktım. Kan ter içinde kalmıştım ve pantolonum da pislik içindeydi ama turist kalabalığını yarararak ilerledim ve tepeden aşağı indim. Açlıktan ölüyordum. Soğuk göl suyunda yıkandım ve bunu bir daha yapmamaya karar verdim.

Tepeden inerken yarı yolda küçük bir köy vardı. Rüzgârda çırpınan dükkân bayrakları ve çörek sepetlerinden gelen buhar havayı dolduruyordu. Yerel halk park edilmiş otobüslerin yanında ceviz ve badem satıyordu. Tur gruplarıyla gelenler satılanlara bakıyorlardı. Soğuk ve ıssız bir dünyadan sıcak ve duygusal bir başka dünyaya adım atmıştım. Başımdan geçenler hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.

Kahvaltı beni kendime getirmişti. Sonra bir telefon kulübesi bulmaya gittim.

“Kimsiniz?” Diğer taraftaki ses sarsılmış bir haldeydi.

“Li Yong, benim.”

“Kim?”

“Benim.”

Sessizliği bildiğini gösteriyordu.

“Merak etme. Sadece bir şey söylemek için aradım. Bugünü hatırla ve her yıl benim için bir kadeh kaldır. Sonraki hayatta da senin kardeşin olacağım.”

Geri zekâlı ağlamaya başladı. “Tabii ki.”

İnsanların benim hakkımda ne söylediğini ona sormayı planlamıştım ama hayal edebileceğime karar verdim. Telefonu kapattım.

Loş bir bilardo salonu buldum, elime bir bilardo sopası aldım ve oynamaya başladım. Patron iş yapmak istiyordu, bu nedenle geldi ve benimle oynamaya başladı. Elimde kalan son 300 yuan’i çıkarıp masanın kenarında duran bir taşın altına koydum. “Her bir oyun için 100 yuan.” Patron beni baştan aşağı süzdü ve önce ilk oyunu oynamamız gerektiğini söyledi.

Gayet iyi gidiyordu. Patron hiç düşünmeden hamle yapan sabırsız bir adamdı. Sadece en hafif vuruş gereken toplara vuruyordu. Oyunu taktiklerle uzatmaya çalışarak dikkatlice oynadım. Her zamanki tarzım değildi ama o anda kötü bir seçenek olmayabileceğini düşündüm. Bu mahjong oynamaya benziyordu; kazanmasına izin vermeliydim ama çok kolay olmamalıydı. Hamle yapmam çok uzun sürdüğü zamanlarda beni suçladı. Ağzı bozuktu ve bir süre sonra düşünmeden toplara vurmaya başladı. En azından bu şekilde oynamaya devam etmesini sağlamıştım.

Onu kontrol ediyordum ve oyunun bitmesine o an için izin vermeyecektim. Bir grup adam geldikten sonra gerçek yeteneğimi göstermeye başladım ve patron şok oldu.

“Sadece seninle zaman öldürmek istedim.”

Hakarete uğradığını düşünüyordu, bilardo sopasını aldı ve masaya vurmaya başladı. Ona bakmadan buzdolabına doğru gittim, bir kola ve sigara aldım ve 100 yuan bıraktım.

“Üstü kalsın.”

Koladan bir yudum aldım, sigaramı yaktım ve içeri giren adamların takım elbiselerini incelemeye başladım. Bana birkaç kez baktılar ama önemsemediler.

“Kimi arıyorsunuz?” diye sert bir şekilde sordum.

Bana doğru geldiler. Aralarından biri bir fotoğraf çıkardı ve bana gösterdi. Korkunç sakalım ve dağınık saçlarımla kendi resmime bakıyordum. Objektife bakıyordum. Ben de kendimi tanıyabileceğimi sanmıyorum.

“Ne acemi bir grup.”

Aşağılanmış hissettiler ve arkalarını dönüp gitmeye hazırlandılar. Sigaradan derin bir nefes aldım.

“Kong Jie’yi ben öldürdüm.”

Bunu sadece sigaranın gözüme kaçan dumanı yüzünden söyledim.

Birbirlerine baktılar ve etrafıma dolaştılar, omzumdan ittiler, ayaklarıma vurdular ve beni yere yıkmaya çalıştılar.

“İsteseydim çoktan gitmiş olabilirdim.”

Arabanın arkasındayken, bana biraz daha saygılı davrandılar. Ne de olsa ben bir katildim. Sıradan bir serseri değil. Aslında bana kırmaktan korktukları pahalı bir seramik vazo gibi davranıyorlardı. Ama gizli narsisistliklerini de saklayamıyorlardı.

“Kim olduğumuzu nereden bildin?”

“Deri kemerlerinizden.”

Hepsi bellerine baktı. Kemer tokalarında polis arması vardı.

“KFC yemek istiyorum,” dedim ve sonra uykuya daldım.

SORGULAMA

Kafama bir şey geçirmişlerdi. Sesler uzaktan geliyordu; sanki arabada bir tek ben vardım. Aniden durana kadar arabayı çok hızlı sürmüşlerdi. Dışarıdan havai fişek sesleri geliyor, bir komiser talimatlar veriyordu. Arabadan çıkarıldım ve yürümeye zorlandım. Fotoğraf makinelerinin seslerini duydum. Her şey keskindi, her şey bana batıyordu, ta ki yol boşalana kadar. Bu ıssız geceye itilmek gibiydi.

Kafamdakini çıkardılar ve duvarları gördüm. Metal bir kapı. Kapalı bir pencere. İmzalamam için önüme bir kâğıt koydular sonra da ellerimi duvara bağlı bir metal halkaya geçirdiler. Ayakta düzgün şekilde duramıyordum. Aya kuçlarımda duruyordum. Onlara itiraz ettim ve tepkileri ayaklarımı da zincirlemek oldu. Daha fazla istekte bulunmamaya karar verdim.

Çok yorgundum ve dinlenme hakkı için savaşmak zorundaydım. Bazen zavallı ellerim ayaklarımın yükü almasına izin veriyordu, bazen de tam tersi.

“Çişim var!” diye bağırdım bir noktada, dışarıdan bir ses geldi: “Yap o zaman.”

İdrar pantolonumdan, kalçalarımın altına aktı ve ayak parmaklarımın arasından, sıcak süt gibi döküldü. Bir kamera olmalıydı. İzleniyordum. Birkaç kez osurup, duvara tükürüp, kendi kendime konuşayım diye düşündüm. Uyumayacaktım. Kendini köprülere asan ya da dayak yiyen insanları kıskanmaya başlamıştım.

Işık kaybolduktan sonra kelepçelerimi çıkarmaya geldiler. Yere düştüm. Beni karanlık bir odaya sürüklediler, alçak bir sandalyeye oturtular ve sonra ortadan kayboldular. Tam uykuya dalarken korkunç bir ışık yüzüme parladı. Fotoğrafçıların kullandıkları, insanın cildini yakan o ışıklardan biri gibi görünüyordu. Yukarıda bir floresan lamba vardı, sönük ışığı kalın gümüş bir şelale gibi aşağı doğru düşüyordu. Gururla oturan adamın ancak silüetini görebiliyordum. Bir şey çiğniyordu. Parmaklarını yalarken dilinin sesini duyabildim.

“Tavuk kanatlarını hâlâ sıcakken yemelisin, soğuyunca tadı olmaz.”

Bu fikre katılıyordum.

Sıcaklığın beynimden bir elektrik akımı gibi geçtiğini hissediyordum ama terlememiştim. Dürüst olmak gerekirse ölmüş olmayı istedim. Ne zaman başlayabileceğimizi birkaç kez sormaya çalıştım ama işe yaramadı. Bu bir kadının bir eşkıyaya “Ne zaman tecavüze başlayacaksın?” diye sorması gibiydi.

Toplamda on iki tavuk kanadı yedi. (Eve dönünce kesinlikle midesinde bir sorun yaşayacaktı). Sonra nihayet konuştu.

“İsim.”

Sonra sorular birbiri ardına geldi.

Doğum tarihi ve yeri.

Adres.

Nitelikler.

“Doğum tarihi,” diye tekrarladı.

Ona tekrar söyledim.

“Emin misin?”

“Evet.”

On sekiz yaşına bastığımdan emin olmak için kontrol ettiğini fark ettim. Dişlerini kürdanla karıştırıyordu. Tekrar sessizliği bozduğunda ben de bayılmak üzereydim.

“Direnmenin nafiye olduğunu bilmelisin.”

“Biliyorum.”

“Seni neden aradığımızı biliyor musun?”

Hiç böyle aptalca bir soru duymamıştım. Halktan birilerini çağırdılar, planlama toplantıları düzenlediler, deneyimli polisler getirdiler, psikologların yardımıyla geçmişimi araştırdılar. Ve tabii ki sorgulamayı tasarladılar. Görünüşe göre bunu yapmanın yolu buydu. Bilmedikleri ise sadece sormalarının yeterli olacığıydı.

“Kong Jie’yi ben öldürdüm,” diye karşılık verdim. Onu acımasızca öldürdüm. Kanı bir nehir gibi akıncaya kadar defalarca bıçakladım.

“Yaz.”

Ancak o zaman bir başka polis daha olduğunu fark ettim. Kalemin sesinden ne kadar heyecanlı olduklarını anlayabiliyordum. Uyuyabilmek için can atıyordum, o sebeple hızla soruları cevapladım, onu nasıl ikna edip eve çağırdığımı, onu nasıl öldürdüğümü, cesediyle ne yaptığımı ve nasıl kaçtığımı anlattım. Fakir marabalarına hayrına toprak dağıtan bir toprak ağası gibiydim.

Sonra, “Su,” dedim.

“Onu neden öldürdün?”

“Su.”

“Cevap verdikten sonra sana su vereceğiz.”

Bu iğrenç bir anlaşmaydı. Onca şeyden sonra hâlâ bir onurum vardı.

“Lütfen devam et,” dediler.

Ama başımı çevirdim ve onlara bakmadan bekledim. Sürahinin kapağını açtılar, bana su vermek üzerelerken başımı yukarı kaldırdım.

Yaşlı adam, “Seni kanıtlarla mahkûm edebiliriz, itirafına ihtiyacımız yok,” dedi.

“O zaman yapın.”

Kalemini beceriksizce vurdu ve ellerini salladı. Diğer polis bana notlarını verdi.

“Gerek yok,” dedim ve imzaladım.

Okumam gerektiğini söyledi ama ben şöyle yazdım: *Hiçbir hata olmadığını, okuduğumu ve onayladığımı beyan ederim.*

Çok geçmeden beni askeri akademideki dairelere götürdüler. Polis bölgeyi kordon altına almıştı ancak kalabalığın

toplanmasını engelleyememişti. Nereye gitsem oraya doğru üşüştüler. Hayvanat bahçesinde bir hayvandım. Onlara baktım ve gülümsedim. Bu durum orta yaşlı bir adamı kışkırtmıştı. Elinde bir sopayla kalabalığı yarıp bana vuracakmış gibi yaklaştı, bana başından beri sahip olmadığım ahlak için vuracaktı. Ona karşılık vermeye çalıştım. Diğerleri geri çekildi. O ise öylece durdu.

Ağaçlar sararmıştı.

Geçmişte, yaprakların büyüme ve solma döngüsüne hiç dikkat etmemiştim. Ama şimdi hepsi sararmıştı. Bu onları son kez sararmış olarak görüşümdü. Komşum Bay He yolu açtı, kararlı ama sessizdi. Ayaklarının altındaki tozun yükseldiğini neredeyse görebiliyordum.

Kamu güvenliği görevlisi işini tamamladıktan sonra izlemeye ve etrafta dolanmaya devam etti. Sanki uzman görüşü için her an ona danışacaklardı. Ama bu tür konularda onu rahatsız etmeye gerek yoktu.

Yengemin dairesinin kapısına gittim ve gökyüzüne baktım. Bomboştu. En derin yerinde ise huzurlu. Bir ölüm işareti dedim kendi kendime.

Eski odamın her iki tarafındaki pencereler kapatılmıştı ve çamaşır makinesi kapının yanına yerleştirilmişti. Bant sökülmüş ve duvara yapıştırılmıştı. Işığı açtılar. Plastik bir bebek ile bıçak verdiler ve başlamamı istediler. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

“Öldür onu,” dediler.

Üzerimdeki üniformada cep yoktu, bu yüzden bıçağı kemerime geçirdim. Plastik bebeği arkadan tuttum ve ağzını burnunu kapattım. Kıpırdamadan durdum.

“Devam et,” dediler.

“Karşı koymuştu.”

“Onu kendin taşı.”

Onu kollarıma aldım kulağına fısıldadım. Ağzını bantla kapattım. Çığlık atmaya başladım.

Önce geri çekildiler, sonra etrafımı sardılar.

“Bu, onun çığlığı,” dedim.

“O kısmını yapmasan da olur.”

“Hayır, yapmadan olmaz.”

Tekrar çığlık atmaya başladım, tam bir aktör gibi. Ağzını kapattım, bıçağı belimden aldım ve karnına sapladım. Ne yazık ki bıçak delmiyor, sadece kayıyordu. Ama onu bıçaklamaya devam ettim. Onu pencereye doğru ittim ve perdeyi bıçakla kapattım. Onu bıraktım ve duvara yaslandım. Sonra çömeldim ve yüzünü çizdim.

O anda her şey bulanıklaştı (çamaşırcı kadının yaptığı şeyi bırakıp uzaya bakması gibi). Duvarda büyük bir gölge vardı. Çılgınca darbeler, sanki onu gerçekten bıçaklıyormuşum gibi. Gölgeler her şeyi tekrarlıyorlardı. Hafızamın en karanlık yerlerinde bir seğirme hissettim.

Onu kollarıma aldım, baş aşağı çamaşır makinesine doğru eğdim ve sonra, “Bu bir sustalı bıçaktı, hatırlıyorum,” dedim.

Onlara bu kokuşmuş kentte başka yerler göstermemi isteyebileceklerini düşündüm, ama gerek yok dediler. Motosikletten düşen polis şanslıydı, durumu iyiydi.

Ertesi gün öğlen güneşini yansıtan kırmızı masalı bir toplantı odasına taşındık. Diğerleri bir kamera kurup defterlerini açarken kadın bir polis memuru bana çay hazırladı.

Karşıdaki koltuklarına oturdular. Sanki hepimiz eski alışıldık bir toplantıya başlıyormuşuz gibi. Yaşlı adamın yüzü taş gibiydi, derisi topaklı ve hatları ortadan kalkmış gibiydi (özellikle burnu iki burun deliğinden fazla olmayan bir şeydi). Belki de cüzzam gibi bir hastalık geçirmişti. İğrençti, soğuk gözleri içimi parçalıyordu. İlk seferki gibi onlara her şeyi sakince anlattım.

Aşağı baktım, çay bardağı elimdeydi ve kelepçeler arasındaki bağlantıları inceledim.

“Kafanı kaldır.”

Yukarı baktım.

“Bana bak.”

Yaşlı adam gözlerinin içine bakmam için beni zorluyordu ve kayboluyormuşum gibi hissediyordum. Yanan bir odun yığınıydım, vücudum çatırdadı, bardak sallandı ve kaynar su sıçrayıp beni haşladı.

O gün olanları tarif etmek benim için zor. Muhtemelen bana inanmayacaksınız. Bir tünele giriyormuş gibi hissettim, yaşlı adam geri geri giderken beni tünelin diğer ucundaki ışığa doğru çağırıyordu. Sessizce takip ettim, başka seçeneğim yoktu. Geçen seferki gibi soruları sorsaydı, ona her şeyi anlatırdım. Ama benden sadece olayı tekrar anlatmamı istedi. Ben de en başından başladım. Mesajlar, fısıltılar, mücadeleler, bant, sustalı, perde, çamaşır makinesi. Yanındaki adam ciddiyetle notlar alırken başını sallamaya devam etti, gözleri yumuşak ve cesaret vericiydi. Ama bıkmıştım. Bir şeyleri tekrarlamaktan nefret ederim.

“Sonra ne oldu?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedim.

Görevimi yapmıştım, bu yüzden uyumak için masaya eğildim. Polislerden biri başımı tuttu. Yaşlı adam devam etmemi istiyordu.

“Bunu niye yaptığından bahsedelim. Onu çamaşır makinesine baş aşağı koyduğunu söylüyorsun. Bunu neden yaptın?”

“Bir nedeni yok.”

“Tamam, pencerenin önünde onu bıraktığında çoktan ölmüş müydü?”

“Ölmüş olmalı.”

“Emin misin?”

“Emin olamıyorum, ama sanırım öyle olmalı.”

“Eğer zaten öldüyse, neden onu otuz yedi kez bıçakladın?”

“Bir nedeni yok.”

“Biliyor musun? Tecrübeli adli tıp uzmanımız bir suç mahallinde daha önce hiç kustumamıştı. Ama o kıza olanları gördükten sonra dayanamayıp hastaneye gitti. Kız çamaşır makinesinin yarısını dolduracak kadar kan kaybetmiş. Adli tıp uzmanı daha önce hiç böyle bir şey görmediğini, katilin nefret dolu biri olması gerektiğini söyledi. Gözlerini ovuşturdu. “Neden ondan bu kadar nefret ediyordun?”

“Ondan nefret etmiyordum.”

“Bu mümkün görünmüyor.”

“Gerçekten.”

“Durum buysa, neden bu kadar vahşi ve acımasız bir şey yaptın?”

“Bir nedeni yok.”

Çay bardağını yere fırlattı, meslektaşları yerlerinden

zıpladı. Öne eğildi ve masayı yumrukladı. “Sebepe yok mu?” diye kükredi.

Kafamı önüme eğip hiçbir şey söylemedim. Gittiği yön ve yöntemleri tamamen yanlıştı. Büyük bir hata yapıyordu.

“Konuş!” dedi masaya vurarak.

“Söyleyecek bir şeyim yok.”

Bana doğru yürüdü, yakamdan tuttu ve sıkılmış yumruğunu havaya kaldırdı. Korkmamıştım. Sol yanağıma vuruydu ona sağ yanağımı uzatırdım. Kazananlar bu kadar kolay telaşlanmaz. Meslektaşları durmasını söyleyip durdu ama sakinleşmesi biraz zaman aldı. Sonra bana benim yaşlardaki oğlundan bahsetmeye başladı. Ses tonu sanki bir arkadaşıyla konuşuyormuş gibi değişti. Üniversiteye giriş sınavında başarısız olunca oğlu kaçmıştı. Yaşlı adam onu bulduğunda dövmüştü. Ama oğlunu dövmek kendini dövmek gibiydi.

“Bu olaydan sonra affedemeyeceğim hiçbir şey olmadığını fark ettim. Hayatta affedilemeyecek kadar büyük bir şey yoktur.”

Kendi duygularının hüküm sürdüğü bir dünyadaydı ve gözlerinde yaşlarla bana baktı.

“Bu krizi birlikte atlatacağız. Evlat, Kong Jie ile olan sorunlarını çözmenin başka bir yolu yok muydu?”

“Hiçbir sorunumuz yoktu.”

“Yine de ölmüş olmasına rağmen onu otuz yedi kez daha bıçakladın.”

“Anlamıyorsun.”

“Ondan hoşlandın ama o sana karşılık vermedi değil mi?”

“Hayır.”

“Seni küçük mü düşürdü?”

“Hayır.”

“O zaman neden?”

Doğruca ona baktım. “Bunun cevabını bilmeyi ben de çok isterdim.”

Yanaklarına kan oturmuştu ve bir dinamit lokumu gibi rahatsız görünüyordu. Televizyona doğru yürüdü. Eline bir fotoğraf aldı. Elleri titriyordu.

“Kim bu adam?” dedi kekeleyerek.

“Babam.”

Babam fotoğrafta çok yorgun görünüyordu, kemiklerinin üzerinde derisi gerilmiş gibi duruyordu. Kanserinin son safhalarındaydı ama yine de kameraya gülümsemeyi başarmıştı. Doğumunu, çocukluğunu, okula gittiği yeri, maden-deki işini ve nihayet evliliğini, bir çocuk sahibi olmasını, hastalık ve ölümünü düşündüm. Açık bir şekilde ifade etmek gerekirse, o doğmuş ve sonra da ölmüştü. Herkes gibi. Tıpkı hiçbir yere varamayan bu yaşlı dedektif gibi. Tıpkı önünde oturan çocuk gibi.

“Seni kimin yetiştirdiğini, bu yaşa getirdiğini biliyor musun?” dedi fotoğrafı sallayarak.

Cevap vermedim.

“Ne fedakârlıklar yaptığını biliyor musun?” diyerek kendini cevapladı. “Kanser.” Sonra “fakir ebeveynler ve çocukları için yaptıkları” rutinine başladı. “Ona yaptıkların için üzölmüyor musun?”

“Çok.”

Diğerlerine döndü.

“Haklı mıyım? Hepimizin kendilerini bizim için feda eden bir anne babası yok mu?”

İlk başta şaşırdılar, birbirlerine baktılar sonra aralarında mırıldanarak hak verdiler. Kaba bir oyundu. Vicdan azabı çekmemi umarak babamın fotoğrafını önüme yerleştirdi.

“Ona yüreğinden geçenleri anlatmaya ne dersin?”

“Hayır.”

Cevabım diğer polisleri eğlendirmişti.

Gülümsedim ve tekrarladım: “Bunu yapmayacağım.” Dedektif ayağa kalktı, sandalyesini devirdi ve bir buhar motoru gibi patladı.

“Seni hayvan! Seni hayvan! Çekil gözümün önünden!” diye elini sallayarak kükredi.

Ve böylece sorgulama sona ermişti.

OYUN

Kong Jie'yi neden öldürdüğüme dair gizem halktan büyük ilgi görmüştü. Speküasyonlar insanlara akranlarından daha zeki olduklarını kanıtlamaları için bir fırsat sağlamıştı. Tartışmalar çok canlıydı. Hiçbir şey kesin olarak kabul edilmiyordu. Bazıları mektuplarımı ve ders kitaplarımda karalanmış notlarımı okuyor; diğerleri sınıf arkadaşlarım, öğretmenlerim ve akrabalarımın röportaj yapıyordu. Ama konu bunu neden yaptığıma geldiğinde onları hayal kırıklığı duygusunda birleştiriyordum. Ne de olsa bütün kartları elimde tutuyordum, neden biraz daha onlarla oynamasaydım ki?

Bu diğer mahkûmları da kışkandırıyor.

Hapishanedekiler genellikle toplumun en tuhaf bireyleridir ve bu nedenle kendilerine has bir asalet duyguları

vardır. Sarhoşken yapılan aptalca şeyler gibi suçları hakkın-
da konuşmazlar. Ama farklı suçlar farklı seviyelerde saygı
gerektirir. Örneğin katiller, küçük hırsızlardan daha kibir-
lidir. Bana niye içeri girdiğimi sorduklarında bir kızı öldür-
düğümü, onu otuz yedi kez bıçakladığımı, iç organlarını
döküp onu baş aşağı bir çamaşır makinesine koyduğumu
öğrendikten sonra benimle bir daha hiç konuşmadılar.

Ne zaman sorguya çağırılsam öfkeyle ıslık çalarlardı.
“Başka bir şaplak için gidiyor!” Her şey itibarı kurtarmakla
ilgiliydi. Suçları uzun zaman önce açıklığa kavuşmuştu.

Bir gece bir köşeye süzıldüm, bir hayalet gibi. Diğerleri
battaniyelerinin altında horluyordu. Ama tam işemek üze-
reyken etrafımı sardılar. Beni kapana kısırmışlardı. Böyle
yaptıklarını daha önce duymuştum. Zıpladım ve çığlık attım.

Beni boğuyorlardı.

Beni kaç kez yumruklayıp tokatladıklarını hatırlamıyo-
rum, tıpkı bir çiftçinin harman küreğiyle yere vurması gibi.
Sonra da ortak kullanılan bir kovadan kafamdan aşağı sidik
boşalttılar. Sıvı gibi değildi sanki, katı yağ gibiydi. Kafamı
bir tarafa çarpmama neden oldu. Gardiyanlardan biri sa-
çımdan yakaladı ve neredeyse boynumu kırıyordu.

“Olay çıkarıyorsun, ha?” dedi. “Onu neden öldürdün?”
diye devam etti.

Cevap vermeyi reddettim. Yumruğu tam yanağıma ine-
cekken ondan etimsi bir koku burnuma geldi. Vücudum
sarsıldı ve inlemeye başladım.

“Yengem! Yengem yüzünden!”

“Yengen mi?”

“Yengem beni taciz etti.”

“Bunun kızla ne ilgisi var?”

“Onun, çocuk oynuncağı olmadığını bilmesini istedim.”

Sesi kulak tırmalayıcı, sert ve kontrolsüzdü sanki ses telleri demir bir dosyaya kazınmış gibiydi. Herkes gülmeye başlamıştı. Sesleri bir çayırdaki çiçekler gibiydi. Cevabım eğlenceli olabilirdi ama en azından onları tatmin etmişti.

“Yengeni öldürebilirdin. Neden bu kız?” dedi gardiyan.

“Yengem güçlüdür. Kızı öldürmek daha kolaydı.”

Gardiyan diğerlerine gülmemelerini işaret etti.

“Ben de seni bir şey sanmıştım.”

Diğerleri nefes nefese eğilmiş bağılıyor, zıplıyor ve kahkaha atıyorlardı. Bu bir süre devam etti. En sevdiğim Hong Kong filmlerinden ilham almaya karar vermiştim. Her şey sabır meselesiydi. Diş fırçamı keskinleştirmek için yıllarımı harcayabilirdim. Ta ki onları öldürecek kadar keskin olana dek. Sonra onları teker teker öldürebilirdim.

Yerde devrilmiş sidik kovasına baktım ve aşağılandığım için gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı indi. Gardiyan esnerken elindeki battaniyeyi gevşek göbeğinin etrafına sardı. Islak havluyu yere attım, sidik kovasını aldım ve kafasına çarptım. Yere düştü. Sonra suratına sanki bir taşa vuruyormuşum gibi vurmaya başladım. Neredeyse onu toz haline getiriyordum.

Öldüğünü düşünerek, mahkûm arkadaşlarıma döndüm, şimdi hepsi titriyordu. Ama o anda gardiyan bacağımı yakaladı. Kan tükürdüğünü duydum, sonra konuştu.

“Devam et, öldür beni.”

Kovayı aldım ve ona tekrar vurdum. Nefesi kesildi, vücudu titredi ve sonra bayıldı.

“Benden onu öldürmemi istedi dedim diğerlerine. Ama kulağa çok yumuşak geliyordu. “Zaten bir kişi öldürdüm. Pek bir fark yaratmaz,” diye hırladım.

Mahkûmlar bir şeylerin döndüğünü anlamış, lavabolarına vurmaya başlamışlardı. Gardiyanlar aceleyle gelip ortalığı yatıştırmaya çalıştılar ama her yer karmakarışıktı, tıpkı bir maçtan sonra erkekler soyunma odası gibi.

Hücreye atıldım.

Dedektif tekrar, “Kong Jie’yi neden öldürdün?” diye sordu.

“Çünkü yengemden nefret ediyorum.”

“Ama nefret ettiğin kişi yengen ise Kong Jie’yi neden öldürdün?”

“Yengemi öldüremedim, ama onun çocuk oyuncağı olmadığını bilmesini istedim.”

Zoraki bir mantıktı, biliyorum ama yeterince iyiydi. Daha ikna edici olması için Kong Jie’ye tecavüz etmek istemekle ilgili bir şeyler ekledim ve sonra da yengemle komşumuz Bay He’nın beni nasıl incittiklerine dair bir şeyler uydurmaya karar verdim. İşbirliği içinde olduklarını anlattım. Yengemin küçük bir kapitalist zihniyetine sahip taşralı bir kadın olmasıyla ilgili bir saçmalıkla bitirdim. Bu onların gözlerini parlatmıştı. Mantığımın gevşek bağları artık bu sözler sayesinde sıkı ve kırılmaz bir hale gelmişti. Oldukça tatmin olmuşum.

Aslında, bir adamı öldürmek oldukça zordur. Dışarıdaki molalardan birinde gardiyanı gördüm, yüzü mosmor ve şişmiş bir haldeydi. Beni fark etti ve gözlerinde paniği gördüm çünkü benden intikamını alamamıştı. Numara yapmıyordu.

Diğer gardiyanlar onun yanında olmasalar ölüm cezasına çarptırılmayı bile göze alıp gelip beni boğabilirdi. Ona göz ucuyla baktım. Bu onu daha da sinirlendirmiş olmalıydı.

Birkaç gün sonra bir toplantı odasına götürüldüm. Kapı açılınca kadar bekledim. Sonra okuma gözlüğü takan, düzgünce taranmış beyaz saçlı bir adam içeri girdi. Savcılarının önünde eğildi.

“Mükemmel, mükemmel,” dedi.

İlk izlenimlerim iyi değildi. Bu adam tam bir yalakaydı.

Eski tanıdıklarmışsınız gibi davrandı. Kibarca nereye oturması gerektiğini sordu. Nereye isterseniz dedim. Bana bası yapmak istemediğini söyledi.

Sonunda bir sandalye çekti ve karşıma oturdu. Ancak o zaman haklı olduğunu fark ettim. Bu şekilde karşımda oturması bana kapana kısılmışım gibi hissettirdi. Oldukça rahatsız edici bir durumdu. Ama bir şey söylemedim.

“Rahatla,” dedi. “Ben polis değilim ve yargı için çalışmıyorum. Seni cezalandırmak ya da hapsedmek için yasal bir yetkim yok ve buraya bir karar vermek için de gelmedim. Ben 64 yaşında yaşlı bir adamım ve sen sadece 19 yaşındasın, ama burada eşitiz. Konuşmamızı, birbirimize açılmamızı istiyorum. Kader bizi bir araya getirdi.”

Kartvizitini aldım.

ŞEHİR EĞİTİM DERNEĞİ BAŞKAN YARDIMCISI,
İL AİLE EĞİTİMİ ARAŞTIRMA BİRİMİ ÜYESİ

Kartviziti okumamı izledi sonra da, “Ben sıradan bir vatandaşım,” dedi.

Bir paket sigara çıkardı ve bir tane isteyip istemediğimi sordu. Hiçbir Şey söylemeden kabul ettim ve o da sigaramı yakmak için eğildi. Bir keresinde izlediğim bir filmi hatırladım. Adamın biri bu Şekilde sigara yakarken mahkûm tarafından rehin alınıyordu. akmak bir türlü yanmıyordu ama o sabırla denemeye devam ediyordu. Ondan hoŐlanmaya başlamıştım. Belki ona bazı kişisel Şeyler anlatabilirdim. Bu düşünce güzeldi. Matematiğin güzel olduğu gibi. Bu gzellihte rahatlık bulunabilirdi. Beni dinleyecek doğru kiŐiye ihtiyaım vardı. Sadece dinlemesini istiyordum.

Çantasından bir yığın kâğıt aldı, parmağını yaladı ve onları karıştırmaya başladı. Kğıtlar kırmızı notlarla doluydu. Bazılarını bir tarafa koyuyordu. Bir süre böyle devam etti. Sigaramı içtim. Uzun zamandır ilk sigaramdı ve tadı beni ŐaŐırtmıŐtı. Tadı bok gibiydi. Sanki ucuz bir iki iiyormuŐum gibi başım döndü. Pencereden güneş ışığı geliyordu. Hcremde yalnızken özlemini çekiyordum ama Şimdi sadece sıcaklık ve kaşıntı hissettim.

Sonunda masadaki kâğıtları toparlamayı bitirdi, kafasını kaldırdı. Sol elinin parmaklarını birleŐtirdi (tıpkı bir sivrisineği yakalamıŐ gibi) ve konuştu.

“Bu tür bir olayın günümüz toplumunda oldukça yaygın mı yoksa bir istisna mı olduğunu düşünüyordunuz?”

“Bir istisna.”

“Hmm. Bu bir istisna ama istisnai ve normal olaylar birbirlerine zıtlıklarında birleŐirler. Normal davranıŐlar anormal davranıŐlar içerir ve istisnai olaylar da toplumun normlarını içerir. Sebebini burada aramalıyız.”

Konuşma şansımız yok olmuştı. Haklıydı ama bunun ahlaki bir tarafı yoktu. Eğitimiyle hava atmaktan başka burada ne yaptığını bilmiyordum. Yaşlı bir koyun gibiydi, yumuşak, sıcak, nazik görünümlü. İyi bir dinleyici olmaya karar verebilirdi.

Birden bana beş yaşından önce kiminle yaşadığımı sordu.

“Büyükbaba ve büyükannemle.”

“Sana ne verdiler?”

“Sevgi.”

“Ne tür bir sevgi?”

“Koşulsuz. Beni şımarttılar.”

“Nasıl?”

Konuşmaya başladım. Onların bana olan sevgisini anlatan duygu dolu hikâyeler anlattım. Kalem hızla hareket ediyordu. Hikâyelerim arasındaki boşluklarda, bir matematik problemini çözüyormuş gibi kâğıtlarına çizgiler çizdi. Cevaplar istiyordu ve bu da onu küçümsememi sağlamıştı. Eğer mesele üzerinde iki saniye düşünmüş olsa hiç kimsenin beş yaşından önceki anılarını bu kadar net hatırlayamayacağını fark edebilirdi. Kısa hayatımı onun istediği şekle sokarak anlattım: Anne babamın yanına döndükten sonra onların yanına gidiş gelişlerim, okul ve köy, kasaba ve eyalet başkenti, beni kritik noktaya getiren baskılar ve sıkıntılar.

“Büyükanne ve büyükbabanızın sevgisinin nesnesi olduğun hayattan ayrılmanın senin için yararlı mı yoksa zararlı mı olduğunu düşünüyorsun?”

“Yarardan çok zarar verdi. Aslında Kong Jie’yi öldürmemin sebebi bu.”

Kalemi gibi heyecanla zıplıyordu. Son bir not aldı. Nokta. Mucizevi bir tedavi keşfetmiş bir biliminsanı ya da bir şaheseri tamamlamış bir yazar gibi ayağa kalktı. Yaratmanın coşkusuna kapılmıştı. Odadaki silahlı polis olmasaydı muhtemelen beni kucaklardı. Kendini kontrol etmeye çalışarak acı verici bir ifade taklidi yaptı.

“Sen, evlat, tipik bir ‘düşmüş prens’ vakasıdır.”

“Hayır, ben kurtarıcıyım.”

Onu uzaklaştırdım, kalbim nefret ve acı bir hayal kırıklığıyla doluydu.

İki gün sonra yine aynı kamera düzeniğinin bulunduğı toplantı odasına götürüldüm. Dayanılmaz bir ağırlık hissettim; sanki bir sahnede duruyordum, yakam rüzgârdan sallanıyor ve beklenti içindeki binlerce yüz bana bakıyordu. Kambur duran omurgamı bir anda düzeltmeye alışkındım, ruhsal bir gösteri sergiledim ama kaprisli değildim. Çok özenli bir performanstı, tamamen farklı bir bendim.

Önümde oturan, beni rahat ettirmeye çalışan kadın bir gazeteciydi. Masa kaldırılmıştı, aramızda hiçbir şey yoktu. Kısa permalı saçları, pürüzsüz bir cildi ve hafif dolgun, yuvarlak bir yüzü vardı. Kenevir grisi bir Batı tarzı ceket ve lacivert renkli bir etek giyiyordu. Öne doğru eğildi, parmaklarını çapraz şekilde birbirine geçirip yükselttiğı dizlerinin üzerine yerleştirdi ve güldü (öyle bir güldü ki sanki ağzının gülmekten başka bir işlevi yoktu). Çenesi kalkık halde hafifçe yukarı doğru bakıyordu. Gözlerini benden hiç ayırmadı.

Bu lanetlenmek gibiydi. Ona yalvarmak için aniden gelen bir dürtü hissettim. Talimatlarını bekliyordum.

“Kameraya aldırma,” dedi.

“Hı hı.”

Utanmıştım. Dişleri beyaz ve düzgün, ses tonu yaprakların arasından süzülen bir esinti gibi sıcak, derin ve çekiyciydi. Her kelimesi netti.

Bana sabah çıkan gazeteyi verdi. Şehir Eğitim Derneği başkan yardımcısı cinayeti neden işlediğime dair üç faktör olduğu sonucuna varmıştı:

1. Yetiştirilmemdeki başarısızlık.
2. Üniversite giriş sınavlarından kaynaklanan baskı.
3. Olumsuz toplumsal etki.

Birkaç şey daha saçmalayarak bitirmiş, gelecekte benzer olayların yaşanmaması için şunları söylemişti:

1. Anlayış ve idrak.
2. Dikkat ve sabır.
3. Eşitlik ve karşılıklılık.

Bana, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Saçmalık.”

Ne istediğini zaten biliyordum. Gülümsedi.

“Öyleyse neden yaptığını düşünüyorsun?”

“Sapma. Sapma diyebilirim.”

“Neden sapma?”

Kafasını salladı, gözleri üzerimdeydi. Konuşmak için can atıyordum. Ona gerçeği anlatmaya başladım, bir cümle, iki cümle ama sonra aniden orta yaşlı bir adam geldi

(bölgemize izinsiz giren bir erkek aslan gibiydi, o ise benim dişi aslanımdı). Ona bir kâğıt parçasını tuttu, o da okudu. Ayrılırken birbirlerine bir şeyler anlatır gibi bakiştılar.

Bu kadar, her şey bitmişti. Aramızda her ne olduysa. Çenemi kapadım.

“Neden sapma?” diye sordu az önce yaptığım açıklama-yı unutmuş gibi.

“Hiçbir şey,” dedim.

Sonra dedim ki, “Bir anlığına bana kuzenimi hatırlattın.”

Bunu sevmiştii. Öne doğru eğildi. Kuzenim gibi güveni-lir olduğunu düşünmek, tanık olduğum en ikiyeüzli tavidir. Şimdi bu sözde samimiyetin ne olduğunu görebiliyordum, yüzeysel bir teknik. Benden bir cevap almaya çalışıyordu. Her şey buna ulaşmak içindi; elbisesi ve makyajı bile bu amaç için dikkatle seçilmişti. Ona istediğini verir vermez gidecek, iş arkadaşlarına iyi yapılmış bir iş için bir beşlik çıkacaktı.

“Lütfen devam et,” dedi.

“Söyleyecek bir şeyim yok,” dedim.

Ortam bir anda buz kesmişti ve o bunu beklemiyordu. Son bir çabayla saçma sorularla saldırmaya başladı.

“Evden uzağa gönderilmek nasıl bir duygu?”

“Düşündüğün gibi değil, sürekli öfkeyle yanmıyordum.” Bu muhtemelen son bir iyilik yapma teklifimdi ama o bunu kabul etmemişti. Bunun yerine aceleyle bir sonraki soruya geçti.

“Ateşi söndürmekten seni alıkoyan neydi?”

“Ateşi söndürmek mi?”

“Öfkenin alevlerinden, öldürme arzundan bahsediyorum.”

“İmkânsızdı.”

“Nasıl olur?”

“Çünkü ayağımı bastığım yer yanıyordu.”

“Yani alevlerin büyümesine izin mi verdin?”

“Büyümelerine izin vermedim. Bensiz de büyüyeceklerdi.”

Birbirimizi tam olarak anlamadan böylece devam ettik ta ki o yeterli olduğuna karar verene kadar. Bana sırtını döndü ve kameraya doğru konuştu. Kelimeleri güzelce okudu:

*Göz alıcı gençlik ve sevinç
vahşice ve aniden terk edilmiş,
kalpler acıyla dolmuştu, bu acının sebebi neydi?
Çocuğum, neden böyle bir şey yaptığını anlamıyorum?
Annenin gözyaşı döktüğünü duydum,
ağıtlar yakıyormuş,
böyle bir şeyi neden yaptığını asla anlayamayacağımı söylüyormuş.*

Ağlamak istedim. Birinin bu tarz boktan bir şiir yazacağını bilseydim onu öldürmezdim.

HAPİSHANEDE

Ondan sonra beni ziyarete gelen kimse olmadı. Ellerim ve ayaklarım kelepçelenmişti, esaret altında bir ayı gibiydim. Çok uzun süre oturduktan sonra, soğuk ve nemli zemine yapışmış gibi hissetmeye başladım. Binanın bir parçası olmuşum gibi. İnsanların mahkûmların bir öğleden sonrayı bir karınca ile oynayarak geçirebileceklerini ve nihayetinde erkek ve dişi karıncaları ayırt etmeyi başardıklarını anlattıklarını duymuştum. Ama burada hiç böcek yoktu, bu yüzden çoğu zaman ellerim kasıklarımın üzerindeydi. İçeri, dışarı. Ellerim spermden yapış yapıştı ve balık pazarı gibi kokuyordu. Ta ki kirle siyah olana kadar onları ayağımın tabanına sildim. Bunu zevk için yapmadım, sadece anlamsızca sıkılmıştım.

Gardiyandan bir Rubik küpü istedim ama reddedildi. Çok da büyük bir şey istemediğimi söyledim.

“Sana bir Rubik küp verecek olsak seni buraya kapatmanın anlamı ne?”

Küçük metal pencereyi kapattı ve ben de kapıyı yumruklamaya başladım.

“Rubik küpün benim hapsedilmemle ne ilgisi var?”

Beni umursamadı. Yemeğimi getirince tekrar sordum.

“Bir rubik küple oynamak istiyorsun. Sana bir tane versem, ceza çekmenin doğasını sarsmış olurum.” Haksız sayılmazdı.

Kafamı tutuklanmama takmaya başladım; pencere-min dışındaki masmavi gökyüzü düşüncelerimi pek meşgul etmiyordu. Polis memurunu itip kaçabilirdim. Yoldan geçenleri uzak tutmak için taş ya da mutfak bıçağı kullanabilirdim. Muhtemelen beni vururlardı. Bunun yerine hücremde tek başıma oturmuş; zamanın ta kendisi olan ölçülemez bir boşluğa bakıyordum. Hayatın önemsiz küçük sorunları (hüsrana uğramak, sıkıcı işler, tutarsız argümanlar, cinsel kaçamaklar) hepsi insan bedeni ve zamanın kaçınılmaz boğuculuğu arasında bir bariyer oluşturabilmek için tasarlanmıştı. Ama ben bu hücreye sıkışıp kalmıştım, yapacak hiçbir şey yoktu ya da en azından beni birkaç dakikadan fazla meşgul edebilecek hiçbir şey yoktu ve zamanın sonsuz kucağı bana doğru geliyordu. Güçlü, yenilmez, her şeyi bilen, hissiz, istekleri dinlemeyen, üzüntülerinize önem vermeyen, kendini her boşluğa dolduran, boğan, parçalayan, üstünüze şiddetle çöken ki üstünüzde katı ağırlığını hissettiren, acımasız bambudan yapılmış ve

insanın tırnaklarını delip geçen bir ok. Buna direnebilecek hiçbir şey yoktu. Bu yavaş bir ölümdü. Babam aklıma geldi ve sıcak gözyaşları gözlerimde toplandı.

Babam ölümünden önceki günlerde tıpkı benim hücrem gibi bir hastane odasında kalmıştı – sıkışık, karanlık ve nemli, bir sıçan derisi gibi olan zemininin hiçliğin kokusunu yaydığı bir yer. Bir noktada, bir süredir içinde olduğu komadan sessizce uyanmış ve elimi tutmuştu.

“Orada duvarın yanında oturan beyaz elbiseli bir genç adam görüyorum. Sanırım onu tanıyorum ama aynı zamanda tanımıyorum. Basit bir elma yiyor. Veya basitçe sadece bir elma yiyor. Çiğneme sesini duyabiliyor musun? Sırtını duvara yaslayarak oturuyor, gözleri kapalı, yediği meyveye odaklanmış. Asla bitiremeyecek. Ayağa kalkmak için doğru ânı bekliyor. Elma çekirdeklerini yere atıp üzerlerine basacak. Bekliyor ama ne için olduğunu bilmiyorsun.

“O, ölüm meleğidir,” diye devam etti. “Size ölümün ani bir ışık ya da ünlem işareti olmadığını söylemeye geldi. Şiddet dolu bir anda aniden gelmez. Bu bir süreçtir. Organlarınızda teker teker işlev bozukluğu başlar, tıpkı soğutulan bir şişe su gibi. Bu acı verici bir ânı beklemekle ilgili değildir. Çocuğum, gerçekten istediğim şey birinin yanıma uzanıp benimle birlikte ölmesi. Ama bu hayatta nadiren olur. Sadece siz sağlıklı, büyüyen insanları görüyorum. Kaşlarını çattın ve ağladın ama kemiklerinde hâlâ enerji var. Vücutlarınız bahar yağmurlarından sonra çıkan tomurcuklar gibi. Ben çok uzun zaman önce tükenmiştim. Sen sadece bu gerçeği güçlendirmek için geldin. Beni bu hücreye kapattın ama sen dışarıda çocuklar gibi koşuyorsun.

Kahkahaların beni sıkıştıran bir metal ağırlık gibi. Senden utanıyorum. Aramızda öyle bir mesafe var ki. Ya siktir olup git ya da bir silah al ve beni vur.”

Babam içini çekti, şiirsel bir monolog için yaptığı korkunç girişim bitmişti ve sonunda iğrenç bir şekilde beni yanından uzaklaştırdı. Her şeyin ne kadar adaletsiz olduğunu düşünerek ayrıldım. Doğar, yaşlanır, hastalanır ve ölürsün. Ah, insanlık! Bu rezillikten başka bir şey değildir. Her şey. Ama annem içeri girer girmez babam ona sarılıp ağlamıştı. Annem onu rahatlatmak için hiçbir şey söylememişti.

Hücremin dışındaki hayata ayak uydurmaya çalışıyordum. Zeminden parmağımla aldığım tozla duvara geçen günleri işaretliyordum. Ama çok geçmeden vazgeçtim. Ne olursa olsun ölecektim, bunun ne anlamı vardı ki? Zaman ilkel bir kaosa dönüştü, bütün günler tek ve aynı günmüş gibi hissettirmeye başladı ve sonsuza kadar devam ediyor gibiydi (tıpkı cam kırıkları gibi sayılmaları imkânsızdı). Bazen gecenin gelmesini hiç istemedim ve bazen de hemen gelmesini istedim. Rüyalarım daha canlı hale geldi. Bir keresinde kendimi yatakta hayal etmiştim. Kalkmaya, birini ziyarete gitmek istiyordum ama felç olmuşum. Bu kişi dünyada değer verdiğim ve benim için aynı şeyleri hissedenden tek insandı. Aramızda hiçbir kızgınlık hissi yoktu. Yüzünü göremedim, bir adı da yoktu. Tanıdığım herkesi aklımdan geçirdim ama aralarında böyle biri yoktu. Ama bulutlara, dallara ve gökyüzüne doğru yükseldiği o anda onu dünyada tanıdığım herkesten daha iyi tanıdığımı hissettim. Silkelendi ve üzerinden su damlaları yağdı.

“Seni hayal ettim ve işte buradayım,” dedi.

“Kimsin sen?”

“Ben rüyalarındaki kişiyim.”

“Öyleyse ben kimim?”

“Sen benim rüyalarımındaki kişisin.”

“Burada, Dünya’da mısın?”

“Hayır.”

“Ya ben?”

“Sen de değilsin.”

“Ama elimi çimdiklediğinde bunu hissettim.”

“Biz yokuz.”

“Ölmek istiyorum.”

“Öldüğünü hayal ettim. Ama yaşadığını da hayal edebilirim.”

“O zaman yaşadığımı hayal et.”

“Bu bir fark yaratmaz.”

Uyandım ve çok neşeli hissettim. Bir romandaki bir karakter olduğumu hayal etmeye başladım. Lambanın ışığında oturan kambur bir yazar gördüm. Daha fazla detay eklemeden önce adımı beyaz bir kâğıda yazdı: Giysilerim, yaşadığım yer, okulum ve arkadaşlarım, genel kişilik özelliklerim, hayat hikâyem, bana ne olacağı. Ve ben de onun hayatını özetledim. Zihnim ne zaman hızlansa onu yavaşlatmaya çalıştım. Her şeyi ben planladım, yazarken dinlediği şarkılara kadar. Koleksiyonundan on veya daha fazla parça seçti ve en son hoparlöründen “Silver Springs” şarkısının sesi gelene kadar. Bu onun yazım ritmini bulduğu andı. Birkaç cümle yazdı ancak pek akıcı değildi. Bu yüzden yüksek sesle okudu. Ufacık bir sorun olduğunda

aniden acımasız bir despota dönüşüyordu. Sadece bunun çok acımasızca olduğunu hissettiğinde durdu.

“Bu kadar yeter. Kendini affetmeyi öğrenmelisin.”

Bu ona devam etmesi için cesaret verdi. İlham niha-yet gelmişti, ama tam kendini yaratıcılık alevlerine atmak üzereyken, telefonu çaldı. Bir arkadaş. Arkadaşını başından savmak için bazı bahaneler uydurmuş ama hiçbir işe yaramamıştı. Telaşla içini çekti ve sonra arkadaşıyla buluşmaya gitti. En sonunda kaçabileceği an gelinceye kadar ilgili davranmaya çalıştı. Ama ilham onu çıplak bırakarak kaçmıştı. Saatlerce oturdu, onu yakalamaya ve geri getirmeye çalıştı, sadece küçük bir parçasını, ama hiçbir şey olmadı. Kafasını ellerinin arasına alıp ağlamaya çalıştı, pişmanlığı bir deniz kadar derindi. Kâğıt üzerinde benimle konuştu.

“İş enerjimi emiyor ve aklımı yok ediyor. Ama ona sahiptim, tam o anda, bir anlığına ona sahiptim. Sonra arkadaşım onu benden çaldı. Neden bana temiz bir gün vermiyorsun? Neden?”

“Hayatının yarısını zaten bana verdin. Neden beni öldürmek için bu kadar isteklisin?” dedim ona.

“Ölüm, biraz daha uzun yaşamanın tek yolu.”

“Bu durumda, seni öldüreceğim. Daha önce de öldürdüm.”

“Hayır. Beni öldürsen de ihanet etmeyeceğim.”

Yanaklarını emdi ve burun deliklerinden nefesini verdi. Hayatımda bu kadar eğlendirici bir şey görmemiştim. Kafasını okşadım ve uçup gittim.

Bu mücadelede çok zaman harcadım. Bazen başka bir boyuttaki bir adama şekil verdim; yıllardır uyuyordu. Bizi

o yaratmıştı. Cinselliği, yarattığı üreme düzenini reddetmenin bir yolu olarak kullanmaya çalıştım ama sonra cinselliğin hayallerden geldiğini anladım. İnsanlar seks yapar dedi, gerçekten de öyleydi. Bazen kafamda insanların çoktan yok olmuş olduğu modern toplumun bir seraptan öte bir şey olmadığı bir dünya gördüm, bu bir aynanın yansımasıydı ve Song veya Ming hanedanları zamanında yaşamış bir cadı tarafından yaratılmıştı. Bazen ölçeği küçülttüm. Sadece on bin farklı kişiden biri olmuştum. Onları her yerde, rıhtımda, marangozlar olarak kayıtsız hayatlar yaşarken ya da Sao Paulo'ya giden uçaklara binerken ya da cellatların gelmesi için kalabalıklar içinde beklerken gördüm. Gelecekteki torunumun beni helikopteriyle Shaws-hank Hapishanesi'nden alıp götürdüğünü hayal ettiğim zamanlar oldu; eğer beni götürmezse, gelecekte var olmayacağını söylüyordu.

“Aslında, sadece spermine ihtiyacım var.”

Gündüz ve gece öylece uzandım, kendi karmaşık çizimlerimin içinde yaşıyordum ve öyle heyecanlıydım ki yemeyi ve içmeyi unutmuştum. Biri gelip bana serbest bırakılacağımı söyleseydi rahatsız edildiğim için kızabilirdim. Böyle bir huzuru başka nerede bulabilirdim ki? Çalışma zorunluluğu olmayan, ücretsiz yiyecek ve içecek verilen bir hayat? Burası insanlığı ve evreni düşünmek için en iyi yerdi. Geceler boyunca süren uykusuzluktan sonra başım ağrıyor ve ağlamaya başlıyordum. Suçu işlemeden önce hapsedilme ihtimalini göz önünde bulundurmadığım için pişmanlık duymaya başladım. Kendimi başkalarına

adayıp sağlıklı ve zararsız bir hayat yaşıyabilirdim. Ama bazı yönlerden bu kendini beğenmişlik, yakında öleceğimi bilmenin bir ürünüydü. Gidecek hiçbir yerim yoktu.

Gardiyan sonunda bana acıdı ve bir gazete verdi. Aslında bana tam bir sayfa verecekti ama kısa bir süre sonra onu geri aldı ve avucum büyüklüğünde bir parça kopardı. Tamamı yerine bunu alabilirdim. Güldü ve mutlu şekilde ayrıldı. Ama yeterince büyüktü. Manşette parlak bir hikâye vardı: BİRLİKTE PATLAYABİLİRİZ.

Bir gün, Tom deposunda benzin olup olmadığını öğrenmek için bir kibrit yaktı. Evet.

Kafamda Tom'un antik maymun-akrabaları hakkında bir aile efsanesi icat etmeye başladım. Gardiyana teşekkür ettim. Bana sürekli en tatlı suyun aktığı bir kaynak vermişti.

DURUŞMA

Bazen kendi kendime beni kim özleyecek diye soruyordum. Ve sanırım tek olası cevap annemdi. Hapishanede beni ziyaret edeceğini düşünmüştüm ama çok uzun zaman bekledikten sonra yeniden evlendiğini, taşındığını ve beni unuttuğunu düşündüm. Sonra bir gün gardiyanlardan biri bana onun geldiğini söyledi. Onu görmek istemediğimi söyledim, ama bana temiz hava almanın iyi olacağını söyledi ve oraya götürüldüm.

Ziyaretçi odasının yüksek, tonozlu bir tavanı vardı. Ziyaretçiler ve mahkûmlar uzun, kalın bir cam parçasıyla birbirlerinden ayrılmıştı. Odanın karşı ucunda büyük bir kapı açıldı ve akın akın özgür insanlar içeri aktı, tıpkı bir buzul gibi. Annem, “Hayır, hayır, bana vurma,” der gibi,

elleri kalçalarının arkasında, başını sallayarak aptal bir şekilde sendeledi. Onu gerçekten görmek istemiyordum.

Beni gördü ve oturdu, dizlerinin üzerine yarım yenmiş bir çörek bulunan plastik bir poşet yerleştirdi. Kafasını eğdi ve hiçbir şey söylemedi, sanki o suçluydu, ben değil. Onu küçümseyerek dudak büktüm. Burası bir tren istasyonunun bekleme salonu gibiydi, gürültü yükseliyor, patlıyor, sürükleniyor ve sonra toplu bir uğultuya dönüşüyordu. Annem neredeyse birkaç kez konuştu.

“Haydi, bir şey söyle.”

Şiddetle titriyor, bana bakıyordu.

“Burada neler yaptığını anlatmayacak mısın?” Avuçlarını açtı, kafasını salladı ve ağlamaya başladı. Elleri nasırlı, sert ve kirliydi, tıpkı yabancı otlarla kaplı bir taş gibi.

“Tütsü yakıp dua ediyorum.”

“Ne için?”

Cevap vermedi, ama eliyle gözlerini sildi. “Bu hijyenik değil,” dedim.

Eşarbını çekti ve o zaman saçlarının ne kadar beyazlamış olduğunu gördüm. Onu son gördüğümde, tek bir beyaz saç bile yoktu.

“Ne oldu?”

“Bir sabah uyandım ve böyleydi.”

Bu şimdiye kadar paylaştığımız en samimi andı.

Konuşmamızın küçük deliklerinden parmaklarımı sokmaya çalıştım ama yapamadım.

“Kendine iyi bak anne. Bir koca bul. Yemeklerini düzgün ye.”

Sadece başını salladı. Gardiyan yaklaştı ve annem aniden bir şeyin farkına vardı.

“Dediklerini yap. Ve onlara her şeyi anlat.”

Daha sonra onu uzaklaştırdılar. Ya da o onları uzaklaştırdı. Yarı yenmiş çöreğiyle birlikte gitmişti. Öylece. O gerçek bir anne değildi.

Mahkeme iddianamenin bir kopyasını gönderdiğinde ancak dört aydır hapiste olduğumu fark ettim.

“Eğer kendiniz bir avukat tayin etmezseniz size bir avukat vereceğiz,” dediler.

“Ya istemezsem?”

“Çoğu insan bir tane ister.”

“Tamam,” dedim.

Sunmak istediğim herhangi bir kanıt ya da tanığım var mı diye sordular. Hayır dedim. Çok geçmeden avukat geldi ve aynı soruyu sordu. Konuşmamız sırasında sürekli telefonunu cevapladı ve uzun süre kalmadı.

Duruşma günü geldiğinde beni kelepçelediler ve başka bir hücreye götürdüler. Sanki havada uçuyormuş gibi ayaklarımı çok hafif hissediyordum. Metal kapının üzerine siyah karakterlerle büyük bir işaret asılıydı ve kapının üzerinde bir pencere vardı. Duvarlar grimsi beyaz tuğlalardan yapılmıştı. Dışarıdaki bahçede kavaklar vardı, hemen orada elinde bir makineli tüfek taşıyan gardiyan duruyordu. Bu manzaraya baktım, sabah ışığının seli ve göğün mavisi parçalanmış bir vazo gibi görünüyordu. Bu o manzaranın en güzel ânı olmalıydı.

Annem uzaktaki ağaçların arkasına saklanıyordu. Ara sıra baktığını görebiliyordum. Araba geçerken ona bağırdım: “Anne! Anne!” Beni duyamadı. Ama onun korkmuş halini gördüm. Korku gözlerindeydi, onu eziyordu. Uzuvarımın kopmasını izlemek gibiydi.

Mahkemede iki polis beni küçük bir odaya götürdü ve oturmamı söyledi. Yutkundum. Mahkeme salonu yan tarafta olmalıydı çünkü ayak seslerini duyabiliyordum. Sonra birisi mahkeme kurallarını okumaya başladı ve savcı, savunma avukatı, yargıç ve adli memurların yerlerine oturmasını söyledi.

Yargıç tokmağını vurdu. “Sanığı getirin.”

Metal kapı açıldı ve bir memur beni kolumdan tuttu. Bir yıldırım düşer gibi anons edildim. Memnuniyetsizliğimi göstermek için ayağa kalktım ve kelepçelerimi salladım. Avukatım kelepçelerin çıkarılmasını istedi ama savcı mahkemeye tehlike oluşturduğumu savunarak şiddetle itiraz etti.

İzleyici bölümünde ondan az kişi oturuyordu, çoğu meraklı seyircilerdi. Bir kadın zehirli bakışlarıyla bana baktı. Siyah bir elbise ve omuzlarının üzerine örtülü özenli desenleri olan bir şal almıştı. Koluna siyah bir kurdele bağlamıştı. İnce uzun bir kargaya benziyordu. Derisi, kuru erişte gibi yüzünün etrafından sarkmıştı. Dudaklarını büzdü ve burun delikleri kapağını açmaya hazır bir su ısıtıcısı gibi parladı. Böyle çirkin bir kadının Kong Jie’yi nasıl doğurduğunu merak ediyordum ama Qian Zhongshu’nun yazdığı gibi: “Yumurtayı sevmiş olman, tavuğu aramaya gitmenin akıllıca olduğu anlamına gelmez.” Duruşma başlamadan önce yargıç, ismim, doğum tarihim, etnik kökenim, önceki sabıka kaydım, iddianamenin elime geçtiği tarih gibi bir dizi anlamsız soru sordu. Sonunda kurbanın mahremiyetine saygı göstermek için kapalı bir duruşma olacağını açıkladı. Zaten öldü diye düşündüm, ne mahremiyeti? Daha sonra

bir isim listesi okudu ve isimleri söylenenler ayağa kalkıp başını salladı. Daha sonra haklarımı okudu ve mahkemeden çıkarılmasını istediğim biri olup olmadığını sordu.

“Evet, herkes,” dedim.

“Ne sebeple?”

Aklıma hiçbir şey gelmedi. “İyi, bırakın kalsınlar.” Daha sonra savcı, prosedür gereği iddianameyi yüksek sesle okudu. Etkiyi artırmak için belirli kelimeleri vurgulayarak okuyordu. Ama her şey göz önüne alındığında, düzenli bir şekilde çalıştığı görülebiliyordu. Sonra Kong Jie’nin annesi sivil bir iddianame okudu. Elleri titredi ve birçok hata yaptı. Benden üç yüz yirmi bin yuan tazminat ödememi istedi.

Para istemek biraz ikiyüzlü görünüyordu, sanki kızının ölümünden para kazanmaya çalışıyordu. Bu onun adalet çağrılarını bulanıklaştırıyordu. O da bunun farkında gibi görünüyordu ve sonra ekledi: “Seni iflas ettirmek istiyorum, hepsi bu. Bir kuruş bile almayacağım. Hepsini vereceğim.”

Beni iflas ettirmek mi?

Yargıç cevabımı istedi.

“Cevap vermek zorunda mıyım?”

“İddianamelere cevabınız nedir?”

“Bir cevabım yok. Hepsi doğru.”

Avukatım, neden kendimi savunmadığımı soracakmış gibi masasına dokundu, ama hiçbir şey söylemedi. Hâkim daha sonra savcıya başlaması için işaret verdi.

Bazı temel gerçekleri doğrulayarak başladı. Sonra, “Başka sorum yok, her şey çok açık görünüyor,” dedi.

Yargıç yanlılıkla Kong Jie’nin annesiyle göz göze geldi ve kadın bunu ayağa kalkma izni olarak algıladı.

“Kızımı neden öldürdün?”

Başımı dik tuttum ve hiçbir şey söylemedim.

Titriyordu, sesi bir metal levhaya vuran sert rüzgâr gibiydi. Sonra inledi ve geri oturdu. Tuhaf bir sessizlik mahkemeyi doldurdu ve üniformalılar birbirlerine bir şeyler fısıldadılar.

Birinin sessizliği bozması gerekiyordu, ben de elimi kaldırdım. Avukat sonunda benim tarafımda olduğunu hatırladı ve konuşmama izin vermesi için yargıca işaret etti.

“Oturabilir miyim?”

Sorum izleyici bölümündekileri rahatsız etmişti, sanki bu soruyu sormak benim en büyük günahımmış gibi. Yargıç tokmağını vurdu ama cevap vermedi. Bunun evet olup olmadığından emin değildim, ama sonra düşündüm ki, zaten beni öldüreceklerdi, bu yüzden oturdum. Ama kimse umursamadı, çünkü savcı adli tabibi çağırmakla meşguldü. Yaşlıydı ve beyaz bir palto giymişti. Bedeni ölü ağaç köklerini çağırıyordu. Klinik olarak değerlendirmesinden, Kong Jie’nin kaç bıçak yarası aldığı, akut kan kaybı travmasından öldüğü gibi ayrıntıları anlatması gerekirdi. Ama gözyaşları içinde anlatmaya devam etti. Her şey kanla kaplıydı, zemin, duvarlar, kapı, pencere. Korkunçtu. Özellikle de onu çamaşır makinesine koyduğum kısmı. “Önce başı. Kan çamaşır makinesini yarıya kadar doldurmuştu.” Kong Jie’nin annesi gözyaşlarını silerek ve başını sallayarak dinliyordu. Bu noktada onun bayıldığını gördüm.

Sabahki işlemler orada bitti. Öğleden sonra, insanlar Kong Jie’nin annesinin mahkeme salonuna girmesini engellemeye çalıştı ama o içeri girip tekrar yerine oturdu.

Gözlerinden nefret saçarak beni izliyordu. Aniden bana tükürdü. Ben de ona tükürdüm.

Öğleden sonra çağrılan ilk tanık davadan sorumlu olan polisti.

“Olay yerine ne zaman vardınız?”

“Ertesi sabah.”

Kong Jie'nin annesi ayağa kalktı ve “Telefon ne zaman geldi?” diye sordu.

“Emin değilim.”

“Ama ben eminim. Bir akşam önce kaybolduğunu bildirdim.” Tokmağın sesi mahkeme salonunda yankılandı ama o yüksek sesle konuşmaya devam etti.

“Mahkemeye bunu söylemeliyim. Aynı akşam saat altıda onları aradım ama kaybolduğunu bildirmeden önce yirmi dört saat beklememi söylediler. ‘Vakaların yüzde doksan dokuzu ertesi sabah çözülür,’ dediler. Onlara dedim ki, ‘Kızım iyi bir evlattır, asla kaçmaz.’ ‘Bitti mi?’ dediler bana. ‘Her gün kaç davayla ilgilenmemiz gerektiğini biliyor musunuz? Kaç polis memurumuz var biliyor musunuz? Zamanımızı boşa harcıyorsunuz.’ Böyle dememiş miydiniz? Sonra dediniz ki, ‘Aramaya cevap vermek istemediğimizden değil, kanun böyle. Kanunda ne yazıyorsa biz onu yapıyoruz.’”

Burnunu koluna sildi ve devam etti.

“Burada bulunan hanımlara ve beyefendilere böyle bir yasa var mı diye sormak istiyorum? Uzman olan sizsiniz. Söyleyin bana: Böyle bir yasa var mı?”

Yargıç, savcıya devam etmesi için işaret etti. Ama kadın araya girdi.

“Size güvenmiştim. Ama hukuk fakóltesine gittim ve onlara sordum. Oradaki hocalar sizden çok daha iyi. Profesörlerden biri kızımın sınıf arkadaşlarını aramama yardım etti. Su adında bir çocuk vardı. Kızımı severdi. Telefonu kapalıydı. Geceyi onu aramakla geçirdik ama ertesi gün onu bulduğumuzda güneş doğuyordu. O. Kızımın katili.” Beni işaret ediyordu. “Yengesi o sabah eve geldi ve kanı görür görmez polisi aradı. Ama o çoktan ölmüştü.”

Az önce söylediğı şeyin gerçekliğinden şaşkına dönmüştü, sanki bu korkunç haberi ilk kez duyuyordu. Ağlamaya başladı. İnsanlar, akrabaları kadını yerine oturtana kadar ne yapacaklarını bilmeden etraflarına baktılar. Ama çığlık atmaya başladı.

“Bu iş bitmedi! Asla pes etmeyeceğim! Belediye başkasına yazacağım! Adalet yerine gelmeli!”

Yargıç tokmağını vurdu. Bu sahne beni şok etmişti, sanki hata benim değil de polisindi. Kızgındım, hatta ayağa kalkıp onlara bağırmayı bile düşündüm. Savcı, polisin hızlı ve kasvetli bir çıkış yapabilmesi için sorgusuna umutsuzca devam etti. Avukatımın ona soru sormaya niyeti yoktu.

Yengemin çağrılması gerekiyordu ama onun yerine savcı onun ifadesinin dökümünü okudu. Sonra askeri akademiden iki muhafız geldi. Yanakları kabarık ve kırmızıydı ama beni görür görmez gözleri kurtlarıinki gibi buz kesti. Kızgınlardı. Nereden bilebilirlerdi ki? “Sizin işiniz etrafi gözlemek değil mi, öylece ayakta durup bekliyor musunuz yoksa?” Başlarındaki adam masaya vurarak kükredi.

İlk nöbetçi yerleşkeye giren bir kız gördüğünü kabul etti ama ikinci nöbetçi emin değildi.

“Saat üçte nöbet değiştiriyorsunuz, doğru mu?”

“Doğru.”

Savcı, beni işaret ederek, “Bunun önceden planlanmış bir cinayet olduğuna inanıyorum,” dedi.

“Öyle olmadığını hiç söylemedim ki,” dedim ve ayağa kalktım.

Avukatım beni susturdu ve gözlerindeki o acı dolu ama sahte ifadeyle yerine oturdu.

Celse sustalı ve diğer kanıt parçalarının belirlenmesiyle sona erdi. Polisler beni uzaklaştırırken, Kong Jie’nin annesi koştu ve yüzümü tırmaladı. Akrabaları da onun arkasından bana saldırdı. Memur karşılık vermemem için beni kolumdan tuttu ve sürükledi. Uzaklaşırken baktım, gözyaşlarına boğulmadan önce Kong Jie’nin annesinin yaramaz bir çocuk gibi bir yerleri tekmelediğini gördüm.

“Kızım, kızım!”

Herkes ona yardım etmeye çalışıyordu ama bu öfkesini daha da artırıyordu.

Bir ritüel gibiydi. Belki de gerçek bir anne olduğunu kanıtlamak için böyle bir gösteri yapması gerektiğini düşünmüştür. Ama bunun gerçek bir acı olmadığını biliyordum. Gerçek acı, kızının fotoğraflarına bakarken tek başına harcadığı anlarda ortaya çıkar. O zaman bile, keder gözyaşlarına neden olmaz, sanki insanın organları içinden çekilmiş gibi boş bir his olur.

Duruşma birkaç gün içinde sona erdi. Avukatım davanın hukuki ve teknik bir mesele olarak ele alınması gerektiğini savunurken, savcı benim kaçmaya çalıştığım birinci dereceden bir cinayet olduğunu iddia etti. Basit

bir mantıktı. Yargıç kabul etti. Ekleyecek bir şeyim olup olmadığını sordu, ben de hayır dedim.

Birkaç gün sonra tekrar mahkemeye çıkarıldım. Güzel şekilde ayarlanmış sesiyle kararını okurken herkes yargıcı dinliyordu. Hiç tanımadığım kelimelerin içinde yüzüyordum; söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştım. Tam da düşündüğüm gibi bir sonuca doğru ilerliyorduk, parmağını yaladı ve sayfayı çevirdi.

“Sadece son cümleyi okuyun,” dedim.

Durdu ve gözlükleri burnundan aşağı kaydı. Yanımda duran polis bacağımı tekmeledi.

Son olarak, yargıç karara geldi: Sanık birinci derece cinayetten suçludur.

Hüküm: İdam cezası.

Vücuda zarar verme, 10 yıl hapis cezası.

Tecavüz, 8 yıl.

Bacağında bir tekme daha hissettiğim sırada yargıç kararı okumayı bitirmişti. Acı içinde eğildim.

En azından her şey bitmişti. Ama sonra tekrar okumaya başladı. Şimdi kurbanın ailesinin açtığı davaya geçmiştik. Mahkeme ekonomik durumumu hesaba kattı ve tazminat ödeyemeyeceğime karar verdi, bu yüzden dava kabul edilmedi.

Arkamda birisi yere düşmüştü. Bu durumda mahkeme benim yerime onu yargılamıştı. Birçok açıdan kızını öldürdüğüm için pişmanlık duyuyordum ama eğer şu ikiyüzlü topluma karşı bu kadar dayanılmaz bir cinayet işlememiş olsaydım, bunun ne anlamı olurdu?

TEMYİZ

İki gün sonra annem geldi. Hâlâ insanlardan kaçıyordu ve ona rastladıklarında “Oğlum da yakında ölecek,” diyor-du. “Kimseye hiçbir şey borçlu değilim.”

Bana baktı ve önüme farklı içecekler ve büyük bir paket kızarmış tavuk kanadı koydu.

“Oğlum, haklıydın. Eğer yiyip içmezsen para kazanmanın bir anlamı yok.” Ama aramızda bir perde vardı. Bir gardiyana sanki garsona işaret eder gibi, “Bunlar oğlum için,” dedi.

“Korkarım tüm hediyelerin kaydedilmesi gerekiyor.”

“O halde lütfen bunları benim için kaydedin.”

“Bunu kendiniz yapmalısınız.”

Memnuniyetsiz şekilde hepsini çantasına geri koydu. “Oğlum, annen ne istersen sana getirecek. Sen yoksan pa-ranın da bir değeri yok.”

“Sakla paranı. Yeni bir aile kurmak için ihtiyacın olacak.”

Evet, zalimce davranıyordum, ama başka ne diyebilirdim ki? Annem gözyaşlarına boğulmuştu. Onu ilk defa böyle ağlarken gördüm.

Kafasını eğdi ve “Annen seni buradan çıkaracak,” dedi.

“İmkânsız.”

“Buna inanmıyorum.”

Hiçbir şey söylemedim. Bir ay gibi kısa bir süre içinde inatçı bir öküze dönüşecekti. Belki de hayatında ilk defa uğruna savaşmaya değer bir şeyi vardı.

“Bekle,” dedi, çantasını aldı ve ziyaretçi odasından çıktı. Elli metre sonra durdu, arkasını döndü ve bağırdı: “Çok kilo vermişsin.”

Annem iki gün sonra kel bir avukatla geri döndü.

“Ben anlamıyorum, ama bunu oğluma açıklayabilirsin.”

“Mesele şu, evlat. Senin adına Yüksek Mahkeme’ye başvurmak istiyoruz. Ama senin rızana ihtiyacımız var.”

“Başvurmayacağım.”

“Ama bu senin hakkın. Neden yapmayasın?”

“Biliyorum.”

“Benim adım Li, herkes beni tanır. Bay Li’nin üç adamı idam cezasından kurtardığını da bilirler.”

“Biliyorum, ama gerek yok.”

Annem cama vurdu, önce elleriyle sonra da kafasıyla. Gözlerini, burnunu ve dişlerini izledim.

“Biraz işbirliği yap,” diye uludu.

“Tamam,” dedim başımı sallayarak.

Ama hücreme geri döndüğümde pişmanlık duymaya başladım. Denize intihar etmeye giderken sahilde eski bir

arkadaşıyla karşılaşan ve sohbete dalan bir roman kahramanı gibiydim.

Anneme ölmek istediğimi söyleyemedim.

O andan itibaren annem ile avukat gelip gittiler, kibarlık yapamayacak kadar meşguldüler. Ben imparatorum ve onlar da sadık bakanlarımdı. Bir gün avukat, beş yıl önce tarihli A — Eyalet Halk Hastanesi’nden alınmış resmi bir belgeyle geldi. Bu belgede kafama aldığım bir darbenin yan etkileri, baş ağrısı, histeri ve nevroz belirtileri tarif ediliyordu. Onlara bunların hiç yaşanmadığını söyledim.

“Bu bir doktordan,” dedi avukat ve doktorla yapılmış görüşmeyi çıkarıp gösterdi:

Soru: Bu tıbbi kaydı sen mi yazdın?

Cevap: Evet.

Soru: Kanıt?

Cevap: Bu benim imzam.

“Halk Hastanesi’ne hiç gitmedim,” dedim.

Tezgâha vurdu, bıkmıştı. Anlamıştım.

“Beni çok iyi dinle. Cevapların sadece evet veya hayır olmalı. O kadar.”

Her şeye evet diyebilirdim. Bana hikâyemi hatırlatmak için oradaydı.

Memnun görünüyordu, ama gitmeden önce bir kez daha sordu: “Bana neden hastaneye yatırıldığını söyleyebilir misin?”

Ne diyeceğimi bilemedim. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

“Yılbaşı tatilinde gece pazarında yürürken birisi kafana tuğlayla vurdu.”

“Doğru.”

“Yaralarını hatırlamalısın.”

Burada ölümle kumar oynuyorduk. Bir mucize olacağına dair hiçbir yanılsama içinde değildim ancak avukatım “kaçış” için 5 potansiyeli zorlamak istiyordu. İdam cezasının en düşük olasılık olduğuna beni ikna etmeye çalışıyordu.

1. Adli değerlendirme.
2. Sorumlulukların bir kısmını topluma yıkmak.
3. Doğum tarihi değişikliği.
4. Aslında tecavüz etme niyeti yoktu.
5. Teslim olmam üzerinden bir hoşgörü başvurusu.

“Ama teslim olmadım,” dedim.

“Evet teslim oldun,” diye yanıtladı. “Gönüllü olarak polise teslim oldun. Tutuklanmadan önce üç ayrı 100 yuan banknotu üzerine üç seçenek içeren notlar yazdın. Bunlardan biri de teslim olmaktı. Bu da demek oluyor teslim olma niyetin vardı. Ayrıca okulundaki sınıf başkanı Li Yong’u aradın ve nerede olduğunu söyledin. Senin yaşındaki bir çocuk için sınıf başkanı en yüksek otoritedir. Bu pişman olduğunu gösterir.”

“Kaçmaktan bıkmıştım.”

“Bu da teslim olmak anlamına gelir.”

Annem birkaç gün sonra geldi. Heyecanla el sallıyordu. Herhangi biri onun serbest bırakılmamı sağlayacak bir resmi yazıya sahip olduğunu düşünebilirdi.

“Annene teşekkür etmelisin,” dedi avukat. “Bu kadar sebat hiç görmemiştim.”

“Ne oldu?” dedim.

“Kong Jie’nin annesi merhamet dilekçesi vermeyi kabul etti,” dedi.

“Nasıl olur?” dedim.

“Annen ona yedi yüz bin teklif etti,” dedi.

“Parayı nereden buldu?” dedim.

“Birikimlerim var. Dükkânı ve evi sattım. Parayı toparlamaya yetti,” dedi.

“Annen 20 bin yuan borç aldı,” dedi.

“Verdiniz mi?” diye sordum.

“Hepsini değil. İlk taksit Kong Jie’nin amcasında. O hâlâ kişisel olarak söz vermedi,” dedi.

“Nasıl söz verebilir ki? Kızını öldürdüm. Neden bana merhamet etsin ki,” dedim.

Annem, “İlk başta kabul etmedi,” dedi. “Ama ona dedim ki, ‘Ben bekâr bir anneyim, sen de öylesin. İkimizin de tek çocuğu var. Oğlumun ölümü kızını geri getirecek mi? Yapabilseydim kızın için oğlumun canını feda ederdim ama bu mümkün değil. Yaşamasına izin veremez misin, çünkü ikimiz de bu dünyada yalnızız.’”

Avukat sözü aldı: “Ona dedim ki, ‘Bir kız çocuğunu büyütmek hiç kolay değil. Bu bizim hatamız, hiç şüphe yok. Ama artık yapacak bir şey yok. Pozitif yönleri bakmalıyız. Bu, bugünlerde nadiren görülen ahlaki bir maneviyat gösterme şansı. Onun adına merhamet dile ve iki hayat kurtarmış ol. Bu kadının ve oğlunun. Sana borçlarını ödemek için ellerinden geleni yapacaklar. Yani telafi etmek için. Sonsuza dek sana borçlu olacaklar.’”

“Ve kabul mü etti?”

“Hayır, ilk başta anneni dövdürecek birini buldu,” dedi. Annen, bir rakam vermeleri için dizlerinin üzerine çöküp onlara yalvardı. Bayan Kong onu görmezden geldi. Ta ki akrabalarından biri artık dayanamayıp annene yardım etmeyi teklif edene kadar. Ama annen reddetti ve Bayan Kong onun yüzüne tükürdü.”

Annem başını eğdi. Avukat devam etti.

“Annen para önerdi. Üç yüz bin yeterli değildi, bu yüzden beş yüz dedi. Bunu reddettiklerinde yedi yüz oldu. Bir seferde on bin, yirmi bin. Ama tepki vermedi. Annen bayıldı. Bayan Kong, “Şimdi nasıl tepki vermemi bekliyorsun?” dedi.

“Kesin bir evet olup olmadığından emin değiliz,” dedi annem.

Avukat, “Bu kesin bir evet,” dedi. “Tek ihtiyacımız olan mahkemede pişman olduğunu söylemen.”

KARAR

Aylar sonra Yüksek Temyiz Mahkemesi ikinci duruşmayı aynı mahkeme salonunda gerçekleştirdi. Üçüncü bir duruşmanın olmayacağı gerçeği beni biraz rahatlattı. Labirentte kovalanmaktan bıkmıştım. Ben bendim işte, hayali bir karakter değildim. Zamanı bir kez daha sonsuz gibi hissettim, gözlerimin arasında büyüyen bir katarakt gibi. Savcının intihar yoluyla uygun bir cezadan kaçma girişimim olduğunu iddia ettiği gibi, bileğimi kemirmeye başlamıştım.

Onu tanıdım, savcıyı. Ama tabii ki o beni tanımıyordu. Omuzları dardı ve bir direk gibi uzundu. Bacak bacak üstüne atıp oturdu, kâğıtlarını karıştırarak davadaki en belirgin noktaları kendine hatırlatıyordu. Duruşma başlar

başlamaz, mahkemeyi ciddiye almadığını anladım. Ama yine de aptalca bir özgüveni vardı. Son dakikada bir hamle yapıp başarılı olacağını düşünüyordu. Geceyi içki içip kâğıt oynayarak, belki de kollarında bir kadınla geçirmiş olmalıydı. Kulakları karaoke sesleriyle doluydu.

Avukatım davamızı hazırladıktan sonra mahkemeden adli tabip raporunu sunmasını istedi. Bayan Doktor Sulu Göz tekrar mahkemeye getirildi. Avukatımın sorgulaması sayesinde kızın vücudunda sperm izi bulunmadığını itiraf etmek zorunda kalmıştı.

Adli tabip, “Bu, ona tecavüze niyetli olmadığı anlamına gelmez,” dedi.

Açıkça görülüyor ki bu yetersiz bir varsayımdı. Avukatım şöyle cevap verdi: “Şartlar göz önüne alındığında, müvekkilim kurbanı tecavüz etmek isteseydi, yapardı. Ve böyle bir hareketin izleri mutlaka kalırdı. Kurbanın kızlık zarı bozulmuş muydu?

Adli tabip, “Hayır,” diye cevap verdi.

“Ama ilk duruşmada sanık tecavüze teşebbüs ettiğini itiraf etti. Ve mahkemenin kararına göre de teşebbüs olmuştu,” dedi savcı.

“Mahkeme, itiraflardan ziyade delillere ağırlık vermeli-dir. 62 kiloluk genç bir adamın sadece 39 kilo ağırlığındaki savunmasız bir kıza tecavüz etmek istediğini hayal edin. Bu teşebbüsten neden vazgeçsin?”

“Yasa varsayımlara izin vermez. Bu sanığın meselesi.” Savcı aniden yaptığı hatanın farkına varmıştı.

Ayağa kalktım. “Ona asla tecavüz etmek istemedim ve teşebbüs de etmedim.”

Mahkeme salonu karıştı; itirafımı geri çekmiştim. Avukatım sessizce yerine oturdu. Kendinden son derece memnun olmalıydı.

“O zaman neden polis sorgulaması sırasında tecavüz teşebbüsünde bulunduğunuzu itiraf ettiniz?” diye araya girdi yargıç.

Cevap vermedim.

Savcı ayağa kalktı. “Sanığa kurbanı tecavüze niyetli olmadığını kanıtlamak için hangi kanıtları olduğunu sormak istiyorum.”

Aptalca bir soru sorduğu için kendini telaşlı hissediyordu. Avukatım, “İtiraz ediyorum,” diyerek araya girdi.

Kelepçeli elimi kaldırdım. “Kong Jie evime gelmeden kısa bir süre önce mastürbasyon yapmıştım. Bu nedenle onunla bir cinsel ilişki aklımdan bile geçmedi.”

“Elinizde bir kanıt var mı?” diye sordu savcı. “Hayır. Adli tabip raporunda yazılanların dışında bir şey yok.”

“Bu, düşünmediğini kanıtlamaz.”

“Üzgünüm, bunu düşünmüyordum. Düşünmüş olsaydım beni bunu yapmaktan alıkoyacak hiçbir şey yoktu.”

“Düşünmedin mi?” Savcı kendini kontrol edemiyordu.

“Düşündüm ama gerçekten yapmaya teşebbüs etmedim.”

“Neden?”

“Saflığı korumak için.”

“Saflık mı?”

“Sadece onu öldürmek istedim. Bunu kirli bir şeyle lekelemek istemedim.”

Avukatım sonunda araya girdi. “Bu, suçunun ahlaksız doğasına rağmen tamamen prensipsiz hareket etmediğini kanıtlıyor.”

Daha sonra dört yüz komşu, sınıf arkadaşları ve tanıdıkları tarafından imzalanan bir bildiriye okudu. Benim özümde dürüst bir insan olduğuma yemin etmişlerdi. Toplu olarak mahkemeyi müsamaha göstermeye çağırdılar.

Avukatım sırayla her ismi okumaya başladı, ama yargıç onu durdurdu. Titriyordu, sanki bu az sayıdaki kâğıt, oradaki insanlar için değersizdi. Annem ve avukat imzaları almak için bir sürü tatlı ve (içinde para bulunan) kırmızı zarflar kullanmış olmalıydılar. Avukatım muhtemelen arkadaşları ve akrabaları çağırmadan önce birkaç düzine imzayla başlamıştı.

Sonra yengemden bir açıklamaya sıra gelmişti. Kendi davranışlarından, şişirilmiş üstünlük duygusu, kaba ve keyfi tarzından bahsetti. Benim hâlâ genç bir çocuk olduğumu fark etmediğini ve bunu yaparken de bilinçsizce yok olmama katkıda bulunmuş olduğunu söyledi. Çalıp çalmayacağımı görmek için masaya elli kuruş bırakmaktan bana sadece yemek artıklarını vermeye yirmi kadar ayrımcı ve haksız muamele örneğini ortaya koydu.

Avukatım okumayı bitirdikten sonra yanıma geldi, yüzü buruştu, gözleri meşale gibi parladı, beni tanıımıyormuş gibiydi.

“Sorularıma dürüstçe cevap vermenizi istiyorum.”

“Tamam.”

“Yemin eder misiniz?”

“Yemin ederim.”

“Gerçekten yengeni öldürmek istiyor muydun?”

“Öyle denebilir.”

“Evet mi hayır mı?”

Sesimi yükselterek, “Evet,” dedim.

“İtiraz ediyorum. Bunlar yönlendirici sorular,” diye başladı savcı.

Yargıç avukatımı dikkatli olması konusunda uyardı. Ama zaten yoğun tutkulu bir gösterinin sancıları içindeydi. Ellerini cebine soktu ve tempoyu artırdı.

“Onu neden öldürdün?” diye sordu aniden.

“Bağnazlık yüzünden.”

“Bağnazlıkla neyi kastediyorsun?”

“Ben bir yabancıydım. Beni aşağıladılar, küçük gördüler. Bu her şeyi kapsayan bir şeydi. Ezici bağnazlık.”

“Peki, bu sana nasıl hissettirdi?”

“Zaten bir suçlu olduğumu. Her gün beni çırılçıplak soydular.”

“Bu ağlamak istemene neden oldu mu?”

Ona şaşkınlık içinde baktım. Gözleriyle bana konuşmaya devam etmemi işaret etti.

“Bu acı duyguyu bize daha açık bir şekilde anlatabilir misiniz?” diye devam etti.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden başımı eğdim ve hiçbir şey söylemedim. Belki de başımı salladım.

Bana bir delilmişim gibi işaret ederek, “Bakın,” dedi, “aşağılamayı kelimelere dökmek için çabalıyor.”

“Öyleyse yengeni neden öldürmedin?” diye aniden devam etti.

O buna değmez diye düşündüm.

“Onun kadar güçlü birini öldüremeyeceğin için.” Avukatım benim yerime cevap vermeye başlamıştı. “Sen de yengeni korkutmak için sınıf arkadaşını öldürmeyi seçtin.

Ona bir çocuk oyuncağı olmadığını göstermek için. Ondan intikam almak için çocukça bir yöntemdi.”

Savcı yerine otururken söylediklerini safsata olarak nitelendirdi. Yargıç tokmağını vurarak cevap verdi. Ama avukatım gösterisinin henüz daha ortalarındaydı. Ellerini arka ceplerine attı ve sonra mahkeme salonunda oturanlara doğru döndü. Her birine sırayla baktı. Hepsi uygun bir şekilde şaşkına döndüğünde, kalemini kaldırdı ve onları tek tek işaret etmeye başladı.

“Hepiniz suçlusunuz.” Devam etmeden önce durakladı. “Sınavlarında iyi olması için ona baskı yaptınız. Geldiği yer yüzünden onu küçük görüp aşağıladınız. Gözlerinizi çevirdiniz, onu görmezden geldiniz, ona bir yabancı gibi davrandınız ve ona köylü diye hakaret ettiniz. Sizin için o bir köleydi. Onu alt sınıfın bir parçası yaptınız. Ona özen göstermediniz. Aslında onun küçük güvenli dünyalarınıza bir yük olduğunu düşünüyordunuz. Bu hayatı hak ettiğini düşünüyorsunuz. Ve bu konuda hiç suçluluk duymuyorsunuz, haksız mıyım? Şimdi onu affedemezsiniz. Ama size bir şey sormama izin verin. Orada imparatorlar gibi görkemli bir şekilde oturma hakkını size kim verdi? Kendinizi iyi hissediyor musunuz?”

Neredeyse kendi sözleri yüzünden korkuyla titriyordu, yerine oturdu.

Ama savcı bunun altında kalmayacaktı. Ayağa kalktı.

“Size katılıyorum. Belki de yengesini ölüme mahkûm etmeliyiz? Ya da hepimizi, ne dersin? Hepimizi idam edin. Ve onu serbest bırakın. Kulağa hoş geliyor mu?”

“Evet.” Avukatım cevap verdi, sesi kısılmıştı. “Tamamen katılıyorum.”

“Ama ben aynı fikirde değilim. Çünkü durumun sizin anlattığınız gibi olduğunu sanmıyorum. Durum tamamen farklı. Eğer sanık sadece yengesini korkutmak isteseydi, kedisini ya da köpeğini falan öldürebilirdi. Başkasını karıştırmaya gerek yoktu. Amacını kanıtlamak için bir sınıf arkadaşını öldürmesi gerektiğine inandıysa, onu otuz yedi kez bıçaklaması gerekmezdi. Ve neden onu çamaşır makinesine koydu? Sizce neden böyle bir şey yaptı?”

Herkesin bunu düşünmesine zaman vermek için durakladı. Sonra uzun, kemikli parmağını bir silah gibi bana doğrulttu. Başımı eğdim. Titreyen parmak yine bana nişan aldı. Kaçamadım.

“Nefret!” diye bağırdı. “Saf Nefret. Kong Jie’ye olan nefreti yüzünden böyle acımasızca davrandı. İşte bu, tek açıklamadır.”

Ona çıkma teklif edip etmediğimi sordu. “Hayır,” dedim. “Seni reddetti mi?” diye tekrar sordu. “Hayır,” dedim. Cevaplarımdan memnundu. Sanki bu beni bir şekilde evet dememden daha çok suçlu yaptı. Daha sonra Freud, Jung, aşağılık kompleksi ve çirkin arzu teorileriyle kendi konuşmasına başladı. Birçok ünlüden alıntılar ezberlemişti. Sözleri tıkanığında notlarına bakıyordu. Ama her tıkanıklık yaygarayı daha da artırdı. Sandalyesine yığılarak konuşmasını bitirdi. Sanki ağır bir hastalığı varmış gibi.

Savcının ısrarı üzerine, yengem sonunda mahkemeye getirildi. Birkaç adım attı ve durdu. Sanki yargılanan olmuş gibiydi. Sonunda tanık kürsüsüne çıktı. Kafasını kaldırmıyordu. Kaşlarındaki terler parıldıyordu.

Savcı ondan suç mahallinde gördüklerini tekrarlamasını istedi. Sesi titreyerek anlatmaya başladı. Mahkeme salonunun onu korkuttuğunu söyleyebilirim, ama herkes bunun hafızasındaki dehşet sebebiyle olduğunu zannediyordu.

“Savunma makamı, sanığa haksız muamele etmenizin onu suç işlemeye ittiğini savundu. Buna cevabınız nedir?”

Yengem birden sarsıldı (yıkılmak üzere olan bir gökde-len gibi). “Bu doğru değil.”

Tek bir cümleyle ihanet etti. Annem ve avukatın onu söylemeye ikna ettiği her şeyi terk etti.

“Yani onun suç işlemesinin sebebi bu değil miydi?”

“Bunun benimle bir ilgisi yok.”

“Yeğeninize kötü muamele yaptınız mı?”

“Ben buna kötü muamele demezdim.”

“Peki ne derdiniz?”

“Daha insaflı olmalılar. Annesi ona göz kulak olmamı istedi. Benim sorumluluğumda olduğunu söyledi. Çalışmasını aksatmaması için kendi evimden bile taşındım. Benimle yaşarken en az beş kilo aldı. Sorun ona.”

Avukatım konuşmak için ayağa kalktı ama elimi kaldırdım. Yargıç konuşmamı istedi.

“Yenge, Yeşim taşı Buda’n n nerede?”

“Hangi yeşim taşı Buda?”

“Kasanın altına bantlanmış olan.”

“Benim yeşim taşı bir Buda’m yok.”

“Var. Sen ve amcam yıllar içinde kaç hediye aldınız?”

Kadın şaşkın görünüyordu ve sonra kötü bir televizyon dizisindeymiş gibi yere yığıldı. Birkaç kişi ona yardım etmek için koştu. Kimse o anda kendisi için ondan daha fazla

üzülmemiştir. Ama şimdi tazminat hakkında konuşmaya cesaret edemezdi. Annem ona uzun zaman önce ödemiştir zaten. Her neyse işte. Hak ettiğini bulmuştı.

Sonra yaşlı komşumuz Bay He geldi. Bu kadar geniş bir alanda ve böyle bir kalabalığa bir şeyler söylemeyeli çok uzun zaman olmuştu ki o da sözünü söyleyebilmek için can atıyordu. Açıklamalarını abarttı, onlara her şeyin sebebinin ben olduğumu söyledi: “Her şeyi onun yaptığını söyleyebiliriz.” Dudakları büzüldü, hükümet gibi tepeden bakıyordu. Ama bana göre o sadece çürümekte olan yaşlı bir adamdı.

“Bana vurdun,” dedim.

“Hayır, vurmam.”

“Evet, vurdun. Tırnaklarını boynuma geçirdin, bana lanet ettin ve suratıma tokat attın. Beni küçük düşürdün.”

“Saçmalık.”

“Canın ne zaman isterse bana vururdun.”

Bu çok eğlenceliydi. Beni nasıl durduracağını bilmiyordu. Yumruklarını sıktığını görebiliyordum.

“Köpeğiniz öldü mü?” diye sordum. Bu onu şaşırmıştı. “Ona fare zehri verdim.”

Yaşlı adamın yüzü kıpkırmızı oldu ve bağırmaya başladı.

“İnsan mısın lan sen? Köpeği de mi öldürdün?”

Avukatım iç çekti. Muhtemelen çocukça davranıyordum. Savcı gülümsedi. Böyle bir katilin acımasız zalimliğini başka ne kanıtlayabilirdi ki?

Ondan sonra bir polis memuru çağrıldı. Normalde en zorlu haydutların bile hapiste kendini kaybettiğini, ağladığını ve ailelerini görmek istediklerini söyledi. Hiçbir şey

rahatsız etmiyormuş gibi sakin ve bağımsız kalan tek kişi bendim.

“Tek isteği bir McDonald’s oldu.”

“KFC’ydi,” dedim.

SON SÖZLER

Avukatım savunmasına başlar başlamaz savcı ayağa kalktı ve böyle bir suçun asla affedilemeyeceğini söyledi. Denge sola kayınca, avukatım taktiklerini değiştirip sağa ağırlık vermeye karar verdi; bir ebeden benim henüz 18 yaşımı doldurmadığıma dair bir belge almıştı. Savcı, ika-metgâh, okul kayıtları ve tanık ifadelerinin incelenmesini istedi. Yerine getirilmesi imkânsız istekler değildi. Avuka-tıma, bir tanığa yalan ifade vermesi için baskı yapmanın yasalara aykırı olduğunu hatırlattı.

Avukatım daha sonra kendi isteğimle nasıl teslim oldu-ğumla ilgili üç aşamalı argümanını tekrarladı. Savcı bunu kabul edemezdi çünkü henüz en ufak bir pişmanlık be-lirtisi göstermemiştim. Avukat gözlerini bana dikti, sanki

bana bunu tek başıma yapamam evlat diyor gibiydi. Ama yapmak istediğim son şey mahkemede böyle bir performans sergilemekti.

“Pişmanlık hissetmiyorsunuz öyle değil mi?” diye sordu savcı.

Soru bana yardımcı olmak için sorulmuştu ama ben sadece kafamı eğdim. Evet de demedim hayır da. Evet demek istedim.

“Neden polisi aramaya gittin?” diye sordu avukatım.

Kafamı kaldırmadım. Yargıç bana cevap vermem gerektiğini hatırlattı. Uzun bir süre düşündüm ve sonra doğruyu söylemem gerektiğine karar verdim.

“Çünkü berbat olduklarına ve beni başka türlü yakalayamayacaklarına karar verdim.”

Avukatım ihanete uğramış ve telaşlı görünüyordu. Yanımdan geçti, masaya vurdu ve psikolojik muayene için başvuruda bulundu.

Daha sonra A — Eyaleti Halk Hastanesi tarafından beş yıl önce yazıldığı iddia edilen bir tıbbi rapor hazırladı. Teşhisi yüksek sesle okumaya başladı: ağırlıklı olarak histeri ve nevroz. Mahkemenin kendi incelemelerinin yetersiz olduğunu ve bu sağlık belgesinin eksiksiz olduğunu savunarak, böyle bir uzman tanıklığının yargı sisteminin gerektirdiği tarafsızlık ilkelerine uygun olarak gerekli olduğunu açıkladı.

Daha sonra, bu değerlendirmeyi desteklemek için iki hukuk profesörünün yazdığı başka bir makale çıkardı. Ve alıntı yaptı: “Adalet sistemimiz bu gibi davaları çok ciddi şekilde ele almalıdır. Ölüm cezası uygulandıktan sonra tıbbi değerlendirme yapmak için çok geçtir.”

Savcı soğuk soğuk güldü. Zaten düzgün olan saçlarını bir tarakla taradı, diğer eliyle tarağı yönlendiriyordu. Bu savunma tarafından kullanılan standart bir taktikti. Sonra beni işaret etti ve mahkeme salonuna konuştu.

“Herhangi bir akıl hastalığı belirtisi gösteriyor mu?”

Sonra bana döndü. “Hasta mısın?”

“Tabii ki hayır.” Odadaki şoku hissedebiliyordum.

Avukatım, “Nereden biliyorsun?” diye hırladı ve ayağa kalktı.

“En iyi ben bilirim öyle değil mi?”

“Akıl hastası olan her insan böyle der. İşte en iyi kanıt budur.”

Masaya bir yumruk indirdi. İzleyiciler bölümünde bir kahkaha koptu.

“Peki, bir değerlendirmeye ihtiyacın var mı yok mu?” diye sordu hâkim.

“Yok,” dedim.

Avukatım çantasını masanın üzerine attı. Sanki fırlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Sadece kendine verdiği önem onu durdurdu ve Kong Jie’nin annesinin getirilmesini istedi. Sonra bana çaresizce son savunmasını yapan ölmek üzere olan bir adammışım gibi baktı. Ben uzun süren bu oyuna bir son vermek istiyordum. Mahkeme salonunda yargılanan kişi sanki ben değildim, yalanlarımı doğrulamak için tasarlanmış bir makineydi.

Bayan Kong ayak bileğine kadar uzanan aynı siyah elbiseyi giyiyordu ama bu sefer uzun mavi bir eşarp da vardı üzerinde. Kong Jie’nin eşarby. Gözyaşlarını tutarak, görünüşe göre “Bir annenin diğer bir anneye merhameti” başlıklı bir belgeyi okudu. Mahkeme salonundaki herkes hareket

etmeden onu dinliyordu. O günkü performansı oldukça iyiydi. Ses tonu, duygu ve itidal arasındaki denge, hepsi mükemmeldi. Bu yazıyı ona avukatım vermiş olmalıydı ama nasıl olduysa sinir bozucu bir tarafı da vardı (onun daha önceki vahşı bağırışlarından çok farklıydı). Avukatım bir şarkı sözü yazarı gibi oturduğu yerden onun performansını izliyordu. İnsanlar gözlerindeki yaşları sildi.

Ama onu durdurmak zorundaydım. “Bu bir finansal işlemdir.” K ğıdın beyaz bir turna gibi elinden aşağı süzülmesini izledim. İnce silueti titremeye başladı. Gözlerini kapattı, sonra açtı ve geriye doğru düştü. İnsanlar yardım için etmek koştu. Ağzından köpükler çıkıyor, sanki bir sara krizi geçiyordu. Mahkeme salonu okulun dağılma anındaki gibi gürültüyle doluydu: İnsanlar kımıldııyor, konuşuyor, endişe içinde ne yapacaklarını bilemez haldeydiler. Sonra bir anda, hep bir ağızdan:

 ld r n onu!

 ld r n onu!  ld r n onu!

 ld r n onu!  ld r n onu!  ld r n onu!

 nce tavana sonra da mahkeme salonuna baktım. K   kt , bir tiyatro odası gibi. Uzaktaki insanlar yumruklarını sallıyorlardı ve geriye sadece sarı koltuklar ve koyu yeşil korkuluklar kalmıştı. Duvarın kenarına tutturulmuş çok zayıf ışık veren Batı tarzı bir lamba yanıyordu. Kimse kapatmayı düşünmemişti. Bir gün gelecek, herkes gidecek ve geriye sadece toz kalacak.

“ ld r n beni!” dedim ve gerçeğe döndüm.

Gözlerim samimiyetimi gösteriyordu. Avukatım evraklarını çantasına doldurmuş seyirci olarak yerini almıştı. Savcı hayrete düşmüş, sarsılmıştı. Sonunda bir rapor okumaya başladı, sesi şarkı söyler gibiydi. Duyduğum şeyler, “aşırı derecede acımasız”, “tamamen vicdan yoksunu”, “hukuku ve insan hayatını tamamen göz ardı eden”, “acımasız yöntemler”, “ciddi sonuçlar”, “toplum için ciddi tehlike”, “ölüm cezasını vermezsek kamusal öfke” idi.

Aniden durana kadar mahkeme salonu alkışlarla yıkıldı. Onlar da benim gibi sınırları belli olmayan bir yalnızlık hissettiler.

Yargıç cevabımı istedi.

“Savcıya sustalı bıçağı aldığım gün sokakta yanından geçtiğimi söylemek istiyorum. Ve onu öldürmeyi düşündüm. Fakat çoktan planımı yapmıştım.”

Kafası karışmıştı, başını eğdi.

Tam o anda aslan kükremesi benzeri bir ses, sessizliğe son verdi. “Neden başka birini değil de benim kızımı öldürdün?”

“Birini öldürmek zorundaydım.”

“Yozlaşmış bir memuru ya da bir haydudu öldürebilirsin. Neden kızımı öldürdün?”

“Çünkü o buna değerdi.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi yargıç.

“Çünkü o güzel, kibar ve zekiydi. Bir geleceği vardı, ama zor bir çocukluk geçirmişti, babasını genç yaşta kaybetmişti. O sizin canınızdı, hepinizin.”

“Seni hayvan!” diye bağırdı savcı.

“Yani ondan nefret ettiğin için mi yaptın?” diye devam etti yargıç.

“Hayır, bunu bir tepki olarak yaptım. Gazeteleri, dergileri okudum. Vahşi bir cinayet davasının ne kadar ilgi çektiğini biliyorum. Özellikle kurban çocuk, öğrenci veya genç bir kadın ise. Çirkin kızlar bile, eğer öldürülürlerse ki-bar ve sevilen, değerli güzellikler haline gelirler. Eğer sıradan kızlar bu muameleyi görüyorsa Kong Jie gibi bir kızın ölümüne olacak tepkileri daha da abartılı olurdu. Sonra hikâyenin yeterince büyük olmayacağından endişelendim, bu yüzden onu otuz yedi kez bıçakladım. Her şeyi dikkatlice planladım. İnsanlara kolayca güvenirdi, iyi bir kızdı. Siz, hepiniz sözde yüce idealler için yaşıyorsunuz. Onun gibi güzel bir vazo parçalanır mı? Benzersiz öfke ve duygularınızı ifade etmek için telaşlanacağınızı biliyordum. Ona yaptığım şeyi bana yapamayacağın için acı çekecektin. Beni parçalayamadınız.”

“Onu ünlü olmak için mi öldürdün?” diye sordu savcı.

“Hayır, sadece gelip beni yakalamanız için yeterli motivasyonu sağladığımdan emin olmak istedim. Öldürülmesine tahammül edemeyeceğiniz birini öldürdüm, böylece tüm enerjinizi ve kaynaklarınızı beni avlamak için kullandınız. Herkes bu işe dahil oldu. Ama beni yakalamayı beceremezsiniz. Tembeldiniz. Ben de polise teslim oldum.”

“Onu kaçabilmek için mi öldürdün?” diye sordu yargıç.

“Evet. Kaçmak, yaşadığını hissetmenin tek yolu. Siz kedi ben fareyim. Fareler akıllı ve güçlüdür, üzerlerinde fazladan ağırlık taşımazlar. Güzellikleri neredeyse matematikseldir. Sinirsel enerjiyi ve baskıyı hissetmek için can atıyordum.”

“Yakında üniversite sınavı yok mu?” dedi yargıç. “Kendini çalışmaya veremez miydin?”

“Uzun zaman önce gizlice askeri akademiye yazılmıştım. Amcam dekanlık ofisinin başkanıdır.”

“Enerjini daha pozitif bir şeye dönüştürebilirdin,” dedi yargıç.

“Denedim. Her şeyi olağanüstü bir öğrenci olmak için yaptım. Fakat bunlar çölde yere dökülen su gibidir, çabuk buharlaşırlar. Ne zaman bir şeye başlasam kaçınılmaz sonunu hayal ederdim. Bir elma yenir ve çöp haline gelir. Herkes ziyafette kadeh kaldırırken bir kedi mutfakta artıkları bekler. Mesela aşk. Mesela havai fişekler. Seks yapmaya çalışan iktidarsız erkekler gibiyiz, kendimizi kandırıyoruz. Gökyüzünün aslında simsiyah olduğu zamanlarda romantik yıldız ışıklarıyla aydınlatıldığına inanmak istiyoruz. Hayatlarımız, kendi kışımızı bile silemeyene kadar yaşlılığa ve yoksunluklara uzun bir dönüşümdür. Bu onursuzluktur. Sonra öldüğümüzde, bir gün bir köpek gelir, mezarımızı kazar, kemiklerimizi bulur ve onlarla oynar. Biz çürüyen cesetlerden başka bir şey değiliz.”

“Sence hayatın amacı nedir?” diye sordu savcı.

“Kesinlikle. Bir amacı yok. Onun yerine seni öldürseydim senin hayatının en azından bir anlamı olurdu.

Elini masaya vurdu. Onu gerçekten kızdıracağımı düşündüm ama yine de devam ettim.

“Bugün burada Tanrı’yı oynamak ve hayatın gerçekte ne olduğunu söylemek için bulunmuyorum. Söylemeye çalıştığım şey şu: Genç olabilirim ama ruhum bitkin. Bu benim gerçekliğim. Ona olan inancımı uzun zaman önce kaybettim. Kuğuların şiirle bir ilgisi olmadığını biliyorum. Neden hep uçuyorlar? Çünkü onlar da domuzlar gibiler, soğuktan

kaçıp yiyecek arıyorlar. Biz de farklı değiliz. Hayvanlardan daha iyi değiliz, aynı iğrenç davranışları sergiliyoruz. Sadece bunun farkındayız, hepsi bu. Yiyecek için avlanıyor, toprakları yağmalıyor, kaynakları hesaplıyoruz. Tamamen ilkel cinsel dürtülerimiz tarafından kontrol ediliyoruz. Her şeyi yapıyoruz ama utanıyoruz. İç çamaşırlarını icat ettiğimiz gibi anlamı da biz yarattık. Ama bu sahte anlamların bir kez farkına vardığımızda kelimelerin hiçbir anlamı kalmayana kadar her şey kayıp gitti.

Bu yanlış aydınlanma beni bağımsız, pasif, hatta kasvetli yaptı. Hayatım paramparça olmaya başladı. Felç olmuş gibi saatlerce yerde yattım. Hiçbir mucize gerçekleşmedi. Her günüm öncekilerin aynıydı. Zaman durmuştu ya da çok yavaş hareket ediyordu, tıpkı dökülen beton gibi. Her gün boğularak ölüyordum. Nefes alamıyordum. Hareket edemiyordum. Görünürde bir sebep yokken mutlak dehşeti hissettim. Ağlamaya başladım. Bir gün, buna daha fazla dayanamayınca, bir karar verdim: Hayatım üzerinde bir gücüm olmadığı için hayatımı size verebilirdim. Kendimi seçme şansım yoktu ama size seçme şansı verdim. Siz kovalarsınız ben kaçarım. Bu kadar basitti. Besin zincirinin en altında bir hayvan düşünün: Her şey sürekli bir rekabet ve yiyecek avından ibarettir. Bu düşünce beni yeniledi. Sonuçta hayat anlamsızdır; ne yaparsanız yapın hepsi aynıdır. Sonuçta hepsi yıkıcıdır. Ama en azından bu, zamanın geçişiyle tek başıma yüzleşmemi engelleyecekti. Kendim ve zaman arasına koruyucu bir bariyer koymak istedim. Eskiden, savaşa gitmek ya da kanun kaçağı olmak havalı olmaz mıydı diye düşünürdüm. Böylece

daha büyük bir şey uğruna öldürme arzumu tatmin edebildim. Hayır, onu öldürmek en iyi seçenektir. Beni bulabilesiniz diye, bir hayvanın iz bırakması gibi ipuçlarını atarak kaçmaya başladım. Mutluydum, zamanım dolmuştu. Bunu vücudumda hissedebiliyordum. Verimli bir hayat yaşıyordum. Performansım mükemmeldi. Ama beni hayal kırıklığına uğrattınız.”

İşim bitmişti. Kelepçeli ellerimi kaldırdım ve büyük bir zorlukla boynumun arkasını kaşıdım. Herkes salak gibi izlemişti. Sapıktım, korkutucuydum ama yine de söylediklerim bir şekilde mantıklı gelmişti. Konuşmamla ilgili çok iyi hissediyordum. Bir süre sonra bir gürültü, bir farkına varma sessizliği bozdu.

“Hayır.”

Bu savcıydı. Kravatını çekti, ileri doğru atıldı ve beni işaret etti.

“Sen saf kötülüksün! İnsanların neden para ya da şehvet için cinayet işlediklerini sana bakınca anlayabiliyorum. Seninle kıyaslandığında, onlar bile bizim saygımıza layık! Toplumun normlarına ve normal düşünce biçimimize göre hareket ederler. Ama sen! Yaşam tarzımıza, geleneklerimize ve yaşamak için güvendiğimiz inançlara bir saldırısın.”

Başımı salladım. Bana sanki bir canavarmışım gibi baktı. Sonra dehşete kapılmış bir çocuk gibi çığlıkları başladı.

“Son söz yargıcındır. Size yalvarıyorum sayın yargıç, bu genç adama idam cezası verin. Derhal. Onu derhal idam ettirin! Onun sinsî düşüncelerinin yayıldığını ve çoğaldığını hissedebiliyorum. O sadece diğer çaresiz gençlere kötü bir ilham kaynağı olacak. O bizim toplumumuz için bir

tehlikedir. Tüm dünyayı terörize edecek. Size yalvarıyorum! Hepimiz için, insanlık için, onu hemen öldürün!"

Bir tepki yoktu. Herkes yerine oturdu.

Kelepçeli ellerimi kaldırdım, yukarı baktım ve sakın bir şekilde konuştum.

"Evet. Vurun beni."

Beni yeni bir hücreye götürdüler. Karar çabuk geldi ve sürpriz olmadı. Benim davamla ilgili belgeler devlet birimleri arasında aceleyle gidip gelmiş olmalı, yerel mahkemeden, bölge mahkemesine oradan da yüksek mahkemeye. Gardiyanlara bir mektup verilmiş ve onlar da bölüm şefine, o da mahkeme başkanına ve o da bir üstüne vermiş olmalıydı. İdam cezasının uygulanması aylar hatta belki bir yıl kadar sürebilirdi. Muhtemelen ateş ederek yapılır, belki de öldürücü iğneyle. Her neyse işte. Son akşam yemeğimi bekliyordum. Davayı dış dünyaya açıklamaya gelince, şüphesiz kendi açıklamalarını bulmuşlardır. Soyguna teşebbüs? Sınav baskısı? Toplumdan dışlanma? Kitlelere yaymak için uygun bir şey. Bunu can sıkıntısından yaptığımı bilmelerine asla izin vermeyeceklerdi. Kedi fare oyunu oynamak için bir arzu. Onu öldürme sebebim buydu.

Orijinal planım dört bölümden oluşuyordu:

Amaç: Rahatlama.

Yöntem: Kaçış.

Teknik: Cinayet.

Kaynak: 10 bin yuan.

Bunlar benim son sözlerimdir. Bir zamanlar böyle bir insanın yaşadığı tarihe kaydedilsin.

Hoşça kalın.